KIRK DOUGLAS

ULTIMUL TANGO ÎN BROOKLYN

În româneşte de Cristian Ionescu

Capitolul 1

Ochii ei încleştaţi de bătrâneţe se deschiseră larg, cu groază, când privi de pe ţărmul stâncos la apa învolburată de jos.

— Dar, Ben, ştii că nu pot înota, se rugă ea, strângându-l de braţ cu mâna ei osoasă, venele albastre reliefându-se sub pielea transparentă şi pătată.

— Trebuie să încerci, Betty, zise el, eliberându-şi braţul din strânsoare. Nu putea fi vorba de o luptă între trupul ei fragil, stăpânit de boală, şi al lui, musculos, bine întreţinut, nici chiar dacă ar fi fost de aceeaşi vârstă.

— Nu pot, protestă ea, scuturând capul atât de puternic, încât părul cărunt îi căzu pe ochi.

— Trebuie, insistă el.

Ea începu să plângă încet, supunându-se comenzii lui.

— Cum spui tu, Ben.

O sărută pe obraz şi apoi, cu o mişcare puternică, o împinse în apă. Ea se zbătu neajutorată, în timp ce curentul neînduplecat culese corpul ei vlăguit şi-l trase la fundul apei. Pentru câteva secunde, creştetul capului atinse suprafaţa apei, după care dispăru din nou.

Ar fi putut să o salveze – era un bun înotător – însă nu făcu nici o, mişcare, privind absent locul unde apăruse.

În sfârşit, o văzu. De data asta, îi apăru întreg capul. Încerca să respire, dar curentul era aşa de puternic, încât nu reuşi să se menţină la suprafaţă. Apa o acoperi din nou, trăgând-o în jos pentru ultima oară, cărând-o spre cascadele ucigătoare.

— Betty! ţipă, dându-şi deodată seama de ce se întâmpla, însă ştia că ea nu-l mai putea auzi. Soţia lui, la cei patruzeci şi şapte de ani ai săi, dispăruse pentru totdeauna.

Se trezi acoperit de o transpiraţie rece, fără aer, ca şi când el s-ar fi înecat. În anul ce trecuse de la moartea lui Betty, era a treia oară când avea acelaşi coşmar.

Marion spunea că acesta este un proces normal, datorat durerii, iar apele învolburate reprezentau o spălare a conştiinţei supravieţuitorului. Exagerase, gândi Ben. El ştia foarte bine ce reprezintă coşmarul, dar cum ar putea vreodată să-i explice? Cum ar putea să-i descrie lui Marion teribilul sfârşit al mamei sale? Chiar îi părea rău că-i pomenise de acele coşmaruri. Ura privirea

grijulie de pe fața ei, când îl cerceta atent, prin ochelarii cu ramă metalică, exprimându-şi părerea profesională cu acel ton protector, de la medic la pacient. Putea fi un bun psiholog, dar era fiica lui, şi nu avea de gând s-o lase să-l plictisească cu pălăvrăgeala ei. Ultima oară când au stat de vorbă, i-a ținut o întreagă conferință despre „pericolele grave" ce pot surveni în încercarea de a scăpa de durere. Nu era prost, ştia ce se ascunde, de fapt, în spatele acestor discuții – Marion încerca să-l facă se simtă vinovat de vânzarea casei. Oricum, nu putea să-i poarte pică. Îi făcea chiar plăcere să o ştie venind din când în când pe la el, mai cu seamă acum, în urma divorțului.

Pentru ea, tihnita casă în stil victorian, ascunsă în spatele grădiniței Flatbush, reprezenta perioada fericită a copilăriei. Pentru el, acum, fără Betty, era doar un spațiu gol. Dorea să o considere de domeniul trecutului şi să păstreze numai amintirile frumoase.

Problema era că nu se gândise unde va locui, după ce casa va fi vândută. Agentul de vânzări imobiliare îl asigurase că vânzarea va fi o chestiune de durată, dar se înşelase, iar acum el avea mai puțin de o lună la dispoziție ca să împacheteze şi să se mute.

Oh, Dumnezeule, ce o să se facă cu toate aceste vechituri?

Privi de jur împrejur camera pe care Betty o zugrăvise în urmă cu zece ani. Alb şi roz-extravagant, pur feminin. Habar nu avea ce să facă cu toate acele lucruri cu flori şi volănaşe. Dacă Marion ar fi dorit, ar fi donat Armatei Salvării canapeaua uzată, scaunele incomode, cu spătar drept, şi toate acele bibelouri inutile. Ar fi avut nevoie de un camion, ca să încarce toate nimicurile pe care Betty le cumpărase în ultimii săi ani de viață. Poate că aceasta avea legătură cu boala ei.

Ei bine, el se va debarasa de toate şi va cumpăra ceva nou, ceva al lui, pentru noua locuință, ceva îmbrăcat în piele fină, de genul celei pe care a ales-o pentru echipamentul sălii de gimnastică. Dar găsirea unei locuințe nu va fi uşoară, având în vedere că toți părăseau Manhattan-ul, năpustindu-se în Brooklyn.

O să aibă azi ceva timp pentru a căuta un apartament? Îşi consultă ceasul. În nici un caz în dimineața aceasta. Primul client avea să sosească la ora opt. Era Milt, agentul de film, vechiul său prieten.

Avea o jumătate de oră la dispoziție ca să se pregătească. Făcu

rapid un duş, apoi, îmbrăcat în halatul de casă, se îndreptă spre bucătărie, să-şi pregătească micul dejun: o omletă cu albuşurile a patru ouă şi un singur gălbenuş, o felie de pâine prăjită, fără unt şi un pahar cu lapte degresat.

Ciudată mai e şi viaţa asta; chiar şi în mijlocul celor mai rele traume şi celor mai mari schimbări, rămâi credincios vechilor obiceiuri. Dintr-o dată te trezeşti trecut de şaizeci şi nouă de ani, soţia ta a murit, casa ta este vândută, viitorul tău este sumbru şi, cu toate acestea, faci duş, îţi speli dinţii şi Îţi piepteni părul, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Odată micul dejun terminat, vasele spălate – mizeria era un lucru supărător pentru el – şi îndesate în coşul de vase, Ben îşi îmbrăcă hainele de zi: o pereche de pantaloni kaki, călcaţi cu grijă şi croiţi astfel încât să-i scoată în evidenţă talia zveltă şi abdomenul plat, o cămaşă cu dungi albe şi verzi, ce se mula pe pieptul şi braţele musculoase, şi o pereche de şosete verzi, asortate. Elegant. În vreme ce se îmbrăca, îşi aruncă privirea în oglindă. Văzu o faţă bine conservată, încadrată de o coamă de păr încărunţit, care se potrivea bine cu mustaţa tăiată îngrijit. Faţa aparţinea unui om în vârstă, dar corpul nicidecum. Avea o duzină de clienţi la sala de gimnastică – agenţi de bursă suficient de tineri pentru a-i fi copii – care îl priveau cu invidie. Ei bine, corpul tău trebuie ajutat, le spunea el, de fiecare dată. Dacă nu faci exerciţii în mod regulat, dacă nu ai grijă ce mănânci, dacă nu te odihneşti suficient şi nu renunţi la vicii – ţigări, cafea, alcool – la vârsta de treizeci şi cinci de ani, totul va lăsa urme.

Termină rapid cu îmbrăcatul, luând peste cămaşă un sacou bleumarin, şi se grăbi spre ieşire. În drum spre garaj, observă că tufa de liliac era gata să înflorească. Iubea liliacul şi mărgăritarul, acele flori fragile ce înfloresc o perioadă atât de scurtă, în fiecare primăvară, pentru ca să moară îndată ce trece luna mai. Îşi aminti de perioada când plantase cireşul şi mărul, ale căror fructe nu le va mai culege el, anul acesta.

Nelăsându-se cuprins de melancolie, ambală motorul maşinii Camaro, model sport, şi demară înconjurând Prospect Park pe latura de vest, pentru a ajunge la sala de gimnastică din Park Slope, la intersecţia dintre Union şi Seventh. Era o cursă de zece minute, pe care oricând putea s-o transforme într-o plimbare prin parc de o jumătate de oră, dar astăzi încerca să câştige ceva timp,

pentru a căuta un apartament, aşa încât era mai bine să se grăbească.

Bens Body Builders – etajul 3, informa anunțul de la intrare. Pluralul se referea la echipament, pentru că Ben era singurul instructor. Credea în antrenamentul pe care îl coordona personal, fără asistenți. Chiar de la deschiderea sălii, Ben a avut clienți în permanență, culturişti, sau actori care aveau nevoie să se păstreze în formă. Dar în ultimii zece ani, ca urmare a teoriei pe care o enunțase cu mult timp în urmă şi care găsise în sfârşit adepți în rândul tinerei generații, în programul său apăruse un nou exercițiu: eliminarea stressului.

În momentul de față, avea o mulțime de clienți ce îşi aşteptau rândul. Aceştia erau atraşi de programul său moderat – nu mai existau oameni care să creadă că rezultatele se obțin numai prin eforturi uriaşe, fapt susținut întotdeauna de Ben – şi încântați de faptul că cincisprezece minute erau suficiente. Fericiți, scoteau din buzunar cincizeci de dolari pentru fiecare şedință, considerând că au scăpat ieftin.

Ben urcă scările, sărind câte trei deodată şi deschise uşa camerei de aşteptare, care dinadins nu fusese echipată cu scaune, dar care avea o mulțime de materiale de citit agățate de pereți. Erau articole tăiate din ziare şi reviste, despre dietă, boală, totul în concordanță cu principiile lui, plus o întreagă secțiune pe care el o numea „hrană spirituală pentru minte". Ben credea cu tărie că sufletul şi trupul lucrează împreună.

Zâmbi, în vreme ce agăța de perete sloganul: „Dacă ai un picior în ziua de ieri şi unul în ziua de mâine, te pişi pe ziua de azi".

În sfârşit, deschise uşa sălii de gimnastică, o încăpere de zece pe treisprezece metri, având un perete acoperit cu oglinzi şi podeaua carpetată şi echipată cu diverse aparate pentru exerciții fizice. Deschise casetofonul stereo şi introduse o casetă. Avea o gamă variată de muzică, pentru a satisface gusturile tuturor clienților: orchestrală, clasică, country şi ceva rock.

Un ritm tremurător umplu încăperea, apoi se auzi vocea lui Phil Collins.

Oh, oh think twice,

It's another day for you and me in paradise…

— Dacă ăsta e paradisul, atunci eu voi încerca iadul spuse Milt intrând, răsuflând din greu. Liftul tău e din nou defect.

— Eu nu i-am dat drumul. Am crezut că vrei să urci pe scări.

Milt îşi scoase jacheta, dând la iveală un trup mic, dolofan, care întotdeauna îi amintea lui Ben de un coş cu fructe – trunchiul său era ca o pară, iar capul chel semăna cu un măr rumen. Ben nu putea înțelege de ce îşi irosea Milt banii pe şedințele de gimnastică, când era clar un caz fără speranță. Oricum, era bucuros că venise, deoarece era nostim să începi dimineața pălăvrăgind cu cel mai bun prieten.

Ceea ce-i lipsea trupului, Milt completa cu spiritul. Era totdeauna cu bună dispoziție având o glumă sau o anecdotă amuzantă de spus.

În spatele ochelarilor mari, cu ramă de baga, ochii lui întotdeauna scânteiau veseli, ca şi cum ar fi ascuns o ghiduşie.

— Uită-te la tine, Milt – o anvelopă de rezervă, bună numai pentru a face o plută din ea.

— Ce glumă usturătoare, se strâmbă fața durdulie a lui Milt, într-o suferință prefăcută. Tu trebuie să mă aduci într-o formă bună.

— Cincisprezece minute de exercițiu zilnic o să te aducă în formă numai dacă vei înceta să mănânci acel *hazzerei,* cu care te hrăneşte Sarah.

— Ei bine, am văzut că te îndopi de fiecare dată, când vii la noi la cină.

— Milt, îi zâmbi răutăcios Ben, asta numai pentru ca Sarah să nu capete un complex în privința gătitului.

Râseră amândoi. Gătitul teribil al lui Sarah era ținta preferată a glumelor lor.

Era ciudată reluarea prieteniei lor din copilărie, după ce Milt, care petrecuse treizeci şi cinci de ani la Hollywood ca un foarte cunoscut agent de film, se mutase înapoi în Brooklyn.

Sarah, împingându-l pe Milt să-şi caute câțiva dintre vechii prieteni a insistat să-i invite pe Ben şi pe Betty la faimoasa ei friptură înăbuşită, urmată de o partidă amicală de bridge. Sarah era originară din Bronx şi dorise să revină aici când Milt decisese să se retragă şi să se întoarcă „acasă", în New York. Dar nici chiar voința ei evreiască, nu a putut-o întoarce în Bronx, aşa încât „s-a aşezat" în Brooklyn, dacă mutarea într-o casă la oraş , cu grădină la promenadă şi vedere a Manhattan-ului poate fi numită „aşezare". Dar Milt nu s-a retras, pentru că agenția lui, *Famous*

Artists, i-a oferit un post la filiala ei din New York.

Friptura înăbuşită şi jocul de cărți au devenit o obişnuință săptămânală, suficient de plăcută pentru cele două cupluri. Le făcea plăcere să-şi amintească de zilele bune din trecut, când Ben şi Milt erau puşti, şi băteau drumurile în Coney Island, sau se furişau în Ebbets Field, să privească la jucători. Uneori Ben devenea trist, gândindu-se la cât de naturale şi simple erau prieteniile în copilărie, când puteai spune prietenului cel mai bun cele mai intime secrete. Odată ce ai crescut, e atât de dificil să fii deschis, să ai încredere în oameni.

Momentul în care Milt a redevenit cel mai bun prieten al său s-a consumat acum doi ani. Era într-o seară, după cină, când soțiile strângeau masa şi făceau pregătirile pentru un joc de cărți, iar Milt şi Ben luau o gură de aer curat, pe balcon. Milt s-a întors spre Ben, ochii săi arătând suferință, şi i-a şoptit:

— Cred că voi vomita, a spus, frecându-şi pântecul mare.

— Ce este? a întrebat Ben alarmat că Milt ar fi putut vomita chiar în acel moment, jos, pe promenadă.

Dar Milt a inspirat adânc, recăpătându-şi calmul, apoi a aruncat o privire spre sufragerie, unde soțiile lor discutau.

— O să-ți spun ceva ce n-am mai spus niciodată nimănui, în viața mea, a anunțat solemn, cu o voce joasă.

— Ce?

Ben nu era sigur dacă Milt vorbea serios, sau spunea una din gumele lui.

— Urăsc friptura înăbuşită, făcută de Sarah.

— O urăşti? s-a uitat Ben mirat la prietenul său.

Nu fusese el martor, când Milt devorase o a doua porție, cu mare încântare?

— Într-o zi o să mă omoare friptura asta, se prăbuşi el în şezlong, dar să nu sufli o vorbă despre asta, căci o prepară cel puțin o dată pe săptămână, şi dacă descoperă că o urăsc, o să fie distrusă.

Ben s-a aşezat lângă Milt, zâmbindu-i conspirativ şi i-a şoptit:

— O să-ți mărturisesc ceva, Milt.

— Urăşti şi tu friptura înăbuşită?

— Mai rău.

— Mai rău? Ce poate fi mai rău?

— Urăsc jocul de cărți.

— Dar tu şi Betty jucați de câteva ori pe săptămână.

— Ştiu, e o tortură pentru mine.

S-au privit unul pe altul şi au izbucnit în râs, şi cu cât râdeau mai mult cu atât deveneau mai isterici, până ce lacrimile au început să curgă pe obrajii lor.

Sarah a scos capul pe balcon.

— Trebuie să fie una din glumele porcoase ale lui Milt, a mormăit ea către Betty, căci numai asta i-ar fi putut face să râdă cu atâta poftă.

Din acel moment, prietenia lor a devenit specială, ca în zilele bune de demult, când erau copii.

— De ce zâmbeşti? întrebă Milt cu o voce uşor iritată, picături de transpirație formându-se pe fruntea sa, în vreme ce exersa la spalier.

— A, numai îmi aminteam…

— Da, vremurile bune de altădată, când erai tânăr şi nu asudai nici când făceai dragoste?

Milt îşi încetini ritmul şi-şi şterse sudoarea cu prosopul.

— Pariez că-ți lipseşte Hollywood-ul, cu toate femeile şi romantismul lui, zise Ben schimbând caseta în aparat.

— Nu exista mult romantism la Hollywood, râse Milt, în vreme ce ridica cele două haltere, de patru kilograme şi jumătate fiecare. Toate acela staruri făcând dragoste, înseamnă numai publicitate.

— Cum, nu se face dragoste?

— Ooo, din plin. Dar nu între vedete.

— Şi cine o face?

— Agenții, îi făcu Milt cu ochiul lui Ben.

— Fii serios. Tipi ca tine?

— Da. Vedetele concurează între ele pentru cele mai bune roluri, prim-planuri, şi se urăsc reciproc.

— Adevărat?

— Sigur. Acele „minunate femei” vin acasă după o zi de lucru şi ultimul lucru pe care doresc să-l vadă e unul din acei „minunați băieți”. Sunt prea supărate, aşa că fac o baie, îşi pun cămăşile de noapte, dar nu pot să doarmă, şi atunci îşi cheamă agenții.

— Nu glumeşti?

— Nu. Agentul vine, o ține de mână, o dezmiardă, o liniştește, o iubeşte, şi ea îi e recunoscătoare pentru asta.

Ben clătină din cap, dând muzica mai tare.

— Voi, agenții, luați zece la sută din orice?

— Orice poate ajuta un client.

Ben râse.

— Ştii, mi-ar place să poți depune la bancă câteva din iubirile de demult, astfel încât să le poți scoate acum, ca o pensie, zise Milt aruncând greutățile pe podea şi făcându-l pe Ben să tresară.

— Milt, ai numai sex în cap, zise Ben.

— Ei bine, când nu poți s-o mai faci, îți face plăcere să discuți despre asta.

Ben nu răspunse.

— Hei, băiețel, încă mai lucrează toți muşchii tăi?

Ben îi zâmbi răutăcios.

— Încă nu au inventat o maşină Nautilus, pentru asta.

Imediat ce o vor face, voi comanda trei bucăți, una pentru mine şi două pentru tine, Milt.

— Mi se pare corect.

Terminându-şi exercițiul, Milt îşi scoase echipamentul transpirat şi se întinse după hainele de stradă.

— Ei bine, plec. Michaelson e în oraş.

— Michaelson?

— Tipul care conduce agenția.

Milt scoase o cămaşă curată, pe care o adusese în servietă şi se îmbrăcă în fața oglinzii. Îl putu vedea în spate pe Ben, legănându-se în ritmul unui tango. Îşi învârtea partenera imaginară, absorbit de ritmul muzicii.

— Îmi aminteşti de ziua când tu şi Betty ați luat premiul întâi, la acea competiție pe Coney Island, oftă Milt. Când a fost asta... ’45?

— Cu mult timp în urmă. Păcat că nu se mai dansează tango, zise Ben cu o voce nostalgică.

— Presupun că ultimul tango a fost la Paris.

— Ce?

— N-ai văzut niciodată acel film, cu Marlon Brando? Nu, lui Betty nu i-a plăcut niciodată se meargă la cinema.

— Păcat. Rulează la Plaza, unde se prezintă filme vechi.

— Ştiu locul.

— Trebuie să mergi.

— Poate voi merge. Mă gândisem să caut un apartament în seara asta, dar la dracu’...!

— *Ultimul tango la Paris* o să-ți placă.

Ben nu era sigur. Niciodată nu i-a plăcut Marlon Brando. Dar cât de rău putea fi filmul, dacă era vorba despre un tango?

Capitolul 2

Dinții ascuțiți ai ferăstrăului electric scoteau un sunet strident, enervant. Mirosul neplăcut al cărnii umane arse umplea aerul. Ellen se simțea îngrețoşată, dar strânse din dinți şi se forță să privească. Mâna cu mânuşă de cauciuc a lui Richard ținea ferm ferăstrăul când acesta tăia prin stern, aşchii mici sărind în lături. Mâna asistentului chirurgical era chiar în spatele mâinii lui Richard, ținând arzătorul care pârjolea vasele de sânge, închizându-le pentru a opri hemoragia. Absența sângelui făcea ca toracele să arate ca un piept de curcan, pregătit să fie umplut, în dimineața Zilei Recunoştinței. Ellen aproape chicoti sub masca ei, însă apoi îşi aminti că sub învelitoarea verde a draperiilor chirurgicale era o persoană vie. Amintirea îi provocă încă un val de greață.

Acum Richard începu să manevreze o freză care amintea de un dispozitiv de tortură medieval. Ellen privi în lături, prefăcându-se interesată de numerele pâlpâind pe monitoarele aflate pe masa de operație, dar nu putu să nu audă zgomotul, nemaipomenitul scârțâit al toracelui rupt în bucăți. Genunchii i se înmuiară şi se agăță de brațul anestezistului.

— Eşti teafără? şopti el, din spatele măştii.

— Cine? Eu? Mă simt minunat, nu se vede? îi răspunse şoptit.

Anestezistul chicoti uşor şi, fără un cuvânt, împinse un scaun sub ea.

— Mulțumesc.

Se aşeză, respirând adânc, simțind masca lipită de fața ei.

— Unde este? răsună în camera faianțată vocea cu accent austriac a lui Richard.

— Elicopterul tocmai a aterizat pe acoperiş. Trebuie să sosească în orice clipă, răspunse una din surori.

— E-n regulă. Să începem, spuse Richard.

Ellen se forță să țină ochii deschişi, când scalpelul lui Richard tăie, croind un drum spre inimă. Însă când mâna lui pătrunse în

interior şi scoase afară masa de carne, fără vlagă, semănând cu un cotlet de vită dintr-o măcelărie, aproape leşină.

— Mergi şi bea un pahar cu apă, sugeră anestezistul.

Recunoscătoare, se folosi de scuză pentru a părăsi scena o bună perioadă de timp. Ar fi groaznic dacă ar leşina, sau ar vomita micul dejun chiar în sala de operații. Era şi timpul pentru o mică pauză. Richard părea prea ocupat ca să-şi dea seama de dispariția ei. Afară, pe hol, se sprijini de un căruț chirurgical şi îşi lipi fruntea de peretele rece de faianță. Stomacul îşi revenise aproape la normal, când văzu un infirmier ieşind grăbit din lift, în mână cu un frigorifer pictat în roşu şi alb. Trecu pe lângă ea şi ciocăni în uşa sălii de operație. Uşa de deschise şi o infirmieră luă cu nerăbdare frigiderul. Acesta era asemănător unui coş de plastic obişnuit, folosit la picnic, destul de mic, având spațiu suficient numai pentru câteva sandvişuri şi o apă minerală. Dar în el, într-un mediu de gheață şi soluție salină, călătorise inima de schimb. Ellen ştia tot ce se putea şti despre transplanturile de inimă. Ca bibliotecar medical, era la curent cu noutățile în chirurgia avansată, dar nu mai asistase niciodată până acum la o operație pe viu. Atrasă de medicină încă din liceu, a descoperit în primul semestru al anului pregătitor că nu suporta vederea sângelui. În postul pe care îl ocupa în momentul de față, putea să profeseze ceea ce îi place, fără să fie obligată să vadă sânge în fiecare zi. Nu va mai veni niciodată să vadă o operație ca aceasta, sau de orice alt tip, mai ales că dragostea ei nu era tocmai chirurgia.

După câteva minute, se linişti suficient pentru a intra înăuntru, hotărâtă ca, oricât de grețos ar fi fost, să asiste. Deschise uşa, respiră adânc, făcându-şi curaj, şi se apropie de masa de operație. Interiorul pieptului pacientului era acum gol. Pe masă zăcea un om fără inimă, toate arterele lui fiind strânse şi ataşate la tuburi de plastic ce conduceau în jos, spre podea, unde un aparat controlat de un computer recircula sângele, inserând molecule de oxigen. Acea masă de cilindri solitari constituiau acum inima şi plămânii lui.

— Deci, ce părere ai despre operație, până acum?

Întrebarea lui Richard, adresată direct ei, o luă prin surprindere.

— Fascinant, se descurcă ea.

Vocea groasă a lui Lauren Bacall, considerată una dintre cele

mai sexy trăsături ale ei, se transformase într-un scâncet strangulat, din cauza sforțării de a-şi reține senzația de vomă.

— Te simți bine?

— Desigur.

Gina, sora chirurgicală, îi aruncă lui Richard o privire plină de subînțeles. Ellen sesizase schimbul lor de priviri, dar nu şi ce voise acesta să însemne.

Se simțea ca o intrusă, o străină într-o lume ciudată, incapabilă să înțeleagă acest limbaj tăcut al ochilor, care părea să existe între doctor şi surori, în sala de operație. Gina aşează frigiderul pe masă, în apropierea lui Richard şi îi scoase capacul. Asistentul chirurgical introduse ambele mâini înăuntru şi scoase o pungă mare de plastic, plină de gheață înconjurând un recipient de sticlă. Îndepărtă punga de gheață şi scoase capacul recipientului. Ceva plutea înăuntru. Mâna lui Richard scoase afară acel ceva. Dumnezeule! rosti Ellen în sinea ei. Ştia ce se află în recipient, dar vederea obiectului aşezat în palma lui Richard, o îngrozi totuşi. Era o inimă de om! Tocmai văzuse una scoasă din pieptul pacientului. Dar cea de acum era diferită – o inimă sănătoasă, aşteptând să bată din nou. Pentru cel de pe masa de operație, această inimă însemna diferența dintre viață şi moarte care, până atunci, zăcuse atât de firesc şi de simplu, într-un amărât de frigorifer. Richard ridică un scalpel şi începu să potrivească, cu dexteritate, câteva firişoare de pe părți. Ellen era uimită. Făcuse asta de multe ori când îndepărtase grăsimea excesivă de pe o bucată de carne pe care urma să o frigă la grătar. Nimic special în această tehnică.

Richard aşează inima în cavitatea toracică şi apucă cu o pereche de pensete lungi, un ac în formă de semicerc. Începu să coase, asistentul chirurgical făcând noduri după fiecare împunsătură. Gina continua să scoată gheață şi s-o presare pe inimă, şoptind din când în când ceva lui Richard. Ellen se simțea acum aproape relaxată, deşi o dureau genunchii de atâta stat în picioare. Cât timp trecuse? Trei ore. Dar probabil că nu din cauza statului în picioare era obosită, ci din cauza tensiunii.

În vreme ce Richard continua să coase, conectând arterele inimii noi cu cele din piept, îi mintea ei reapăru ideea că această activitate, semănând cu tăiatul grăsimii, pare atât de cotidiană, de lumească. O văzuse pe mama ei folosind aceeaşi mişcare când

tivea haine. Acțiuni atât de ordinare, cu un final atât de extraordinar – salvarea unei vieți, păcălirea morții.

Acum Richard desfăcu clamele şi se deplasă spre tehnicieni, care controlau maşinăriile. Îl urmă şi anestezistul. Acesta era momentul crucial. Va merge?

Inima cea nouă, care fusese fără sânge ore întregi, se mişcă. Săltă – o mişcare lentă, sporadică – apoi săltă din nou. Privea spre Ellen ca un mic animal înfometat, înghițind lacom aer, cu excepția faptului că această creatură înghițea lacomă sânge. Gina întinse aparatul de şocuri electrice, dar Richard îi făcu semn să-l înlăture.

— Asta este o inimă însetată, spuse el, zâmbind din ochi, nu are nevoie de stimulare.

Engleza lui perfectă îi dădea un aer de distincție.

Se întoarse spre Ellen. Ştia că aceasta râde senin în spatele măştii.

— Asta este.

— Miracol, spuse ea, cu respirația tăiată.

— Acum, că ai văzut, trebuie să fii în stare să o faci şi tu, chicoti el.

— Şi dacă vezi de două ori, se băgă Gina în discuție, poți să-i înveți şi pe alții.

În vocea ei se simțea o notă de sarcasm.

Ellen ar fi vrut să smulgă masca Ginei şi să-i expună zâmbetul atotcunoscător al acesteia. Dar, mai apoi, se mulțumi să arunce o privire tăioasă ochilor dați cu rimel negru ai Ginei. Ochi de vacă, gândi Ellen, instantaneu simțindu-se vinovată pentru gelozia ei stupidă. O invidia pe Gina, care stătea zi de zi omul pe care Ellen îl iubea, ajutându-l să înfăptuiască miracole.

— La dracu', zise Richard. Ceva mergea rău. Din valva superioară, ieşise la iveală o mică dâră de sânge.

— Mai bine o închidem rapid, zise asistentul chirurgical, apropiindu-se cu pensetele.

Ellen aruncă o privire întrebătoare spre anestezist.

— Nu fi îngrijorată, o asigură el, e numai o împunsătură pierdută. Se întâmplă tot timpul. O să oprească scurgerea cât ai clipi din ochi.

Dar senzația de greață începuse să reapară.

— Arată ca şi când ar fi aproape gata, spuse Ellen, mult mai tare decât intenționase. Trebuie să plec.

— Nu vrei să ne ajuți să terminăm? ciripi Gina.

— Nu, trebuie să mă întorc la lucru.

Se îndreptă rapid spre uşă, ca şi când s-ar fi temut că cineva avea să o oprească.

— Mă bucur că ai venit, spuse Richard, concentrat asupra toracelui deschis. Ne vedem la prânz.

Gândul mâncării îi provocă greață şi, fără să-i răspundă, o luă la fugă din sală.

Fără halatul chirurgical, îmbrăcată în hainele de stradă şi simțindu-se mai liniştită, Ellen traversa coridorul Centrului Medical Saint Joseph. Era nouă dimineața, ora de vârf pentru cel mai aglomerat spital din Coney Island, dar Ellen nu luă în seamă surorile, doctorii şi infirmierii care treceau în grabă pe lângă ea. Tocmai fusese martor la un miracol înfăptuit de iubitul ei, doctorul Richard Vandermann, cel mai mare specialist în chirurgia transplantului de cord, cea mai riscantă disciplină medicală. Astăzi o impresionase mai mult ca oricând.

Peste cinci zile se făceau exact opt luni de când a păşit în biblioteca medicală, schimbându-i viața. În acea seară lucrase până târziu, continuând cercetarea împreună cu şeful oncolog al spitalului la o formă gravă de cancer al pieptului. O supăra, ca de obicei, spatele, astfel că se ridicase de pe scaun, să se întindă, şi era tocmai aproape să-şi atingă degetele de la picioare, când a auzit o voce bărbătească în spatele ei.

— Caut biblioteca, dar văd că am nimerit într-o sală de gimnastică.

S-a îndreptat cu o smucitură şi s-a întors să vadă cui îi aparținea vocea. Era a unui bărbat înalt, zvelt, de vreo patruzeci de ani, cu trăsături ascuțite, cu un nas uşor acvilin, ochi albaştri şi păr blond, ondulat, tăiat scurt. Nordic. Foarte drăguț.

— Vă pot ajuta cu ceva? a întrebat ea, hotărând să nu reacționeze la gluma lui neconvingătoare.

— Sunt doctorul Vandermann, şi-a pronunțat el numele, accentuând ultima silabă. Tocmai m-am transferat de la Stanford, să conduc secția de cardiologie.

Deci el era. Discipolul de odinioară al lui Christian Barnard şi, mai recent, asociatul lui Norman Shumeway, inițiatorul aproape mitic al multor tehnici de transplant, doctorul Vandermann era considerat o achiziție remarcabilă pentru Saint Joseph.

Cunoştinţele sale vor califica spitalul în acest domeniu de vârf al medicinii şi vor aduce profituri de milioane de dolari. După cum se zvonea, avusese loc un război al ofertelor, între câteva spitale dornice să-l aibă în personalul său. Saint Joseph a trebuit să plătească un salariu imens, plus prime, practic să-i promită o eventuală promovare, nu peste mulţi ani, ca şef al personalului şi să-i ofere propriul laborator de cercetare, echipat pentru experienţe pe babuini – punctul cel mai fierbinte în medicina transplantului – ca să-l câştige de partea lui. În mod clar, doctorul Vandermann avea ambiţii mari. În plus, era şi arătos.

Fac prinsoare că toate surorile din spital sunt pe jăratic, gândi Ellen. Doctorul Thomas, şeful de odinioară al secţiei de cardiologie, era scund şi gras, avea un păr roşu şi sub bărbie îi atârna o guşă respectabilă.

— Trebuie să-ţi fi fost greu să laşi însorita Californie pentru mohorâtul Brooklyn.

— Deocamdată, nu simt diferenţa. Nu am venit de prea mult timp.

— Eşti norocos. Ascultă sfatul meu: ieşi pe stradă numai noaptea, astfel atmosfera va fi în armonie cu mizeria.

Râse. Un râs sexy, sincer, dezvelind un şir de dinţi albi.

— Ai nevoie de ceva de la bibliotecă? întrebă ea, simţindu-se măsurată din priviri.

Involuntar, îşi îndreptă umerii şi trupul de băieţoi. Ştia că bărbaţii o găsesc atrăgătoare. Arăta cu mult mai tânără decât cei treizeci şi patru de ani ai săi; faţa ei era întinsă, rotundă, ochii săi erau mari, căprui, părul întins, atârnându-i pe umeri. Ascunse de o pereche de pantaloni largi, picioarele ei erau lungi, zvelte.

— Poţi să-mi dai o listă completă a tuturor cărţilor şi articolelor disponibile despre transplantul de inimă?

— De ce, ai uitat cum se procedează? glumi ea.

— Nu, am totul scris pe dosul palmei.

Ellen a râs. Individul avea un bun simţ al umorului.

— De fapt, fac transplanturi de inimă de mulţi ani, chiar scriu o carte despre experienţa mea, dar am nevoie de o listă pentru bibliografie.

— Am o listă a cărţilor şi articolelor legate de acest subiect. O să-ti fac o copie la imprimantă.

— Excelent îţi mulţumesc.

— Nici o problemă.

— Lucrezi foarte rapid cu computerul.

— Ei, găsirea cărţilor şi a periodicelor nu necesită prea mult antrenament la computer. Trebuie să ştii numai ce cauți.

— Unde ai făcut şcoala?

— Columbia – anul pregătitor şi, după ce am renunțat, au urmat doi ani la o şcoală de specialitate, în domeniul bibliotecar.

— E perfect.

— Perfect pentru ce?

— Caut pe cineva familiarizat cu termenii medicali şi care, totodată, să fie expert în procesarea textelor pe computer.

Ellen s-a strâmbat.

— Ce? Îmi oferi o slujbă de dactilografă?

— Te rog, nu o lua ca pe o insultă. Ceea ce doresc e mai mult decât o dactilografă, a zâmbit el, dezvelindu-şi dantura aibă, puternică. Am nevoie de cineva care să mă ajute în cercetare şi care să-mi rânduiască ciornele.

Ea a smuls lista lungă din imprimantă şi i-a întins-o.

— Deci, scrii o carte despre transplanturi? Nu sunt deja destule pe acest subiect?

— Pui o întrebare, sau răspunzi la ea?

Zâmbetul lui răutăcios arăta că-i făcea plăcere s-o tachineze.

— Scuză-mă.

— E în regulă. Răspunsul este că vreau să scriu o carte pentru publicul larg, să încurajez oamenii care vor să devină donatori. În momentul de față, putem lua doar inimile oamenilor decedați, care nu mai prezintă activitate cerebrală.

— Dar babuinii?

— Hm... Veştile circulă repede. Din păcate, până în clipa de față, nici un transplant pe babuini nu a reuşit, dar sunt încrezător că experiențele mele cu transgenic, care înseamnă...

— Ştiu ce înseamnă transgenic, l-a întrerupt ea, transfer de gene între specii. Cea mai fierbinte descoperire în medicină. Singura modalitate de a preveni rejecția, din partea corpului uman, a oricărui organ animal. Cel puțin, cam asta e teoria.

El a ridicat din sprâncene, vădit impresionat de cunoştințele ei.

— Curând, poate nu va mai fi numai teorie. Oricum, până când babuinii vor deveni donatori viabili, pacienții bolnavi de cancer reprezintă opțiuni mult mai bune. Există, însă, destul de multe

reţineri când e vorba să iei organe de la oameni, înainte ca aceştia să moară cu adevărat.

— Nu poţi să-i acuzi. Acei tipi urmează să fie duşi în sala de operaţie, ca tu să le smulgi inimile înainte ca ei să-şi dea ultima suflare. Sună puţin a furt de cadavre.

— Ştiu că sună, dar nu este.

Privirea lui insistentă, îi dădea un sentiment de stânjeneală.

— Nu ai da inima ta, ca să salvezi viaţa altei persoane, dacă ai fi pe moarte, fără şanse de vindecare?

Era atât de înflăcărat. Ellen şi-a muşcat buzele.

— Presupun că da, dar, efectiv, nu ştiu ce aş face dacă aş fi într-o astfel de situaţie.

— Tocmai de aceea scriu această carte. Să conving oamenii să gândească donaţiile de organe nu ca o renunţare la ceva, ci ca o dăruire.

— Sună nobil. Răspunsul i-a părut pur formal lui Richard, ca atare ea s-a grăbit să-şi sublinieze adevărata intenţie. Nu, vorbesc serios. Şi sunt bucuroasă să te ajut.

— Mulţumesc. O să vorbim mai mult după ce o să-mi rezolv problemele cu mutatul.

A vârât lista în buzunarul hainei albe şi s-a întors să plece. La uşă, s-a oprit.

— Vrei să asişti la un transplant de inimă?

— Oh, Dumnezeule!... M-ar întoarce pe dos.

— Cine ştie? Poate o să reuşesc să te ajut să scapi de acest complex.

În acea zi, privindu-l cum se îndepărtează pe culoar, ştiu că va fi interesată să lucreze cu el. Şi, probabil, era inevitabil să devină îndrăgostiţi. După o seară plină de muncă şi de tensiune creativă, un final cu el în pat părea minunat.

Oricum, ea era cu adevărat impresionată de munca lui.

Era întotdeauna activ, căutând potenţiali donatori, încercând să convingă familiile celor aflaţi în comă să deconecteze aparatele ce îi ţineau în viaţă şi să doneze organele lor altora, care astfel ar fi putut trăi. Pe peretele din biroul lui, avea un tabel cu persoanele care aşteptau să primească o inimă; uzual, erau peste două mii de cazuri, iar cei mai mulţi dintre ei nu o vor primi. Cei mai mulţi vor muri aşteptând ca alţii să moară, alţii mai tineri, mai puternici, cu o inimă care ar putea funcţiona din nou.

Avusese nevoie de mult timp pentru a se convinge să asiste la una din operațiile lui, dar experiența se dovedise incredibilă, meritând tot disconfortul. Iar acum… Acum, cea mai puternică imagine pe care o păstra, din această zi dramatică, era cea a ochilor Ginei, uniți cu ai lui Richard, peste o inimă pulsând.

Opreşte-te, îşi spuse singură. Acea femeie îşi făcea doar datoria. Ştia că ea n-ar fi putut face niciodată ce făcuse Gina. Nu era destul de tare. Chiar acum şi-ar fi dorit ca, în loc să fie geloasă, să fie tare, să nu-i poarte pică Ginei pentru că împărțea cu Richard ceva ce ea nu va putea împărți niciodată.

— Ei, nu te plătesc să visezi în timpul orelor de program, fetițo! auzi, deodată, o voce.

Ellen se întoarse pentru a întâmpina fața dolofană, zâmbitoare a celei mai bune prietene, Goldie.

Soră de cameră, Goldie, al cărei nume era de fapt Beatrice, fusese adesea luată peste picior din cauza izbitoarei asemănări cu Whoopi Goldberg. Putea trece uşor drept sora actriței. Porecla a prins. Acum, cu excepția soțului ei, nimeni nu îndrăznea să o strige pe numele ei.

— Ei nu plătesc pentru nimic, Goldie. I-am rugat să îmi aducă unul din acele scaune ergonomice, care să-mi protejeze spatele, şi mi-au spus să-mi cumpăr singură.

— Şi de ce ai vrea să le pese de spatele tău? Este un spital catolic, iar noi lucrăm pentru lefuri mici, ca să-l ținem pe papă în afurisitele lui de haine de aur.

Ellen râse. Îi plăcea umorul dur al prietenei ei.

— Cum o mai duceți, tu şi prietenul tău?

— Tocmai l-am asista la un transplant de inimă.

— Tu? Tu nu poți privi sângele de la o împunsătură de ac.

— Mi-a fost greață tot timpul, dar am rezistat.

— Atunci e cazul să faci cinste cu o ceaşcă de cafea. Trebuie să sărbătorim.

— Exact ce am nevoie – un pic de otravă, dintr-un bufet. Nu, mulțumesc.

— Ei bine, măcar ține-mi companie, cât am să beau eu una. Am avut o dimineață grea. Şi, sfinții fie lăudați, pacientul trăieşte.

Chicotind, Ellen o urmă pe Goldie spre bufet, unde optă pentru o Coca, sperând că aceasta îi va linişti stomacul.

— Deci, acum că ai trecut testul, iubitul tău o să se mute cu

tine?

— Nu cred, Goldie. Nu, deocamdată.

— L-ai „fixat" destul timp. Cât îi mai trebuie, ca să devină un client permanent?

— Te rog, Goldie, nu te purta sarcastic cu viața mea sentimentală.

— Iartă-mă, iubito. Goldie muşcă zdravăn din prăjitura glazurată cu ciocolată şi făcu o pauză, ca să înghită. Încerc numai să te aduc la realitate. Câteodată, te cam porți ca o fetiță de oraş, pierdută în spațiu.

— Dar sunt o fetită de la oraş.

— Da, dar cine' dracu' e el? Doctorul Înconjoară Lume Rahat Nemirositor Vandermann?

Ellen nu se putea înfuria.

— Ellen, nu te merită.

— Mulțumesc, Goldie, dar e suficient, bine?

— Bine, bine. Însă eu totuşi nu înțeleg ce-l reține pe băiat.

— Oh, o mulțime de lucruri.

— Asta explică totul, spuse Goldie, înghițind o gură mare de cafea.

Nostimă, sau nu, câteodată Ellen dorea ca Goldie să nu se amestece.

— Sper că ştii că nu o să mai întinereşti. Odată ce începea un subiect ce îi făcea plăcere – şi viața sentimentală a lui Ellen era unul dintre ele – cu greu putea fi deviată de la el. Treizeci şi patru de ani este aproape vârsta limită, dacă vrei să ai copii.

— Nu ştiu dacă vreau să am copii. Presupun că vreau şi cred că sunt drăguți şi reprezintă totul, dar, cumva, nu mă pot imagina forțând această datorie familială; copii, casă, gard în jurul casei, garaj… Nu sunt încă pregătită pentru toate astea.

— Tu nu eşti pregătită, el nu e pregătit… Goldie scutură din cap. Până una, alta, mai bine ți-ai găsi un coleg de cameră pentru apartamentul tău costisitor. Şi încă repede.

Ellen oftă.

— Se fac trei luni de când s-a mutat Sharon şi sunt disperată. Trebuie să agonisesc douăsprezece mii de dolari…

— Două dormitoare, două băi în Park Slope… Dacă aş putea să-mi las bărbatul, m-aş muta cu tine.

Ellen renunță să o mai asculte. Se uita peste umărul lui Goldie,

la Richard, care tocmai intra în bufet cu Gina, al cărei păr roşu, eliberat de sub boneta chirurgicală, se revărsa peste umeri. Râdeau amândoi. Goldie se întoarse.

— Nu sunt Adam şi Eva? Ah, o urăsc pe cățeaua asta.

Ellen izbucni în râs. În momente ca acesta, o ierta pe Goldie pentru orice. Chiar în acea clipă, Richard le văzu şi le făcu semn cu mâna. Şopti ceva la urechea Ginei şi veni la masa lor Goldie se ridică, golindu-şi ceaşca.

— Mi-ar face plăcere să mai stau, dar trebuie să plec. Nu, nu, vă rog nu insistați, doctore Vanderman-n-n-n. Şi, cu un chicotit, se îndreptă spre uşă.

— Ce a fost asta? întrebă Ellen, nepricepând gluma lui Goldie.

— Mi-a ortografiat greşit numele pe o planşă, scriindu-l cu un singur „n", iar acum şi-a reparat greşeala, zise el, aşezându-se în fața ei.

— Aha, dădu Ellen din cap.

Ospătărița aşează o ceaşcă de cafea în dreptul lui Richard şi zâmbi timid.

— Neagră, fără zahăr. Corect?

— Corect.

Richard îi întoarse zâmbetul, afişându-şi dinții strălucitori.

— Vrei să le seduci pe toate? întrebă Ellen.

Richard se întinse şi o prinse de mână.

— Ți-ai revenit? întrebă.

— …Aşa cred, dar e pentru ultima oară când asist la o operație.

— Ei bine, zâmbi el, cel puțin acum ştii cum îmi petrec zilele.

— Mă interesează mai mult cum îți petreci nopțile. Îi aruncă o privire seducătoare. Ca, de exemplu, noaptea asta.

Richard oftă.

— Aş vrea să pot veni.

— De ce nu poți? Ce te împiedică?

— Trebuie să zbor la Miami, în seara asta.

— Miami?

— Un copil e pe moarte. Se pare că părinții sunt dispuşi să-i doneze inima, dar au de pus o mulțime de întrebări. Ştiu că îi pot convinge.

— Merge şi Gina? nu se putu abține Ellen să întrebe.

— Pentru asta e plătită.

Ea se forță să zâmbească.

— Bineînțeles. Sper ca totul să meargă bine.

Se întoarse la bibliotecă bulversată. De acord, Richard era un om minunat, se gândi ea, care făcea tot felul de lucruri uimitoare, pentru a salva vieți omeneşti, dar de ce dracu' să le facă cu Gina? Respiră adânc, comandând minții să elimine orice gând pe această temă. Acest mod de a vedea lucrurile era meschin şi egoist. Tot ce o deranja, era că nu-şi va petrece noaptea cu ea. Era dezamăgită, dar ăsta nu era un motiv să se supere. În definitiv, era o femeia modernă; putea să meargă la cinema singură şi să se simtă bine.

Plaza era în drum spre metrou. Descoperi că pe afiş era *Ultimul tango la Paris,* cu Marlon Brando, unul dintre actorii ei preferați. De mult îşi dorise să vadă acest film. Ei bine, seara nu era total pierdută, o va petrece cu Marlon Brando.

Capitolul 3

Ben parcă pe Seventh Avenue şi dădu colțul, îndreptându-se spre clădirea dărăpănată care era Plaza, un cinematograf cunoscut pentru spectacolele sale vechi, dar de valoare. O dată cu stingerea modei de nostalgie a trecutului, Plaza pierduse din strălucirea de altădată, dar nu se dăduse bătută, deşi semnele bătăliei cu timpul începeau să fie vizibile, cea mai evidentă fiind reclama trunchiată, ce se citea ca un mozaic, aşteptând să fie completat.

M rlon Brando
L st Tango în P ris

Când trăia Betty, mergeau rar la cinematograf. Ea prefera distracții mult mai sofisticate – teatrul, opera – aşa încât, au ajuns la un compromis, acela de a nu mai merge nicăieri.

Ce lucru stupid poate fi căsătoria, gândi Ben. Prea multe lucruri de făcut în doi; să ai aceiaşi prieteni, să ai aceleaşi ocupații, uneori sfârşind prin a te complace în lucruri pe care amândoi partenerii le urăsc, doar numai pentru că aşa se aşteaptă să se comporte un cuplu. Dar cât de plăcut e când ai pasiuni comune. Amândoi au iubit dansul, fiind chiar parteneri în liceu, apoi continuând să formeze o pereche de dans când el s-a întors din război. Adesea glumea, spunând că s-a însurat cu Betty doar pentru a menține echipa care ridica în picioare spectatorii la concursuri. În mod sigur, le sta bine dansând împreună şi, dacă se gândea mai bine,

au dansat împreună mult mai mult decât au făcut dragoste. Să meargă la un restaurant cu o formație bună şi să danseze toată noaptea, era distracția lor favorită.

Când au venit la modă discotecile, locurile preferate de ei au devenit din ce în ce mai greu de găsit. Apoi, Betty s-a îmbolnăvit. Desigur, la început n-au ştiut că era bolnavă, numai începuse să devină impasibilă şi adesea făcea scene în public. Cei opt ani, cât ea s-a luptat cu dureri greu de imaginat, au trecut greu, el neputând face nimic altceva decât să o privească neputincios. Acum totul se terminase. Îşi repeta mereu aceste cuvinte pentru a se împiedica să retrăiască acele clipe de odinioară. Betty murise, el încă trăia.

— Vreți să cumpărați un bilet norocos?

Vocea, venind de undeva de jos, îl făcu să tresară.

Pe trotuarul din fața zidului cinematografului, stătea aşezat un bărbat de vârstă mijlocie, cu barbă, îmbrăcat într-o haină zdrențuroasă şi încălțat într-o pereche de tenişi soioşi, fără şireturi. Mâna lui dreaptă, foarte jegoasă, era întinsă în direcția lui Ben, ținând o bucată de hârtie, în vreme ce mâna stângă mângâia un şoarece mic, ce chițăia în spatele reverului hainei.

— Vreți să cumpărați un bilet norocos? repetă el.

Fața omului zâmbea, afişând o expresie de bunătate. Ben îi zâmbi. Îi fu greu să nu o facă.

— Cât costă? întrebă.

— Cât te lasă conştiința, zise omul solemn, apoi adăugă: Dar în nici un caz mai puțin de un sfert.

Ben scoase o bancnotă de un dolar. Omul vru să spună ceva, dar cuvintele îi fură întrerupte de o tuse chinuitoare. Îi întinse lui Ben bucata de hârtie. Pe ea era scris cu creion colorat: „Dumnezeu să te binecuvânteze".

— Ți-am spus să ai grijă de tusea asta! îl admonestă o voce feminină, severă, venind de undeva din spate.

Ben se întoarse şi văzu apropiindu-se o femeie tânără, a cărei față veselă şi ochi căprui, zâmbitori, erau în contrast cu severitatea tonului.

— Bună, domnişoară Ellen.

În mod clar, vagabondul o cunoştea.

— Iei pastilele alea pe care ți le-am dat?

— Sigur că da.

— Sper că nu vrei să te îmbolnăveşti de pneumonie.

— Bineînțeles că nu vreau.

— Atunci e OK, Jello. Ne vedem duminică.

— Nu conta pe mine, răspunse Jello.

Ce dracu însemnau toate astea? se întrebă Ben, tot mai curios, în timp ce o urmă pe aşa-zisa domnişoară Ellen către casa de bilete. Cu răbdare, o privi cum scotocea în portofel. Din secundă în secundă, devenea tot mai agitată.

— Ah, Dumnezeule, oftă ea. Îmi lipseşte un dolar. Exact ceea ce îmi mai trebuia pe ziua de azi.

— Domnişoară, blocați rândul, se plânse casierul. Cumpărați un bilet, sau nu?

— Nu, îmi pare rău, zise ea descurajată, îndepărtându-se.

Ben împinse rapid o bancnotă de douăzeci de dolari prin fereastra casei de bilete.

— Dați-mi voie, spuse, tocmai am tras un bilet norocos.

— Ah, nu, nu se poate.

Părea jenată.

— Vă rog. Nu o să vă las să sfârşiți ca prietenul dumneavoastră, cerşind pe stradă.

Se întoarse spre casier.

— Două bilete, vă rog.

— Cu reducere? întrebă puştiul.

Chipul lui Ben se crispă.

— Obişnuite.

— În regulă, amice. Încercam doar să te ajut.

— Ei bine, nu încerca, îl repezi Ben.

Trecuseră cinci ani de când refuza să admită că avea posibilitatea să cumpere ceva la preț redus, ca orice persoană în vârstă, neputând suferi când cineva îi sugera să se folosească de acest privilegiu. Întinse unul dintre bilete fetei.

— Mulțumesc, îi zâmbi aceasta şi îi întinse mâna. Mă numesc Ellen Riccio.

— Ben Jacobs, îi răspunse el, surprins de fermitatea strânsorii ei.

Intrând în cinematograf, nu se putu abține să nu-şi satisfacă curiozitatea.

— Cum se face că îl cunoaşteți?

— Pe cine?

— Vânzătorul de bilete norocoase, spuse arătând cu capul spre omul care se ridica şi pleca.

— Oh, Jello este unul din vechii mei clienți.

Vechi client. Trebuia să fie una din acei angajați sociali care se deplasează în dube, împărțind medicamente şi mâncare celor fără adăpost. Numai că felul ei de a fi, precum şi ținuta, nu susțineau aceasta. Ei bine, aparențele puteau fi înşelătoare.

Când intrară în sală, cortina era deja ridicată. Ea alese unul dintre rândurile din mijloc. Ben ezită un moment, apoi alese acelaşi rând, dar lăsă câteva locuri goale între ei.

În cinematograf era puțină lume. Chiar în spatele lui, un cuplu yuppie mânca cu zgomot floricele, iar în stânga, un grup de punkinşti, îmbrăcați în haine de piele, se agitau zgomotos. Dar când filmul începu, se calmară. Ben fu dezamăgit aproape imediat de film.

— Am crezut că e un film muzical, murmură el, suficient de tare pentru a fi auzit de Ellen.

Aceasta îi aruncă o privire mirată. Cuplul din spatele lui chicoti. La un moment dat, se gândi să plece, dar, în cele din urmă, filmul îi atrase atenția. Cu siguranță, începutul sexy era promițător. Fu şocat de fata frumoasă, care păşea printr-un apartament gol ca, mai apoi, bang!, în următoarea scenă, să facă dragoste, îmbrăcată, pe podea, cu un străin. Privi spre Ellen, care era intens concentrată. Ochii ei mari fixau ecranul, în timp ce dinții muşcau buza de jos. La vederea sânilor Mariei Schneider, care îi spunea ceva lui Marlon Brando, cu un accent franțuzesc exagerat, punkiştii începură să fluiere. Ben se forță să priceapă cuvintele, dar nu reuşi.

— Ce a spus? murmură el către Ellen.

— „Ce brațe puternice ai”, îi răspunse ea, şoptit.

Ben privi din nou ecranul.

— Mai bine te-aş f... puțin.

— Ce a spus?

— „Mai bine...” ah, se bâlbâi ea. "Mai bine te-aş strânge în brațe puțin."

Băiatul yuppie, aflat în spate, râse în hohote, scuipând floricelele, astfel că una îl lovi pe Ben în umăr. Ben se mută cu un loc mai aproape de Ellen, care îi aruncă un surâs, apoi privi din nou filmul. Scenele deocheate curgeau în lanț. Dar nu puteai să

spui că e un film pornografic. Ben nu era un cunoscător în arta cinematografică europeană, dar îşi dădea seama că filmul nu era porcos. Acest film avea implicații adânci. Sensul unor scene chiar îi scăpa. Privi atent când Brando încercă să o convingă pe fată că nu va găsi niciodată un bărbat pe care să-l iubească.

— Tu vrei un bărbat care să-ți construiască o fortăreață, să te protejeze, ca să nu te simți singură. Prea eşti singură, singură de tot, şi nu vei scăpa de acest simțământ până nu vei privi moartea în față... Şi atunci, poate; poate atunci vei fi capabilă să-l găseşti.

— Dar eu am găsit acest bărbat, spuse Maria Schneider, tânguitor, tu eşti acel bărbat.

Ben observă că ochii mari şi strălucitori ai lui Ellen erau plini de lacrimi. Vru să se aplece spre ea şi să-i reamintească, consolator, că nu era decât un film, dar se răzgândi. Câteva momente mai târziu, se simți vinovat pentru gândurile sale. Marlon Brando vorbea trupului neînsuflețit al soției sale. Amintirile despre moartea lui Betty îl năpădiră cu atâta violență, încât pentru o secundă, nu putu să separe imaginile trecutului său, de cele de pe ecran.

Închise ochii şi îşi încleştă pumnul pe brațele scaunului. Apoi totul a trecut. Şi, în sfârşit, tangoul. Titlul nu mințea întrutotul. Ben se lăsă pe spate în scaun şi privi tangoul de pe ecran. Nu semăna deloc cu dansul pe care îl ştia el. Acesta era exagerat, rigid, cu figuri de manechin arătând ridicol.

Când se aprinseră luminile, se ridică, gata să urmeze puținul public care îşi târa picioarele pe holul cinematografului. Apoi observă că Ellen se smiorcăia.

— S-a întâmplat ceva?

— De ce l-a omorât? îl iubea. O iubea. De ce l-a omorât?

— Stai liniştită, nu l-a omorât.

— Cum? Au murit în scena finală.

— Nu, Brando a făcut o grămadă de filme după ăsta.

Ellen zâmbi.

— Ai dreptate. Ar trebui să-mi amintesc că nu e decât un film.

— Şi în plus, nici nu e prea mare lucru de el

— Ei bine, trebuia să te facă să gândeşti.

— Nu am venit să gândesc, ci să văd un muzical.

Ellen izbucni într-un hobot de râs.

Când părăsiră cinematograful, văzură trei punkişti în stradă,

jucând un joc ordinar. Scuipau boabe de floricele, unul în direcția celuilalt. Cel cu basma roşie cu buline, înfăşurată în jurul capului, părea să fie învingătorul. Ben o luă pe Ellen de braț, căutând să o ferească de scuipături, dar deodată drumul le fu blocat. Individul cu basma roşie cu buline îndesa cutia cu floricele în pieptul lui Ellen.

— Vrei câteva floricele?

— Nu, mulțumesc, zise ea speriată.

— Poate vrea moşu' tău?

— Dispari, zise Ben, împingându-i în stradă şi protejând-o pe Ellen cu brațele.

— Calmează-te, bunicule, chicoti complicele lui, un tip scund şi dolofan.

— Rahați mici, rosti scurt Ben, apoi se scuză față de Ellen. Iartă-mi franceza, spuse.

— E în regulă, spuse ea.

Ben privi în spate, în direcția celor trei punkişti, care murmurau ceva între ei. Cel cu basma roşie se uită țintă la el.

— Mai bine te conduc acasă.

— Oh, nu e necesar, locuiesc la numai câteva cvartale de aici.

— Atunci, dacă nu te deranjează, voi face o scurtă plimbare cu tine.

— Ah, crede-mă, nu e nevoie. Nu sunt periculoşi.

— Te rog, fă-mi plăcerea.

— Bine atunci, zâmbi ea, în cele din urmă bucuroasă de companie.

Traversară strada, alegând drumul pitoresc, de-a lungul lui Prospect Park, care era inundat de miresmele florilor de primăvară şi al ierbii proaspăt cosite. O vreme nu-şi spuseră nimic, îmbătați de aromele din jur. Dar, când ajunseră în dreptul pasajului ce ducea spre Long Meadow, Ben rupse tăcerea.

— Ştii să dansezi tango?

— Dumnezeule, nu.

— Păcat. Eu, unul, am câştigat câteva premii de dans.

— Într-adevăr?

— Înainte să te fi născut tu, însă pe atunci dansul era o artă. Oamenii nu dansau cum obişnuiesc acum.

Când pătrunseră în pasaj, fredonă câteva măsuri dintr-un tango, pereții arcuiți amplificându-i vocea.

— Mi-a plăcut acest loc, încă de când eram copil. Priveşte cum e îmbrăcat, în lemn, priveşte toate aceste stinghii. Vezi măiestria cu care a fost făcut?

— Da. În ziua de azi, nu se mai fac pasaje cum se făceau odată.

Ben o privi suspicios. Râdea de el? Zâmbetul silit de pe faţa sa aşa arăta. Zâmbi şi el prosteşte.

— Bine, nu o să mai insist că lucrurile din trecut sunt mai bune decât cele din ziua de azi.

Se opri.

— Priveşte sloganurile pe care le-au gravat oamenii aici.

Arătă spre unul care spunea: "JT o iubeşte pe Sue, 25-8-'51. Mă întreb cine o fi fost JT. Jock? El trebuie să fi făcut inscripţia.

— Încă o mai iubeşte pe Sue? se prinse Ellen în joc.

— Mă întreb dacă mai trăieşte... Poate că a murit, poate că amândoi au murit.

— E dificil? întrebă ea brusc.

El o privi nedumerit.

— Ce să fie dificil?

— Tangoul.

— Oh, nu, este chiar simplu. Se bazează numai pe cinci paşi. Priveşte... Şi se îndreptă, îşi îndoi braţele în jurul unei partenere imaginare şi începu să danseze pe mozaicul octogonal al pasajului. Uşor... Uşor... Rapid, rapid... Uşor...

Din josul pasajului răsună un sunet strident de aplauze.

— Nu e rău deloc pentru un bătrânel, spuse individul cu basmaua roşie cu buline, urmat de amicii săi, care încă mâncau zgomotos floricele.

— Ţi-am spus că vreau să dispari, spuse Ben furios.

— Nu ne pasă ce vrei tu, contracară individul. Ne pasă ce vrea ea. O apucă pe Ellen şi o trase deoparte. Vrei să faci dragoste cu Marlon Brando, puişor?

Cu viteza fulgerului, Ben trimise e o lovitură de pumn în gura punkistului, întinzându-i pe faţada de lemn. Cutia cu floricele zbură din mâinile acestuia, împrăştiind boabe în tot pasajul. Individul scund, cu păr lung şi cercel în ureche, sări din spate şi îşi încolăci braţul în jurul gâtului lui Ben, încercând să-l sugrume. Fără nici un pic de efort, Ben îl înhăţă de păr cu amândouă mâinile şi-l izbi de pasaj. Când interveni cel de-al treilea, Ben îl izbi cu piciorul în abdomen.

Rămasă fără glas, Ellen privea uimită.

— Să mergem. Ben o apucă de braț, păşind peste individul cu basma roşie, a cărui gură sângera, mânjind pasajul. Nu se uită o clipă în urmă, de unde se auzeau gemete de durere.

— Nu trebuie să chemăm poliția?

— De ce? Nu o să mai supere pe nimeni, o perioadă.

Ellen se înfioră.

— Tot sângele ăsta… Nu suport să-l văd.

— Ceva îmi spune că nu eşti soră medicală.

Zâmbi uşor.

— Nu, lucrez la biblioteca spitalului. Şi prefer cărțile fără sânge.

Ben chicoti. Ellen se uită la el. Nu părea deloc obosit, deşi tocmai pusese la punct trei tineri. Văzându-i expresia feței, Ben zâmbi. Ştia că o impresionase şi îi făcea plăcere.

— Trebuie să sărbătorim, zise el. Îți place ciocolata?

— Da.

— Şi mie, este viciul meu secret. Mă supun lui o dată pe lună, fără a mai pune la socoteală ocaziile speciale, ca aceasta.

— În mod sigur, e o ocazie specială. Numai că eu ar trebui să fac cinste, dar, momentan, nu prea am bani.

— Nu-ți face probleme, în localul la care mă gândesc, *Cafe la Santana,* se cântă operă. Poți cânta, pentru masa de seară.

— Nu e o idee rea. Având în vedere talentul meu, s-ar putea să nu primesc nici un sfanț.

— Aş vrea s-a văd şi pe asta.

— Hei, nu provoca un antitalent să cânte operă; se pot întâmpla lucruri periculoase.

Râseră şi se tachinară ca nişte vechi prieteni. Între timp, ajunseră în dreptul localului.

— Două porții de tort şi două ciocolate, comandă Ben, obişnuit să se aşeze într-unul din colțurile localului.

Ellen se aşează în fața lui, măsurându-l din priviri, pentru prima dată de când se întâlniseră putând să-i vadă chipul în lumină.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, simțindu-se studiat.

— Unde ai învățat să te bați?

— În război. Am fost în marină.

— Vietnam?

— Nu. Adevăratul război; al doilea război mondial.

Ellen făcu un calcul rapid, 1943 scăzut din 1993, deci acum

cincizeci de ani. Dumnezeule, cât de bătrân era, de fapt? Nu arăta cu mult trecut de cincizeci de ani, deşi pe vremea aceea trebuia să fi fost adult. Deci, să fi avut aproape şaptezeci de ani? Zâmbi.

— Bănuiesc că ai câştigat şi acea luptă.

— Da.

— Întotdeauna câştigi, nu-i aşa?

— De obicei, spuse el nu prea modest, în timp ce chelnerul puse pe masă două căni pline şi două felii de tort de ciocolată.

— Ai fost rănit vreodată?

— O dată. Îşi ridică mâneca sacoului croit cu grijă, dezvelind o cicatrice lungă, urâtă, ce îi traversa braţul musculos.

Ellen se strâmbă.

— Nu îmi mai povesti, spuse.

— Îmi pare rău, se scuză Ben, am uitat că nu suporţi sângele.

Apoi savură ciocolata caldă, gândindu-se că, într-adevăr, va fi o seară plăcută. Muzica de operă, pe care o tolera numai când venea aici, împreună cu soţia sa, suna plăcut de data aceasta. Fără să-şi dea seama, Ellen fredona alături de Placido Domingo. Lui Ben îi plăcea de ea; era plină de viaţă, veselă şi în mod sigur atrăgătoare.

— La ce spital lucrezi? o întrebă.

— Saint Joseph, în Coney Island.

— E aproape de Park Slope.

— Da, dar nu mă deranjează. Sunt numai cincisprezece minute de drum cu metroul.

— Nu eşti din Brooklyn.

— De unde ştii?

— Metroul.

— Nu îl folosesc.

— Noi, cei din partea locului îi spunem tren.

— Scuză-mă. Tren şi este.

— De unde eşti?

— Amsterdam.

— Olanda?

— Aş vrea eu. De fapt, sunt dintr-un oraş din nordul Italiei, aproape de graniţa cu Albania.

— Nu am auzit de el.

Ellen inspiră adânc şi începu să turuie.

— Amsterdam – New York, două linii de cale ferată, un canal navigabil, numeroase ateliere de fabricare a păturilor, carpetelor,

nasturilor şi măturilor.

— Sună ca la Camera de Comerţ.

— Sună ca din discursurile unchiului Pete – primarul Amsterdamului. Câştigă alegerile cântând la acordeon.

— Nu-mi spune ce cântă. Precis operă.

— Ce altceva poate să cânte un italian?

Terminară prăjiturile şi ciocolata.

— Mulțumesc, spuse Ellen, în timp ce Ben plăti consumația. Pentru ciocolată, film şi pentru această seară minunată.

— Pentru puțin.

Ben se înclină galant şi deschise uşa, apoi amândoi ieşiră în stradă.

— Îmi pare rău că filmul nu a fost ceea ce te aşteptai.

— Oricum. Mi-a plăcut, chiar dacă anumite părți au fost exagerate.

— Exagerate? păru ea surprinsă. Ca, de pildă?

— Fii serioasă. Poți să-ți imaginezi că o fată frumoasă, care întâlneşte un bărbat într-un apartament gol, numai după ce îi aruncă o privire este şi dispusă să facă dragoste cu el? Aşa ceva nu se poate întâmpla în realitate.

— Nu ştiu ce să cred. Probabil că Brando ar putea face dragoste cu oricare fată pe care ar găsi-o în oricare apartament.

— Nu, nu cred. E prea gras.

— Nu şi în acest film.

— Glumeşti. Nu i-ai văzut şoldurile, fundul?

— Mie mi s-a părut sexy.

— Mai bine ar avea grijă de trupul său. Dacă l-aş avea pe Brando în sala de gimnastică, în şase luni ar avea un fizic excelent.

Ellen nu zise nimic.

Nevrând să devină supărător, împingând lucrurile prea departe, Ben schimbă subiectul.

— Ştii care e morala acestui film? continuă el. Dacă, în vreun fel ai, un necaz, tot ce trebuie să faci e să cauți un apartament. O să-mi amintesc de asta; eu tocmai caut unul.

— Ce coincidență, spuse Ellen, oprindu-se în fața clădirii în care locuia – o construcție din piatră maronie, bine întreținută, de pe la 1900.

— Coincidență?

— Caut un coleg de cameră pentru o perioadă

— Da?

— Numai câteva luni, până când prietenul meu îşi va lua inima în dinți şi se va muta la mine.

— Poate facem o afacere.

— Perfect, zise Ellen, privindu-l franc.

— Nu, glumeam, doar.

— Eu nu glumesc. Chiria e de şase sute de dolari, pentru o cameră personală şi baie proprie. Vrei să vezi apartamentul?

Ben o privi nedumerit.

— Chiar vorbeşti serios, nu?

— Sigur că da, dar afacerea e numai pentru câteva luni.

— Ştii, am o fată de vârsta ta. Dacă aş şti că doar la câteva ore după ce a cunoscut un bărbat îi propune să se mute la ea, aş pălmui-o, zise amenințând-o cu degetul.

— Mi-am închipuit că eşti de modă veche, spuse Ellen, altfel nici nu aş fi făcut propunerea. Nu eşti periculos.

— Aş putea să interpretez asta ca pe o insultă.

Ellen râse.

— Gândeşte-te. Dacă îți convine, vino să vezi apartamentul. Voi fi acasă tot weekend-ul.

Ben ezită, dar numai pentru o clipă.

— Bine, o să mă gândesc, zise el.

Capitolul 4

Ben întârzie în pat, lenevind şi relaxându-se. Slavă Domnului, dormise bine în noaptea asta, fără să aibă coşmaruri cu Betty. Ridică genele pe jumătate. În jur, totul era scăldat de beznă. Cum spunea poetul „degetele zorilor nu ridicaseră încă pleoapa întunericului". Îi făcea plăcere să învingă alarma deşteptătorului, trezindu-se în mod gradat, savurând momentul. Ca de obicei, încercă să ghicească cât era ceasul: şase şi şaptesprezece minute. Apoi, deschise ochii şi privi ceasul digital, al cărui afişaj strălucea pe masa de lângă pat: şase şi douăzeci şi două de minute. Cinci minute eroare, nu era rău deloc. Era în permanență preocupat să estimeze cât era ceasul, uneori ghicind perfect.

Se întinse. Era duminică, sala de gimnastică era închisă, ca

atare nu avea nici un motiv să se grăbească. Putea să lâncezească în pat şi să-şi lase gândurile să zboare aiurea. Actrița aceea tânără şi fermecătoare din filmul cu Marlon Brando... Avea sâni frumoşi, însă ar trebui să-şi dezvolte muşchii pectorali, altfel în curând or să se lase. Ar fi o ruşine. Poate că n-ar strica să-i trimită o notă, prin care să-i descrie ce exerciții fizice ar avea de făcut. Milt ar putea să i-o înmâneze. Apoi îşi aminti că era un film vechi. Probabil era prea târziu acum. Zâmbi. Fusese o seară plăcută... Îşi amintea foarte clar profilul lui Ellen, în sala întunecată. Era atât de emoționată de film... Ce fată ciudată. Era prietenoasă cu vagabonzii, dar totodată era plină de viață spirituală. Era nostimă. Marion ar trebui să fie şi ea la fel, în loc să fie totdeauna serioasă, încordată, vorbind ca şi când ar fi o bibliotecă ambulantă. Ăsta să fi fost motivul pentru care o părăsise soțul ei? Cu siguranță, nu era plăcut să o superi. Ellen părea să fie exact contrariul – veselă, spirituală, puțin chiar zburdalnică. Bineînțeles că glumise în legătură cu închirierea. Deşi, dacă îşi aducea bine aminte, insistase să vadă apartamentul. Părea o situație caraghioasă.

Câteva ore mai târziu, Ben conducea pe străzile liniştite din Park Slope. Umbrele lungi împrăştiate de soarele ce răsărise, se întindeau în fața magazinelor, baricadate la această oră de peluze metalice. Pe scaunul din dreapta stătea desfăcut ziarul *Daily Bulletin,* având încercuite diferite anunțuri de închiriat locuințe. Timpul trecea. Era bine să ia o hotărâre săptămâna aceasta, chiar dacă ar fi fost ceva temporar. Temporar... Ellen spusese că ar căuta un coleg de cameră, temporar... Cameră separată şi baie... Practic ca şi cum ar avea propria garsonieră. De ce să nu meargă să-l vadă? Ce lucru rău putea fi în asta?

Găsi un loc de parcare, la un cvartal distantă de locuința ei şi se îndreptă spre clădirea din piatră maronie. Apăsă pe butonul din dreptul numelui ei şi aproape imediat se auzi din difuzor vocea ei caldă:

— Cine este?

— Garda de corp, zise Ben, am venit să verific sistemul de securitate. Apoi auzi râsul ei gutural.

— Etajul trei, îl îndrumă ea, deblocând încuietoarea uşii.

În vreme ce urca scările, Ben simți un fel de emoție. Găsi uşa întredeschisă.

— Sper că nu te deranjez, spuse el nesigur, intrând înăuntru.

Ştiu că trebuia să sun mai întâi, dar ai spus că…

— Eu totdeauna vorbesc serios.

Ellen era în bucătărie, ocupată cu împachetatul unor alimente. Ben privi în jur. Se afla într-o cameră mare, prin ale cărei ferestre se vedeau vârfurile copacilor din stradă. Mobila, din piese disparate, era veche, dar confortabilă, centrul camerei fiind dominat de un covor roşu, oriental. Un amănunt pe care nu-l putea neglija erau cărțile, pereții fiind acoperiți aproape în întregime cu rafturi, multe dintre cărți zăcând pe mese.

— Ce zici de o cafea? întrebă ea.

— Bine, dar cu mult lapte şi fără zahăr.

— Vine cum ai comandat, chicoti ea veselă.

Părea fericită că-l vede, sau i se părea lui? Ellen îi umplu ceaşca de cafea.

— Vrei un corn? întrebă ea.

— Corn?

Din nou acel râs gutural.

— Un domn nu mănâncă cornuri?

Bucătăria era mică, însă curată şi îngrijită, vopsită într-un galben vesel. Masa rotundă de stejar, din mijloc, era încărcată cu mâncare: mere, banane, prăjituri şi mormane de cornuri cu brânză.

— Dumnezeule, spuse Ben, nu cred să pot mânca mai mult de zece, sau douăzeci.

— Unul e tot ce primeşti, restul sunt pentru clienții mei.

— Clienții tăi?

— Îi cunoşti. Jello şi băieții.

— Jello? Ah, da, vânzătorul de bilete norocoase, prietenul meu, cu şobolanul.

— Nu e şobolan, e un şoarece.

Ben muşcă cu poftă dintr-un corn proaspăt şi sorbi din cafeaua nu minunată, dar care se putea bea, în vreme ce Ellen continuă cu împachetatul. Făcea pachete pentru prânz, două feluri. Un măr, sau o banană şi o bucată de prăjitură în fiecare dintre ele.

— Unde e camera mea, întrebă Ben cu îndrăzneală.

— Lasă-mă să ți-o arăt, spuse Ellen, fără să stea pe gânduri.

— Vorbeşti serios?

— Bineînțeles, dar ține minte, este un aranjament temporar, pentru câteva luni, spuse în timp ce îl îndruma de-a unui coridor

scurt. Aici este, spuse ea, deschizând o uşă.

La fel ca şi camera ei, dormitorul acesta era orientat înspre stradă, având o fereastră boltită. Era destul de mare. Ben era surprins.

— Uşa aceea este toaleta, iar aici este baia, spuse ea.

Toaleta era mai spațioasă decât ar fi avut nevoie, dar baia era mică, însă curată.

— Nu există cadă, ci numai duş. Te deranjează?

— E perfect.

— Inițial, aici au fost două garsoniere, dar chiriaşii dinainte s-au îndrăgostit şi le-au transformat într-un singur apartament. Dar găseşti două dormitoare, două băi…

— Nu am ştiut. Şi e ceva timp de când caut un apartament. Încă de când am fost însurat…

— Ai divorțat?

— Nu, soția mea a murit.

— Oh, îmi pare rău. Vocea ei era plină de compasiune sinceră.

— Îmi place locul, zise Ben.

Se putea imagina aici, privind la TV, în fotoliul acesta mare din camera de zi, sau preparând micul dejun în bucătăria luminoasă.

— Şase sute de dolari pe lună. Plata anticipat pentru primele două luni.

Ben o privi serios.

— Într-adevăr, vorbeşti serios?

— Da. De câte ori să-ți spun că vorbesc serios?

— Ei bine… Nu sunt sigur.

Ellen oftă, disperată.

— Bine, ascultă, zise ea, uitându-se la ceas, trebuie să plec… Poți să te mai gândeşti, până mâine.

Grăbită, începu să încarce pungi cu mâncare într-o cutie mare de carton.

— Unde trebuie să te duci?

— În Coney Island.

— Cum o să ajungi până acolo?

— Cu metroul… Vreau să zic, cu trenul, zâmbi ea.

— Te conduc eu.

— Vrei?

Părea surprinsă şi încântată de ofertă.

— Nu îmi pot imagina un mod mai plăcut de a petrece o

dimineață de duminică.

În vreme ce maşina gonea de-a lungul străzii Coney Island, Ben privi spre Ellen, care stătea alături de el, aproape ascunsă de cutia de carton pe care o ținea pe genunchi.

— E destul de grea, ca să o cari singură, spuse. Prietenul tău nu te poate ajuta?

— M-a ajutat o dată, sau de două ori, oftă Ellen, dar fără tragere de inimă. Crede că e pierdere de timp. A spus că numai îi încurajez să nu facă nimic pe cei fără adăpost, oferindu-le lucruri pentru care ar trebui să muncească. Am renunțat să încerc să-i schimb părerea.

— Tu de ce o faci?

— Ei bine, la început am făcut-o voluntar, în cadrul unei organizații care împărțea mâncare celor nevoiaşi. Apoi, a trebuit să renunț la organizație, deoarece am început lucrul la o carte cu acest...

— Cu prietenul tău?

— Da, cu el. Oricum, nu am mai avut timp. Dar m-am simțit atât de vinovată. În special față de grupul la care mergem acum. Sunt diferiți de ceilalți. Şi-au găsit fiecare în felul lui, un adăpost pentru a supraviețui.

— Adăpost? Sunt fără casă?

— E modul lor de a trăi. Ellen îl privi serioasă. Nu te-ai gândit că i s-ar putea întâmpla oricăruia dintre noi?

— Nu sunt sigur...

Pentru o clipă, Ellen păstră tăcerea, apoi spuse încet:

— Tatăl meu a murit pe stradă.

Ben se întoarse către ea. Privea tristă, pe fereastră. Ceva îi spunea că nu era cazul să continue discuția pe aceeaşi temă. El însuşi aprecia oamenii care nu erau curioşi, aşa că schimbă subiectul.

— Cunoşti Brooklyn-ul?

— Nu am avut ocazia să văd prea mult, din tren.

— În cazul acesta, vom alege un traseu pitoresc. Voi fi cicerone al tău.

— Ştii italiana?

— În timpul războiului, am fost la Palermo.

— Mă bucur, zâmbi ea silit.

Lui Ben îi făcea plăcere să o să o vadă din nou veselă.

— Dar nu există loc pe lume ca Brooklyn-ul. Aici poți întâlni tot felul de oameni, de la mafioți până la evreii hasidici.

— Da, acei tipi ciudați, cu pălării negre şi haine lungi.

— Cel mai ciudat dintre ei este un rabin de nouăzeci de ani, numit Schneerson, care a suferit un accident şi nu mai poate vorbi, iar ei cred că este Mesia. Prostii.

— Nu cumva a fost un scandal mare, cu puțin timp în urmă, când maşina rabinului a lovit fetița unui negru?

— Aşa e. Şi asta e zona lor. Vezi? *Casa Funerară Gorllick, Capela Memorială Yobakoff… Cea* mai bună modalitate de a te orienta în Brooklyn, este după firme.

— Bine, atunci acum ar trebui să ne aflăm în Mexic, zise Ellen arătând spre o reclamă care anunța: *Moshe's Ole.* Sau poate în cartierul francez al Honk Kong-ului, continuă arătând spre o alta: *Wok's Kosher Chinese.*

Ben râse.

— Acum, fiindcă tot sunt în compania unei italience, ne vom îndrepta spre *Benson Hurst,* apoi vom coborî pe Stillwell, spre plajă.

— Nu o lua ca pe un refuz, dar ştiu cum trăiesc italienii.

— Da, dar nu cum trăiesc cei din Brooklyn.

— Asta cam aşa e, răspuns ea.

Îi plăcea acest tur al oraşului.

— Ghici unde ne aflăm acum? întrebă el, în vreme ce treceau pe lângă o firmă care anunța: *Wok Therok – The Best In Italian Chinese Cuisine.* Wok era, evident, numele sui generis al unor tipi cu adevărat întreprinzători.

— *Chinatown?*

Ben râse, în vreme ce intra în zona rezidențială, cu case având peluze mici, dar fiecare etalând o statuie de ghips, exagerat de mare. Lebedele erau foarte populare, urmând leii şi păsările flamingo roz, însă Fecioara Maria, în albastru, câştiga fără îndoială competiția.

— Avem o mulțime de Fecioare Marii în Amsterdam, dar nici una nu seamănă cu acestea.

— Ți-am spus, Brooklyn-ul este o altă lume. De pildă, Coney Island… Nu am mai fost acolo de ani de zile, dar când eram copil, locul acela era o lume magică pentru mine, în mod special trenul suspendat…

— Exact acolo trebuie să ajungem, îl întrerupse ea.

— Cu adevărat! Mai există încă trenul suspendat?

— Ce a mai rămas din el.

— Aşadar, bătrânul monstru încă mai trăieşte... Aşteaptă, numai să-i spun lui Milt...

— Cine e Milt?

— Cel mai bun prieten al meu. Era cam fricos când era copil speriat de moarte de trenuleț. Dar, se zicea, nu puteai deveni bărbat, dacă nu urcai în el. Îmi amintesc de ziua în care Milt s-a hotărât să facă acest mare pas, dar numai dacă stăteam lângă el.

Ellen se uită cu atenție la Ben, peste cutie. Un zâmbet larg îi lumina fata. Privea ştrengăreşte, subliniind importanța momentului.

— Aşa că am urcat în trenuleț împreună. Când ne-am dat jos, l-am întrebat cum i-a plăcut. Nu a putut să scoată nici un sunet. În partea din față a pantalonilor avea o pată mare, închisă la culoare. Ceilalți copii au fost fără milă. Tot drumul spre casă, a fost nevoit să-şi țină brațele încrucişate înainte.

— Oh, săracul Milt.

Vocea lui Ellen trăda înțelegere față de umilința băiețelului de atunci. Îngrijorarea ei îl făcu pe Ben să râdă.

Când ajunseră la plajă, aceasta era pustie, aşa încât nu avură nici o dificultate în a găsi un loc de parcare. Ben era uimit cât de neîngrijit devenise locul. Singurul lucru care rămăsese neschimbat, era oceanul. Crestele valurilor înspumate se rostogoleau pe plaja largă, nisipoasă, presărată din loc în loc cu indivizi care alergau, plimbându-şi câinii. Mirosul de apă sărată şi vietăți marine în descompunere se amesteca cu mirosul picant de cârnați la grătar.

— Încă se mai vând cârnați! exclamă Ben. Nici nu ştii cât de bine mă face să mă simt chestia asta.

— Să luăm câte unul, zise Ellen.

— Sper că nu vorbeşti serios, se strâmbă Ben.

— De ce?

— Ai văzut vreodată cum se fac cârnații?

— Ce-i drept, nu mă pot lăuda că am văzut.

— Se fac din resturi de carne veche, amestecate cu o întreagă gamă de coloranți roşii. E dezgustător şi nesănătos.

— Oh, nu, tocmai ai denigrat ceva care îmi plăcea. Nu-mi

rămâne decât să-ti mulțumesc,

Tonul ei spunea că-şi râde de el un pic, însă Ben nu-i acordă nici o atenție. Fără să scoată un cuvânt, avansă încet de-a lungul gardului de sârmă ghimpată care înconjura locul faimosului tren din copilăria sa. Arcuit spre cerul albastru, arăta ca un schelet al unui monstru preistoric.

— Nu pot să cred, murmură el.

Ellen îşi imaginã numeroasele amintiri ce trebuiau să se îngrămădească în mintea lui în acele clipe. Pătrunse printr-o spărtură din gard şi porni pe o cărare îngustă, ocolind buruienile crescute haotic, în ultimii doi ani.

— Pe aici, spuse.

Dar Ben era absorbit de gânduri.

Ca şi când nu ar fi auzit-o, Ben păşi peste scândurile năruite, care împânzeau locul, şi se îndreptă spre tiribomba acoperită de iederă. Se sprijini de tambur şi împinse. Încheieturile ruginite gemură îngrozitor, apoi tiribomba se puse în mişcare, scârțâind lung, chinuitor.

— Ellen, zise el cu o voce joasă, aşezându-se pe unul din scaunele dărăpănate, cândva locul acesta a strălucit. Culorile erau atât de vii – roşu, galben, albastru…

Ea putu să-şi imagineze mulțimea vibrând de viață, de agitație, copiii distrându-se într-un parc de amuzament, țipând de bucurie şi de frică.

— Cine şi-ar fi putut imagina că trenulețul va muri vreodată? spuse Ben melancolic.

— Hei, aveți bilet? îi întrerupse o voce venind parcă de undeva din cer.

Îşi întinseră gâturile pentru a vedea picioarele cuiva atârnând din punctul cel mai înalt al cupolei arcuite. Apărură apoi un nas mare şi o pereche de ochelari de soare.

— Nu se fac plimbări pe gratis, continuă vocea.

— Sunny! strigă Ellen, evident cunoscându-l. Ce faci acolo sus?

— Îmi iau vitamine, doctore.

— E prea spiritual, murmură Ellen, apoi reveni la cel de pe cupolă. Jello e acasă?

— Când am verificat ultima oară, era, sosi răspunsul, apoi Sunny dispăru din vedere.

Ben clătină, amuzat, din cap apoi o urmă pe Ellen, care îşi croia

drum printre dărâmăturile din centrul zonei, care împrejmuiau ca o colivie ruinele trenulețului suspendat. Se întreba spre ce fel de lume îl conducea. Când, în cele din urmă, ajunseră la un morman de gunoi, Ellen strigă:

— Toată lumea adunarea! Micul dejun este servit!

Ben o privi încurcat, căci nu vedea pe nimeni în jur. Dar, deodată, o bucată murdară de covor, aruncată peste o cutie mare de carton, începu să se mişte. O pungă de plastic, atârnând în afară, fu împinsă într-o parte şi o pereche de ochi apărură, privind pe furiş. Tot gunoiul se mişca acum, de jur împrejur începând să apară oameni. Toate aceste pretinse grămezi de dărâmături erau locuințe! Un adevărat gheto, construit din obiecte aruncate la întâmplare de o civilizație nepăsătoare. Un grup zdrențuros de ființe umane, mirosind asemeni gunoiului din care se târâseră afară, înainta înspre Ellen, în vreme ce ea împărțea mâncarea din cutia pe care o ținea Ben. Cu mare amabilitate, ea îi prezentă pe fiecare. Aveau porecle ciudate: Choo-Choo, Eruditul, Caruso, sau Zburătorul.

— Ben, dacă nu te deranjează, împarte tu restul de mâncare şi pune ceva deoparte pentru Sunny, zise Ellen, îndreptându-se spre o carcasă de frigider, acoperită cu o folie de plastic.

— Niciodată nu îl uiți, zise Eruditul, care purta o pereche de ochelari cu rame groase, ale căror lentile erau crăpate. Nu, câtă vreme soarele mai străluceşte. Se crede Icarus.

Se întoarse spre Ben şi continuă pe tonul unui profesor care ține un discurs.

— Icarus a fost grecul care a zburat prea aproape de soare, aşa încât aripile sale de ceară s-au topit.

— De unde ştii despre Icarus? întrebă Ben.

Choo-Choo râse cu gura până la urechi.

— Păi, de aia i se spune Eruditul. A mers la facultate.

— Dar pe tine, de ce te numesc Choo-Choo? continuă Ben.

— Specialitatea mea sunt trenurile.

Între timp, Ellen îl trezi pe locuitorul carcasei de frigider, care ieşi la lumină frecându-şi ochii. Ben îl recunoscu pe vânzătorul de bilete norocoase din fața cinematografului.

— E vremea să te trezeşti, Jello, îl mustră ea cu blândețe.

Jello murmură ceva în semn de salut, apoi apucă sandvişul întins de Ellen şi îl rupse în două. Jumătate dispăru în gura lui,

iar pe cealaltă jumătate o fărâmiță, presărând-o pe umăr. Un şoarece se furişă aproape imediat dintre cutele fularului său şi înhăță o firimitură. Unul dintre bărbați prepară cafea într-o cutie de conserve, iar Ellen o turnă în ceştile de plastic pe care le adusese cu ea. Umplu una pentru ea şi alta pentru Ben, care privea fascinat cum şoarecele se întorcea din când în când şi înhăța firmiturile aliniate pe umărul lui Jello.

— În mod cert, are poftă de mâncare, zise Ben.

— Junior nu se satură niciodată, chicoti Choo-Choo.

— Numele lui întreg este Jello Junior, interveni Ellen.

Ben găsi acest lucru foarte haios.

— Nu râde, vorbi Jello cu indignare în glas. Nu am alți copii. Junior va moşteni totul, spuse el, arătând cu mâinile de jur împrejur.

Acum râseră şi ceilalți.

— Nu fiți ignoranți, îi mustră Jello. Când un om munceşte din greu toată viața, agonisind o avere, vrea ca moştenitorul său să se bucure de roadele muncii sale.

— Despre ce muncă vorbeşti, întrebă Ben, înțelegător.

Jello se ridică. Cu siguranță, interpretase întrebarea lui Ben ca o provocare.

— Fiecare dintre noi joacă un rol vital aici, în oraş. Caruso şi Choo-Choo, spre exemplu, cântă în metrou, făcând atmosfera mult mai plăcută pentru călători…

Jello se opri să-şi dreagă glasul, dar izbucni într-un acces de tuse. Ellen îl privi îngrijorată, dar nu zise nimic. Ceilalți aşteptau respectuoşi să continue. Jello era evident liderul grupului. Ben era chiar surprins de uşurința cu care se exprima.

Tusea îl epuiză pe Jello. Se aşeză jos, pe pământ şi-i făcu semn lui Ben să ia loc în apropierea lui. Dezmierdă, drăgăstos, şoarecele cu un deget, ca şi când ar fi vrut să-l liniştească. Nevrând să-şi murdărească hainele, Ben luă o cutie, pe care vru să o folosească drept scaun.

— Hei, să nu te aşezi pe cutia aia! spuse supărat Zburătorul.

— Ah! Dar de ce?

— Pentru că această cutie a cutie a căzut dintr-un camion federal, special, zise Zburătorul. Înăuntru este un radio nou, de marcă.

— Adevărat?

— Nu, e goală. Zburătorul îi făcu conspirativ cu ochiul. Dar trebuie să te comporți ca şi când ar fi plină, altfel nu o să poți face pe nimeni să creadă. Şi apoi, nu o să poți să o vinzi.

Ben examină cutia. Într-adevăr era etichetată corect.

— Vinzi cutii goale? îl întrebă.

— Spune-i şmecheria; arată-i omului cât de greu munceşti, îl îndemnă Jello.

— OK, zise Zburătorul umezindu-şi buzele, bucuros că se află în centrul atenției. Luă cutia sub braț şi, jucându-şi rolul, se uită în susul şi în josul unei străzi imaginare. Când vânez un iepure, îmi aleg un loc aglomerat din Mahnattan, spuse.

— Un iepure? îl întrerupse Ben.

— O victimă, îl lămuri Eruditul.

— Mă îndrept către el grăbit, spuse Zburătorul făcându-i semn lui Ben, lovindu-l complice cu cotul. Am un radio nou, de marcă. Cât îmi dai pe el, omule? Apoi, cu o voce joasă, şopti printre dinți în urechea lui Sam. L-am „pescuit" acum o oră dintr-un camion.

— Şi merge chestia asta? întrebă Ben.

Zburătorul încuviință, dând din cap.

— Ştii că ai pus mâna pe cel care trebuie, în momentul în care îți spune: „Îți dau douăzeci". Nimeni nu cumpără ilegal, în afară de cazul în care e deja familiarizat cu furturile. Acum intervine cel care vinde. „Eşti nebun?" Zburătorul pusese întrebarea cu o voce strangulată de indignare. „Uită-te la preț, omule. Şase sute de dolari! Trebuie să-mi dai măcar optzeci." O dată ce l-am prins pe tip la cincizeci, mă uit în jurul meu, îngrijorat, apoi mă dau bătut. „Fie, omule. Mă jefuieşti, dar am nevoie de bani." Şi imediat ce am pus mâna pe ei, adăugă cu un zâmbet larg, mă fac nevăzut.

Toată lumea râse de dibăcia Zburătorului, chiar dacă mai auziseră povestea de nu se ştie câte ori. Ben era impresionat.

— Meriți o nominalizare pentru Oscar.

— Şi încă cum, fu de acord Jello, Deşi, din păcate, partea cea frumoasă nu o s-o vedem niciodată.

— Cum aşa?

— Niciodată nu o să vedem ce mutră va face individul, când va ajunge acasă şi va deschide cutia goală. Niciodată nu vom şti în ce fel acest incident îi va modifica viața.

— Să-i modifice viața?

— Da. Data viitoare, nu va mai fi aşa de lacom. Un om cinstit

nu se lasă prins în capcană. Un om cinstit s-ar îndepărta şi ţi-ar vedea de drum.

Ben încuviinţă, impresionat de logică. Această adunătură de oameni i se părea foarte ciudată.

— Dar tu, Jello? În afară de jocul cu bilete norocoase, te ocupi şi cu altceva?

— Joc? întrebă Jello cu dispreţ. Eu nu joc, eu muncesc.

— Aşa e, interveni Choo-Choo. El are cea mai importantă treabă dintre noi toţi. El este şeful CIFC-ului.

— CIFC?

— Aşa numeşte Jello compania lui: Cerşetori În Fiecare Cvartal. Ai priceput? îl înghionti Zburătorul. CIFC e prescurtarea.

— Şi caut în permanenţă noi recruţi.

— Recruţi, pentru ce?

Jello lăsă ceaşca jos, se trase mai aproape de Ben şi, cu o răbdare exagerată, zise:

— Aduc îmbărbătare în oraş. Când oamenii ne văd, uită de necazurile lor. Se simt mai bine numai gândindu-se că nu sunt în pielea noastră. Un rol foarte important.

Ben râse.

— Râzi, Ben, însă New York-ul are nevoie de cât mai mulţi ca noi. Vrei să fii unul de-al nostru, Ben?

— Eu?

Totul părea atât de nebunesc, dar într-un fel avea sens.

— Instinctul îmi spune că eşti interesat.

— Ce trebuie să fac? zâmbi Ben, intrând în joc.

— Ah, tocmai am un loc pentru tine. Wall Street, în afara World Trade Center-ului, preciză Jello, apoi studie ţinuta îngrijită a lui Ben. O să arăţi ca unul din fraţii Solomon. Dar, am să-ţi dau ochelari întunecaţi, baston alb şi o cană de tablă. O să stai drept şi nemişcat. Toţi acei agenţi de bursă şi bancheri, ale căror inimi reci bat în ritmul „mai mulţi bani... mai mulţi bani... mai mulţi bani...” vor trece pe lângă tine şi, pentru o clipă, vor uita cu toţii de stresul lor. Fac prinsoare că o să strângi şi bani.

Ben râse. Ellen, care ascultase în linişte, fericită să vadă că lui Ben îi făcea plăcere conversaţia plină de viaţă cu favoriţii ei, zâmbi.

— Ben, îmi face impresia că Jello îţi oferă şansa unei contribuţii unice pentru societate.

— Masa şi casa sunt asigurate. Braţul lui Jello arătă în direcţia

unui morman de textile. Avem un loc liber.

— Greu să reziști tentației, spuse Ben, făcându-i cu ochiul lui Ellen. E cea de-a doua ofertă de locuință pe ziua de azi. Nu ştiu pe care să o aleg.

— Ascultă sfatul meu, declară Jello, asta este cea mai bună ofertă.

— Aici s-ar putea să greşeşti, zâmbi Ben.

Deodată, realiză că nu avea de ce să stea pe gânduri. Se va muta cu Ellen.

Capitolul 5

— Eşti nebun? îl întâmpină Sarah în uşă, cu brațele în şold.

Fața ei durdulie, de obicei veselă, era încruntată de indignare.

— Lasă-l pe oaspete să intre, Sarah, se auzi vocea lui Milt.

Stătea în spatele ei, clipind din ochi cu veselie. Deşi învățase încă demult că în diferențele de opinie cu Sarah cel mai bine era să te dai bătut cât mai repede, îi făcea plăcere să ştie că atacul violent al soției sale era îndreptat, de data aceasta, asupra altcuiva.

— Despre ce nebunie e vorba? replică Ben intrând şi scoțându-şi jacheta.

— Chiar nu ai ştiut că mutându-te într-o locuință cu o fată tânără e curată nebunie?

Sarah îşi şterse mâinile de şorț, cu un gest disprețuitor.

— Te rog, Sarah, încercă să o calmeze Ben. Câteodată, comportamentul ei evreiesc, moştenit de la maică-sa, îl enerva, dar, de data aceasta, nu voia ca plăcuta lor masă săptămânală să degenereze într-o bătaie. Ştii foarte bine că trebuie să părăsesc cât mai repede casa. Trebuie să locuiesc undeva şi, până voi găsi un apartament convenabil, o să folosesc acest aranjament. E numai ceva temporar. Asta-i tot.

— Ei bine, nu cred că e treaba mea, replică Sarah, deşi Ben ştia că toate erau treaba ei, dar nu e cazul să-ți neglijezi propria ta sănătate.

— Propria mea sănătate?

— Nu citeşti ziarele? Dacă are SIDA?

Milt îşi drese glasul, încercând să ascundă un râs sufocant.

— E cazul să recunoşti, spuse, că Sarah are un punct solid de vedere. Îi făcu semn lui Ben să ia loc.

— Poate, dar Ellen nu e prietena mea, ci numai proprietara casei.

— Proprietara casei, zici? bolborosi Sarah. Dacă ar şti Betty, s-ar răsuci în mormânt.

Apoi se roti pe călcâie şi trecu în bucătărie.

La timp, căci Milt n-ar fi putut să se mai abţină mult timp. Imediat ce soţia sa ieşi, explodă în hohote isterice, pe care încercă să şi le înăbuşe cu amândouă mâinile puse peste gură. Trebui să se liniştească repede, căci Sarah reveni iute din bucătărie, arătând de parcă şi-ar fi continuat argumentaţia în faţa fripturii înăbuşite.

— Promite-mi un singur lucru, Ben, spuse.

Era o rugăminte, nu o pretenţie.

— Bine, Sarah, ce? oftă Ben.

— Nici un cuvânt despre asta Brendei?

Ben privi nedumerit.

— Brenda?

— Partenera de bârfă din seara asta.

Încă de când murise Betty, Ben a fost expus unui lung şir de parteneri de bridge, cei mai mulţi dintre ei văduve din vecinătate, pe care Sarah încerca să i le bage pe gât. Erau de toate mărimile şi formele, cu conturi mari sau mici în bancă, dar cu un scop bine conturat în minte: să pună mâna pe un soţ. Cu siguranţă, noul lui aranjament îi va scădea din eligibilitate şi va pune o piedică în campania lui Sarah, de a-l însura.

— Nu voi spune nimic, dacă tu promiţi că o să renunţi să mă mai tachinezi.

— Ce trebuie să-mi pese mie că ţi-ai pierdut minţile?! spuse Sarah.

Încă nervoasă, se întoarse în bucătărie.

Milt izbucni din nou în râs.

— Ei i se pare o nebunie, iar ţie amuzant, spuse Ben, clătinând din cap.

— Mi se pare minunat. Milt îşi şterse lacrimile de râs. Şi pun pariu că arată bine, nu-i aşa, băieţel? Sâni frumoşi...

Îşi puse pumnii, semnificativ, la piept.

— Termină, Milt... O fată drăguţă, care lucrează la spitalul Saint Joseph.

— Oh, e călugăriță.

— Milt, nu e deloc amuzant.

— Bine, Ben, bine, spuse Milt, punându-şi mâna pe umărul prietenului său. Totuşi – acum la modul serios – dacă vrei să o verific, să ştii că pot s-o fac. Am o groază de cunoştințe la Saint Joseph. E spitalul meu.

— Spitalul tău?

— Acolo îi trimit pe toți clienții aflați în stare de indispoziție, dacă înțelegi ce vreau să spun. Te poți bizui pe aceste călugărițe că-şi țin gura. Iar donațiile generoase, venite regulat, nu fac rău nimănui.

— Pun prinsoare că te costă ceva.

— Costă, dar merită. Mi-au salvat fundul de mai multe ori.

— Nu mi-ai spus niciodată.

— Ei bine, ăsta e material strict confidențial. Dacă National Enquirer ar pune mâna vreodată pe aşa ceva... Aoleu! exclamă Milt, dându-şi ochii peste cap.

— Nu văd de ce ar trebui să le pese. Oricum, născocesc tot materialul pe care îl publică.

— Asta e părerea ta.

— Deci, ce secrete cari cu tine în groapă.

— Hm, o să-ți divulg unul. Expresia veselă de pe fața lui Milt promitea ceva de senzație. Este implicat unul dintre cei mai importanți clienți ai noştri, deşi pe vremea aceea era doar o starletă şi, dacă nu erau călugărițele, nu ajungea o vedetă azi.

— Cine?

— Am jurat să păstrez secretul, dar inițialele sunt KB.

Cred că îți imaginezi despre cine este vorba.

— KB? Doar nu vrei să spui...

— Da, la ea mă refer. Exact când făcea dragoste cu unul dintre directorii studioului, în mijlocul plăcerii, bietul băiat cade mort.

— Aşa i s-a întâmplat şi lui Nelson Rockefeller.

— Aşa spun ei că s-a întâmplat, dar şi aici povestea e un pic deformată.

— Cum aşa?

— Ascultă mai departe. Aşadar, văzând că a murit, l-a răsturnat de pe ea. Milt făcu o pauză, apoi continuă. Individul avea penisul bățos, îndreptat spre tavan. Era umplut cu aer.

— Ce?

— Penisul era umplut cu aer.

— Cum adică?

— Băiețel, la vârsta ta, ar trebui să ştii despre lucrurile astea. Individul era impotent şi avea unul din acele transplanturi pe care le poți umple cu aer. Dar tipa nu-şi putea imagina cum să facă să scoată aerul afară.

— Şi ce s-a întâmplat?

— A avut prezența de spirit să mă cheme pe mine. Când am ajuns acolo, l-am îmbrăcat, dar penisul lui încă stătea bățos, spre tavan, ieşind prin fermoarul de la pantaloni.

— Nu voia să coboare?

— Nu. Nici eu nu am ştiut cum funcționează jucăria.

— La dracu'!

— Nu glumesc. Dar, când l-am dus la Saint Joseph, sora Clara a ştiut să-l culce.

— O călugăriță?

— Da. A făcut un miracol.

Acum râdea şi Ben. În ciuda unui început neplăcut, seara părea să fie promițătoare.

Într-un vestiar din Madison Square Garden, Don Arnold îşi încheia corsetul peste burta umflată de bere. Nu o făcea ca să răspundă celor care îl acuzau că arată ca Elvis, înainte de sfârşitul lui tragic, însă cei douăzeci de mii de fani ar fi remarcat fiecare cută a vestimentației, strânsă pe corp.

— E-n regulă, Don, sunt ai noştri! strigă Joe, comediantul ce deschidea spectacolul.

Cei de la machiaj şi garderobă, aşteptară ca Don să râdă primul, înainte de a i se alătura.

— Ce-i aşa hazliu, dragă? Dawn, alias doamna Don Arnold, năvăli în cabină, sărutându-l pe obraz pe soțul ei, în vreme ce acesta îi puse mâna pe sâni. Nu acum dragule, îl mustră ea, adăugând apoi în şoaptă, nu în fața tuturor.

Erau un cuplu ciudat. El, un alb de condiție proastă din părțile rău famate ale cartierului Mason-Dixon Line, acum, ca megastar, simțindu-se nu tocmai mândru de obârşia lui. Ea, o debutantă în înalta societate, făcându-şi loc în lumea filmului cu ajutorul coatelor şi a faimei soțului ei.

— Bună, Sam, îl salută ea cu un zâmbet larg pe agentul lui

Don, ignorându-l fățiş pe Joe, care se pregătea să plece.

— Încălzeşte-i bine! strigă Don în urma lui.

— Când o să apari tu, o să fie fierbinți, răspunse comediantul. Înainte de a ieşi pe uşă, îi făcu un semn cu mâna lui Dawn, adăugând: O seară bună, doamnă Arnold.

Ea părea să nu-l fi auzit, continuând să-şi studieze buzele în oglindă.

— Chiar nu poți să-l saluți, se întoarse Don spre soția sa, mişcarea lui întinzând rimelul pe care cosmeticianul încerca să i-l aplice.

— Nu l-am salutat? păru Dawn surprinsă.

— Nu-l suferi, nu-i aşa?

— Nu, deloc.

— Ei bine, mie îmi place. Face o treabă bună.

— Asta şi contează, la urma urmei, spuse Dawn rece, după care se deplasă spre baie. Ascultă, Don, sunt cam transpirată, o să fac repede un duş.

— Ai avut o zi grea? întrebă Don, întorcându-se din nou spre ea şi înşelându-l din nou pe cosmetician, care era aproape să-l piardă.

— A trebuit să terminăm scena de la Grand Central Station. Nu puteam să ne întindem prea mult cu filmările.

— Deci filmul înaintează?

— Ei spun că într-un ritm amețitor.

— Ai jucat vreodată într-un film, unde să nu fie grabă? chicoti Sam.

Dawn nu pricepu comentariul. Dispăru în baie şi, în scurt timp, se auzi sunetul apei curgând.

Sam mări volumul interfonului, aducând spectacolul în cabină, şi glumele lui Joe se auziră acum în difuzor.

„Un popă soseşte la New York şi o limuzină mare îl aşteaptă…”

— Încă mai spune poanta asta? spuse Dan dându-şi ochii peste cap.

— Şi încă mai ține, zise Sam. Apropo, Milt Schultz şi soția sa or să vină la spectacolul de vineri seara.

— Cine e acest Milt?

— Omul nostru de bază, de pe Coasta de Est, un om important în agenție.

Costumierul îi întinse lui Don jacheta.

— Iubito, ne vedem după spectacol, strigă Don în direcția băii, unde apa se oprise.

— Un moment, numai, strigă Dawn.

Reveni în cabină într-un halat subțire, mulat pe trupul umed. Îşi puse brațele în jurul gâtului şi, cu o voce gâfâită gânguri:

— Când cânți „I'm so excited", gândeşte-te la mine.

El vru să o sărute, dar ea îşi întoarse fața.

— N-are rost să-ți strici machiajul, spuse ea, lipindu-se provocator de el. Restul, mai târziu.

— Abia aştept, o privi el lacom.

— Dar spune băieților tăi să plece. Vreau să mă odihnesc o jumătate de oră, îl întrerupse ea.

— Ați auzit ce a spus doamna, comandă Don şi toți ieşiră afară.

Când uşa se închise în urma lor, Dawn stinse luminile, se îmbrăcă în halat şi se întinse pe canapea.

În difuzor, Joe, comediantul, anunța:

— Şi acum, doamnelor şi domnilor, iată-i pe omul pe care l-ați aşteptat, unicul şi inconfundabilul Don Arnold, îşi forță el vocea peste urletul mulțimii.

Dawn oftă. Uşa întredeschisă de la baie, lăsa o rază de lumină să se strecoare în camera întunecată. Îşi desfăcu halatul, dându-şi la iveală trupul gol. În difuzor, se auzea tangoul ritmat al piesei de deschidere a lui Don.

În seara asta se va întâmpla
În seara asta o să lăsăm totul deoparte
Supune-te clipei şi arată-mi afecțiune
O să căutăm acele plăceri în noapte.

Uşa se deschise uşor şi silueta întunecată a crainicului apăru în cadrul ei. Ea nu-şi putu reține un zâmbet. Imediat ce uşa se închise, fără să scoată un cuvânt, Dawn îşi duse mâna stângă la sân şi începu să se joace cu sfârcul. Mâna sa dreaptă mângâie trupul, coborând între picioare. Joe respira rapid. Privind-o, îşi desfăcu fermoarul de la pantaloni.

Vocea lui Don umplea camera, acum:

Sânt atât ce excitat
Încât nu pot să mă ascund îmi pierd controlul
Şi cred că-mi place.

Joe se urcă pe ea, în mod grosolan.

— Cățea, şuieră Joe, îți face plăcere să-i auzi vocea când faci

dragoste.

— Da, da, şopti ea.

Aş vrea să te îmbrăţişez, să te rog
Căci sunt nesătul
Şi dacă te mişti încet
Îţi voi da drumul.

— Iubeşte-mă, iubeşte-mă şopti ea.

Mulţimea devenise sălbatică, ţipând, bătând din palme, cerând dedicaţii. Pentru a întreţine atmosfera, orchestra interpretă un potpuriu din piesele lui Don, dându-i acestuia o şansă să respire, între două cântece, şi să-şi aranjeze machiajul. Omul de la garderobă îi oferi un pahar mare cu apă.

— Mulţumesc, murmură Don.

Veni şi coafeza, dar Don îi făcu semn să plece. Aceasta, însă, insistă şi, o dată lângă el, se aplecă şi-i şopti ceva la ureche. Faţa lui Don se făcu aibă. Izbi paharul de podea şi o luă la fugă, spre cabine.

— Hei, Don!... Strigă agentul. Ce dracu'?!

Dar Don dispăruse. Câteva secunde mai târziu, zgomotul unei uşi trântite răsună în spatele scenei.

O surprinse pe Dawn goală, cu picioarele desfăcute, iar pe Joe trăgându-şi pantalonii.

— Fiu de cățea! spuse, repezindu-se spre comediant.

Acesta se feri cu abilitate şi, mergând ca un pinguin, ieşi afară din cameră, cu pantalonii strânşi în jurul gleznelor.

— Don, pot să-ţi explic, spuse Dawn, ridicându-se şi luându-şi halatul.

— Explică asta! strigă Don. Pumnul lui strâns se izbi de faţa ei, iar sângele ţâşni din nasul spart. Ea încercă să se îndepărteze, dar el o apucă de păr. Odihnă, care va să zică! spuse şi o lovi din nou, cu putere.

— Opreşte-te! strigă Sam intrând în cameră, exact când o lovea pentru a treia oară. Îl apucă de mijloc, dezechilibrându-l pentru o clipă şi dându-i suficient timp lui Dawn să fugă în baie. Dumnezeule, concertul! strigă Sam.

Sarah împărţi un rând nou de cărţi.

— Ştii, Ben, soţul Brendei a fost un om minunat.

Dumnezeule, gândi Ben, o vinde pe asta pe meritele soţului ei,

mort. Însă zâmbi politicos spre femeia de vârstă mijlocie din celălalt capăt al mesei, care îl privea pe furiş pe deasupra cărţilor.

— A lăsat-o cu o situaţie foarte bună, nu-i aşa Brenda?

— Da, da. Brenda nu era o femeie vorbăreaţă.

— Brenda are un apartament frumos în…

Zbârnâitul telefonului o întrerupse.

— Lasă robotul să răspundă, comandă ea, însă Milt deja ridicase receptorul.

— Ben, te deranjează să o conduci pe Brenda acasă, când vom termina jocul? ciripi Sarah.

— Bineînţeles că nu.

— Trebuie să vezi locuinţa ei.

— Ce? ţipă Milt în telefon.

Toţi se întoarseră spre el.

— Nu trebuie să se afle, Sammy! zise Milt. Fără ambulanţe! Condu-o tu la Saint Joseph.

Evident, persoana de la celălalt capăt al firului discuta aprins cu Milt, care îşi pierduse răbdarea.

— Un nas spart nu e mare lucru… Bine, bine… Nu, nu la urgenţă. Ne vedem acolo.

— Ce s-a mai întâmplat? oftă Sarah, când Milt puse receptorul jos.

— Cântăreţul ăla nebun, Don Arnold.

— Artiştii ăştia sunt imposibili, o informă Sarah pe Brenda.

— Ce s-a întâmplat? vru Ben să ştie.

— Ei, zise, Milt, îmbrăcându-şi jacheta, în timp ce tipul se afla pe scenă, cântând, nevastă-sa era în cabină, cu comediantul.

— Dezgustător, murmură Sarah.

— A prins-o şi a bătut-o până s-a căcat pe ea.

— Te rog, nu vorbi aşa în faţa unui musafir, îl dojeni Sarah, după care se aplecă spre Brenda, scuzându-l. Hollywood-ul vorbeşte, nu el.

Milt se îndreptă spre uşă.

— Tipa e în mijlocul unor filmări. Trebuie să lămuresc problema fără gălăgie.

— Merg cu tine, spuse Ben, ridicându-se.

— Nu, nu, îl reţinu Sarah. Ai promis că o s-o conduci pe Brenda acasă.

Lui Ben i se păru că-l aude pe Milt chicotind vesel, când uşa se

închise în urma lui.

Capitolul 6

De obicei, Ellen sosea devreme la slujbă – nu îi plăcea să se grăbească, sau să întârzie – dar azi sosi cu o oră mai înainte, intenționând să-l prindă pe Richard între operații. Îi lipsise, în sfârşitul de săptămână în care nu se întâlniseră. Spera să obținut inima copilului, după care plecase. Un asemenea triumf îl bine-dispunea, iar ea chiar spera să fie bine dispus când îi va spune că noul ei coleg de cameră era un bărbat. Bineînțeles, nu avea de ce să fie gelos pe Ben, cum ar fi fost dacă ar fi vorba de un bărbat de vârsta ei, dar Richard, în anumite privințe, era de modă veche.

Părăsi liftul la etajul de chirurgie şi zări o formă feminină îndreptându-se în direcția ei, pe coridorul lung – o țesătură neagră de cort, terminată cu o sferă albă, o față palidă şi rotundă, ca o lună, încadrată de o basma albă. Era sora Clarita, din Ordinul Surorilor Milei, singura relicvă a trecutului, încă purtând veşmântul complet, credincioasă vechilor valori, închinare, sărăcie, castitate şi înțelegere, pe care călugărițele moderne le abandonaseră de mult.

Sora Clarita se opri. Infirmiera care împingea un pat cu rotile, în spatele ei, se opri şi ea.

— Bună, draga mea.

Ellen bănuia că sora Clarita o catalogase drept o oaie pierdută de turmă, o credincioasă abătută de la calea cea dreaptă, aşa încât avea o grijă deosebită să-i vorbească, ori de câte ori se întâlneau.

— Ce vrei să faci, soră?

Călugărița se apropie de trupul întins pe patul cu rotile, având fața complet bandajată.

— Accident nefericit de călărie. Fața i-a fost rău desfigurată, Însă doctorul Smothers e un magician.

— Tu eşti magicianul, soră. Cea mai bună infirmieră de aici.

— Eu pot doar să mă rog. Dumnezeu decide mersul tuturor lucrurilor, replică modest călugărița.

Ellen privi figura inertă, ce zăcea pe pat.

— E încă sub anestezie, explică sora Clarita. Dar ar trebui ca efectul să dispară cât de curând. O duc într-un salon „special”, de

refacere.

Ellen ridică din sprâncene.

— Da, răspunse întrebării mute sora Clarita, dând conspirativ din cap.

— Altă Jane Dalphin.

— Oh, da.

Jane Dalphin era codul spitalului pentru clienții speciali, ale căror identități nu se înregistrau niciodată. Sora Clarita, în care se avea deplină încredere că nu va divulga secretele, primea în mod constant sarcini speciale. Bolnava gemu uşor.

— Mai bine m-aş grăbi. Se trezeşte.

— Ne vedem mai târziu, soră.

Călugărița se îndepărtă repede, obligând-o pe infirmieră să alerge, ca să se poată ține după ea. Ellen se întreba cine era această Jane Dalphin. Cineva faimos? O altă fată, sau soție a cuiva renumit?

Când ajunse în cabinetul lui Richard, o găsi pe Gina stând la biroul ei şi pilindu-şi unghiile. Cum era posibil ca o infirmieră să aibă unghii atât de lungi? Spitalul ar trebui să ia nişte măsuri în legătură cu aceste lucruri. Gina o privi şi încercă să zâmbească.

— Aş dori să-l văd pe doctorul Vandermann, spuse Ellen.

— Şi eu aş dori, dar încă nu a sosit.

— Nu s-a întors din Florida?

— Ba da, ne-am întors noaptea trecută. Accentuase Gina cuvântul „ne-am", sau doar i se păruse lui Ellen? Momentan nu este aici. Are o consultație în Manhattan.

— Vrei să-i spui că l-am căutat?

Gina dădu din cap, continuând să-şi pilească unghiile. Sunetul o irita pe Ellen.

— Voi fi la bufet, dacă ajunge aici în următoarea jumătate de oră.

— Eşti gata pentru altă operație?

Întrebarea fusese pusă cu un zâmbet ironic.

Pentru o lobotomie frontală. A ta, vru Ellen să spună, însă decise că era mai înțelept să ignore întrebarea.

— Eşti proastă? spuse Goldie, aproape răsturnându-şi ceaşca de cafea.

— Calmează-te. Tot bufetul se uită la noi, zise Ellen încet.

Goldie începu să râdă.

— Draga mea, eşti proastă! După ce că hrăneşti vagabonzii de prin parcuri, mai şi înfiinţezi o secţie geriatrică în apartamentul tău.

— Îmi pare rău că ţi-am spus.

— O să sfârşească prin a deveni pacientul tău.

— Te rog, Goldie, poate că e bătrân, dar nu e un invalid. E în formă şi, în plus, e un adevărat gentleman.

— Bineînţeles, un tip de modă veche. Crede că fiecare femeie a fost adusă pe pământ pentru a fi servitoarea lui.

— Nu este aşa.

— Nu? De unde ştii? Ai spus că a fost însurat patruzeci şi ceva de ani. Pun pariu că nevastă-sa era cea care gătea, făcea curat, îi spăla ciorapii, în timp ce el stătea cu fundul pe scaun, bea bere şi privea la fotbal.

— Asta e o scenă din casa ta, Goldie.

— De acord, însă eu sunt măritată cu tipul şi, cu siguranţă, nu l-aş ţine ca pe un coleg de cameră.

— Dar cum altfel aş putea să-mi plătesc chiria, mai ales cu ce mă costă terapeutul?

— Oh, Dumnezeule, nu te înţeleg. De ce arunci banii pe un psihiatru?

— Pentru că mă ajută.

— Cum?

— Ei bine, mă ajută în legătură cu trecutul meu, făcându-mă să înţeleg că este psihosomatic.

— Cum, psihosomatic?

— Sunt fără caracter.

— Dumnezeule!

— Dar e adevărat. Are dreptate. Sunt fără caracter, pentru că sufăr de sindromul „răţuşca cea urâtă”.

— Acum cred că înţeleg; tu plăteşti un om cu două sute de dolari pe oră, doar ca să-ţi spună că eşti o răţuşcă urâtă?

— Nu, nu, Goldie, tu nu ştii povestea.

— Sigur o ştiu. Răţuşca cea urâtă se va preface într-o lebădă.

— Nu, nu se va preface într-o lebădă, căci a fost totdeauna o lebădă, şi niciodată o răţuşcă.

— Ah, da, aşa mai merge; nu eşti o raţă, eşti o lebădă.

Cred că are capul plin de aiureli.

— Pe cine denigrezi acum, Goldie? se auzi vocea lui Richard.

— Nu te uita la mine, doctore, nici măcar nu ştiu ce înseamnă „a denigra”.

Supărarea lui Goldie pe Ellen era încă vizibilă. Richard se aşează comod în scaunul liber, strângând mâna lui Ellen pe sub masă. Goldie prinse gestul şi aruncă o privire în direcția lui Ellen, dar expresia de pe fața ei o avertiză că nu era cazul să facă glume. Fără să o bage în seamă, Goldie îi zâmbi dulce lui Richard şi spuse, în felul ei, lipsit de respect:

— Nu ne-am mai întâlnit în aceeaşi formație doar cu câteva zile în urmă, sau e numai un coşmar care se repetă?

Richard râse.

— Cred că doctorul Fineberg a avut această onoare, o tachină el.

— În dimineața asta, onoarea aparține doctorului Smothers. A pierdut acul de două ori, în vreme ce cosea acea vedetă de film.

— Ce vedetă de film? întrebă Ellen, gândindu-se la corpul de pe patul cu rotile.

— Dawn… Parcă ăsta e numele ei… nevasta celebrului cântăreț. Apropo, i-am promis surorii Clarita că o să mă ocup de însănătoşirea ei, aşa că mai bine plec.

Goldie se ridică.

— Cum a ajuns aici? întrebă Ellen curioasă.

— Sărmana de ea, călărea în Central Park, dar a căzut şi calul lovit-o peste față. Goldie îşi dădu ochii peste cap, arătând cât de mult credea ea în povestea asta. Urmele copitelor lui, încălțate în pantofi de lac sunt încă vizibile. Pe curând!

— Ce îți e şi cu Goldie… spuse Richard scuturând din cap.

— E cea mai bună prietenă a mea.

— Şi mie îmi place de ea, deşi câteodată, trebuie să admit, umorul ei îmi cam scapă.

— Cum au mers lucrurile în Florida? schimbă Ellen subiectul.

— Oh, Ellen. Richard îşi încreți fruntea, iar ea aşteptă să continue. A fost tragic, un cuplu tânăr, cu un copil anencefalic.

— Fără creier?

— Numai trunchiul creierului… Părinții săi ar fi vrut să doneze organele copilului care nu ar fi supraviețuit mai mult de o săptămână, oricărui copil care ar fi avut nevoie. Acum vezi de ce a trebuit să mă grăbesc.

— Înțeleg, Richard. Sunt mândră de tine.

— Îmi pare rău că trebuie să o spun, dar nu ai de ce să fii mândră. Tribunalele m-au oprit.

— Ce vrei să spui? Cum?

— Judecătorii voştri americani spun că un doctor nu poate să îndepărteze organele vitale, dacă au funcție independent respiratorie şi cardiacă.

— Dar, oricum, copilul ar fi murit.

— Asta e tragedia. Vocea lui Richard era plină de indignare. Copilul nu avea nici craniu şi nici creier uman. Nu putea să vadă, să miroase, sau să audă. O să moară, în vreme ce noi o să încercăm să facem recurs asupra hotărârii judecătoreşti.

— Groaznic!

— Dar ce e mai rău, e că, băiețelul care aşteaptă o inimă o să moară şi el.

Descurajat, privea fix în ceaşca de cafea. Ellen simți o puternică simpatie pentru el.

— Richard, poate o să poți schimba lucrurile când o să devii şeful personalului.

El îşi ridică brusc capul.

— Ellen, în America, judecători cu nici o pregătire medicală au toată puterea. Dar ajungând şeful personalului, adăugă după o scurtă pauză, ca fi un pas important pentru mine…

Ellen aşteptă să continue.

— Când o să am bani, o să am propriul meu spital, în altă țară, în Europa sau Africa. Sunt sătul şi obosit de aceste aberații, chițibuşării, privind drepturile individuale, drepturile fătului, drepturile babuinilor şi toate celelalte măsuri pe care trebuie să le suport aici. Vreau să salvez vieți!

La vorbele lui Richard, pline de pasiune, Ellen simți o senzație de mâncărime pe tot corpul.

— Ştii, tot ceea ce spui ar trebui scris în cartea ta, zise ea într-o doară.

— Va fi scris, zise el cu hotărâre. Apoi, relaxându-se, se lăsă pe spate în scaun şi zâmbi. Gata cu pălăvrăgeala mea, spuse. Acum spune-mi ce ai făcut, câtă vreme am fost plecat.

— Oh, nu prea multe, însă… Am găsit un coleg de cameră… ceva temporar.

— Foarte bine. Şi cine este ea?

— Nu este ea, ci este el.

— Oh, spuse Richard luând o înghițitură de cafea. Glumeşti, bineînțeles.

— Îl cheamă Ben Jacobs, spuse Ellen, grăbită să dea explicații, şi este un tip în vârstă, simpatic, văduv… O să mă ajute să plătesc chiria, până când o să-şi găsească o locuință personală. Cred că este chiriaşul ideal, pe moment, până o să găsesc pe cineva, dispus să stea mai mult timp.

Richard îşi îngustă ochii.

— Un om ciudat, indiferent de vârsta, sau statutul lui social, cu greu va fi un coleg de cameră ideal pentru o femeie tânără.

Sarcasmul lui era evident.

Ellen simți că îşi pierde răbdarea. Cine dracu' era el, ca să fie de acord cu ce făcuse ea? Ea era cea care trebuia să plătească chiria, şi tot ea era cea fără un ban.

— Ai dreptate! Trânti, cu zgomot, pe masă ceaşca de· cafea. De ce nu te muți tu cu mine? O să-i spun că înțelegerea s-a anulat.

Richard se întinse şi o prinse de mână.

— Ştii de ce nu pot să mă mut, spuse.

— Nu, nu ştiu de ce.

— Ellen, nu sunt aici nici de un an de zile. Acesta e un spital catolic.

— Dar tu nu eşti un preot, iar eu nu sunt o călugăriță.

— Te rog, comitetul de conducere este de modă veche. Şi ei iau deciziile pentru funcțiile cheie.

Ellen nu răspunse.

— Nu cred că trebuie să ne mutăm împreună, până… nu ne căsătorim, adăugă el după o pauză.

Ellen îşi ținu respirația. Îşi ridică privirea şi se uită la el. Deschise gura, dar nu putu să rostească nimic. Era pentru prima oară când pomenea de căsătorie.

Capitolul 7

Ceasul din camera de aşteptare a sălii de gimnastică arăta nouă fără cinci minute, când Milt, gâfâind şi suflând din greu, ca de obicei, şi înjurându-l pe Ben că nu pornise ascensorul, sună să-şi anunțe sosirea. Exact la nouă fix, clientul, care acum era înăuntru făcându-şi exercițiile cu halterele, va fi plecat. Ben lucra cu o

singură persoană, timp de cincisprezece minute, timp suficient pentru oricine ca să se mențină în formă, susținea el. Milt încercase adesea să-l convingă să formeze clase de cinci până la zece persoane, cu care să lucreze timp de o jumătate de oră, în felul ăsta câştigând mai mulți bani, dar Ben refuzase să-l asculte. Avea felul lui de a rezolva problemele, şi cu asta basta. Şi nu era niciodată diplomat. Îşi înghiontea clienții, indicând doar politicos locurile în care era acumulată grăsimea.

Cel mai adesea, Milt era victima acestui fel de tratament.

— Dacă nu arzi complet ceea ce consumi Miltie, auzise el de cel puțin o mie de ori, surplusul se va transforma în grăsime, ca aici (ghiont), şi aici (ghiont), şi aici, şi aici (ghiont, ghiont, ghiont)…

— Opreşte-te, Ben, nu vreau să devin vedetă, se apăra Milt.

— Exact punctul meu de vedere. L-ai văzut pe John Mattew, la TV? Obişnuia să cânte pentru *Eagles,* înainte să devină conducătorul lui *Raiders,* îți aminteşti? Individul e cât un butoi acum, pentru că încă mănâncă friptane la micul dejun, cum făcea când era pe scenă, deşi azi stă pe scaun şi face reclame! Curând o să arăți ca Modden.

— Ce vrei să fac, să o distrug pe Sarah, refuzând să mănânc?

De obicei, această declarație îl făcea pe Ben să se dea bătut şi să renunțe la argumente, cel puțin până data viitoare. Milt era sigur că va fi muştruluit şi azi.

Oftă şi se îndreptă spre avizier. Îi făcea plăcere să descopere ce nouă hrană spirituală atârnase Ben acolo. Era ceva. UMBLĂ, NU ALERGA, anunța titlul. Milt îşi puse ochelarii, să citească povestea, care putea foarte bine să fi fost scrisă de Ben, judecând după mesajul pe care îl transmitea. „Experții examinează cât de mult exercițiu e necesar…" Articolul informa despre un studiu medical, ce găsise că exercițiile foarte lungi şi necesitând mult efort, care erau recomandate acum în cele mai multe clase de aerobic, de instructori fără speranță, erau foarte vătămătoare sănătății, concluzionând că un antrenament scurt era mult mai benefic, şi fără riscul unor leziuni.

Milt nu terminase de citit, când uşa sălii de gimnastică se deschise, iar în prag se ivi ultimul client al lui Ben. Fu surprins să se afle în fața unei femei grase, chiar obeze.

— E bine să vezi un client nou, care arată mai rău decât mine, remarcă Milt, imediat ce ea dispăru pe scări.

— Oh, nu, nu e nou. E cu mine de cinci ani.

Milt ridică din sprâncene.

— Tocmai am citit articolul din avizier şi, în sfârşit, mă gândeam că ai dreptate. Dar, se pare că realitatea îți răstoarnă toate teoriile.

— Nu răstoarnă nimic. Ea a pierdut patruzeci de kilograme.

— Da? Unde?

— Ascultă, problema ei nu e fizică, ci emoțională. La asta lucrez.

— Bine, doctore Freud. Milt ridică două greutăți de cinci kilograme şi îşi începu exercițiul. Văd că mergi pe urmele lui Marion.

— Nu fi atât de isteț. Ştii că aspectele emoționale ale unei persoane merg mână în mână cu sănătatea fizică.

— Da, aud că ai dreptate. Milt îşi termină exercițiul şi se mută la spalier. Când m-am întors de la Hollywood a trebuit să mă eliberez de încordare.

— Totuşi, eşti mai încordat decât o tobă.

— Ei, băiețaş, dacă ai şti ce probleme am avut cu Don şi Dawn…

— Ce noutăți ai?

— Citeşte numai ziarele de scandal. DON O ORNEAZĂ PE DAWN, e scris cu litere de o şchioapă. Au oprit producția filmului în care juca. Pierderi de milioane pentru toți!

— A bătut-o atât de rău?

— Putea să fie şi mai rău. Are numai nasul rupt, dar o să dureze până o să-i dispară vânătăile. Între timp, o întreagă echipă de filmare o să aştepte.

— Nu pierde timpul, Milt! Ben se prinsese de trucul lui, de a-l duce cu vorba şi de a lăsa-o mai moale. Întinde-ți mai mult picioarele.

Milt nu-l băgă în seamă.

— Când te muți din casă?

— Mâine. Aproape totul e împachetat.

— Sarah nu te va ierta niciodată. I-ai dat peste cap aranjamentul cu mutatul la Brenda.

— Brenda are un apartament frumos.

— Deci, te mai gândeşti?

— Dacă m-aş putea descotorosi de Brenda, aş fi bucuros să stau în apartamentul ei.

Milt râse în timp ce cobora de pe spalier, făcând o pauză pentru a-şi şterge faţa transpirată.

— Hai, Milt, continuă-ţi exerciţiile.

Milt nu se grăbi deloc.

— Şi Marion ce zice?

— Încă nu i-am spus.

— Laşule.

— Aştept momentul potrivit.

— Când o să fie asta, la Paştele Cailor?

— Am spus să-ţi continui exerciţiile. Încetează să mai faci pe isteţul, îl repezi Ben iritat. Glumele lui Milt nu erau departe de adevăr. Nu era prea nerăbdător să discute cu Marion. Am să-i spun deseară, adăugă, când o să vină să mă ajute să termin cu împachetatul.

Ben se jucă nervos cu cheia, înainte de a o întoarce în broască. Era pentru ultima oară când se întorcea acasă de la lucru, când deschidea uşa, ca să intre înăuntru. Mâine vor veni cei care îl vor ajuta să se mute şi vor ridica totul, pentru a le depozita. Nu o să ia cu el decât un birou, un pat, o noptieră şi o lampă.

În casă, îl întâmpină o muzică lentă, de vioară, venind dintr-un casetofon. Marion sosie deja, iar Ben nu-şi aduse aminte să fi observat maşina ei afară. Stătea în sufragerie, cu spatele la el, preocupată cu împachetatul porţelanurilor ce îi aparţinuseră lui Betty. Era destul de înaltă şi părul ei blond era tuns băieţeşte. De la distanţă, putea fi confundată cu un tânăr baschetbalist. Păcat că nu era aşa. Ben se întreba adesea cum o fi să ai un băiat. Gândul îl făcea întotdeauna să se simtă vinovat, mustrându-se că dorinţa sa, de a-şi vedea în carne şi oase propria-i imagine, era doar un imbold narcisist. Oricum, i-ar fi plăcut, într-adevăr, să aibă un băiat; cu siguranţă, lucrurile ar fi stat altfel.

— Tată, nu te-am auzit când ai intrat, exclamă Marion, întorcându-se uşor surprinsă.

— Marion, era o vreme când obişnuiai să mă strigi „tăticule”. Ce ţi-a venit cu „tată”.

— Cuvintele sunt sinonime. Tonul ei era rece, profesoral. Un tată este un tătic mai în vârstă, şi care merită mai mult respect.

— Mulţumesc pentru explicaţie. Deşi se strâmbă, se apropie şi o sărută pe obraz. Ai găsit ceva ce ţi-ar putea fi de folos? continuă Ben.

— Porțelanurile mamei. Cu siguranță, proprietăreasa ta nu le-ar aprecia. E destul de tânără, nu?

Deci ştia. Bineînțeles, de la Sarah.

Ben se îndreptă spre bucătărie, evitând să-i răspundă.

— Ce e atât de secret? insistă Marion, urmându-l.

— Nu e nici un secret, numai că nu e nimic de discutat. E doar un aranjament temporar, pentru câteva luni, până o să-mi găsesc propriul apartament.

— Dar are jumătatea vârstei tale, tată!

— Aşa şi tu, Marion, şi încă o mulțime de alți oameni.

Ea îl cercetă atent, fulgerându-l cu privirea prin ochelarii cu ramă metalică. Ben ura uitătura aceea. Îl făcea să se simtă ca un băiețel de şcoală, vinovat că scuipase pe jos.

— Las-o baltă, bine? spuse Ben. E proprietara locuinței pe care am închiriat-o, nu iubita mea.

— Atunci, de ce nu mi-ai spus?

— Ştirile circulă mai rapid prin Sarah.

Ea scoase un oftat exasperat şi privi nervoasă în cealaltă cameră. Ben îşi turnă un pahar cu suc de mere şi se aşeză. Ce se întâmplase cu Marion, în toți aceşti ani? Fusese un copil fericit, fără probleme, care se furişa în pat, alături de el şi Betty şi adormea strângând în mânuța ei unul dintre degetele lui. Dar, imediat ce a crescut, a devenit plictisitoare, totdeauna serioasă, atât de diferită de el şi de Betty.

— Eşti sigură că nu ne-au dat alt copil la spital? obişnuia să întrebe Ben, însă Betty susținea că Marion seamănă mult cu el, chiar dacă nu îşi dădea seama.

Poate că Betty avusese într-un fel dreptate, iar Marion moştenise numai trăsăturile lui rele, amplificându-le. Unde el era încăpățânat, ea era poruncitoare; unde el era pedant, ea era intolerantă; unde el se mânia, ea pornea la luptă, nu cu pumnii, ci cu intelectul ei ascuțit, folosindu-l câteodată fără milă. S-a bucurat când şi-a găsit un soț şi s-a mutat în New Jersey. Nu se mai vedeau aşa des, iar Simon, soțul ei, a mai domolit tensiunea dintre tată şi fiică. Dar căsătoria a durat doar şapte ani. Nu au avut copii, deşi Betty îi spunea că Marion şi-ar fi dorit foarte mult să rămână însărcinată. Oare ce mersese prost? Marion a divorțat de Simon, imediat după moartea lui Betty, iar Ben s-a întrebat întotdeauna dacă nu cumva acel şoc emoțional, stresant, a

provocat ruptura. Sau toți acei ani, în care starea lui Betty s-a înrăutățit, au afectat-o profund pe Marion?

Un sentiment de milă pentru fiica lui îl copleşi brusc. Era copilul lui şi o iubea. Numai dacă nu l-ar mai cicăli atât în fiecare zi, ținându-i predici. Sau, poate, acesta era felul ei de a-l ajuta să facă față necazurilor. Sau poate că astfel împărțea ea necazurile cu el. Cât de mult ar suferi dacă ar şti cum a murit, într-adevăr, Betty!

Alcovul din dormitorul lui Richard, pe care îl numea în glumă biroul lui, devenise a doua casă a lui Ellen, acum că lucrul la carte se apropia de final. Fereastra cea mare, ce da înspre râu, oferea o privelişte fascinantă a liniei de orizont a Manhattan-ului. Soarele aflat la apus, coborâse după o perdea joasă de nori, învăluind în lumină zgârie-norii care arătau ca nişte pietre funerare uriaşe, dintr-un cimitir de giganți.

— Această imagine nu va înceta niciodată să mă uimească, zise Ellen.

— Hm? făcu Richard, scormonind printre nişte notițe scrise de mână. Costă suficient.

În mod sigur, chiria apartamentului trebuia să fi fost destul de piperată, dar Richard nu trebuia să plătească nimic. Acest aranjament, într-un hotel de lux din Brooklyn, care includea, de asemenea, şi o maşină Mercedes Benz închiriată, era una dintre, indemnizațiile speciale pe care Saint Joseph i le oferise pentru a îndulci mutarea la New York. Era normal ca ceilalți doctori din spital să fie geloşi. Însă Ted Grabowski, administratorul de la Saint Joseph, nu era prost. Un transplant de inimă mediu aducea un câştig de asigurare de un sfert de milion de dolari, unul complicat, de două ori pe atât.

— Ah, l-am găsit! Richard îşi ridică privirea din notițe. Gata?

— Să mă pregătesc… Gata! zise ea, aşteptând să tasteze pe calculatorul portabil aşezat pe genunchii ei. Era singura modalitate de a lucra fără să o doară spatele.

Richard se lăsă în scaun, îşi aşeză picioarele pe birou şi începu să dicteze.

— În acest moment, un om de ştiință, în vârstă de cincizeci de ani, unul din geniile lumii, expert în domeniu său… tată a trei fetițe, respiră greoi, incapabil să se ridice din pat, din cauză că

inima sa slăbită şi obosită a încetat aproape să bată.

Richard deschise ochii.

— Fă o notă: de căutat informaţii exacte privind realizările sale.

— O să fac, spuse Ellen.

El închise din nou ochii şi continuă:

— Reţeaua de donatori de organe îi asigură prioritate maximă, următoarea inimă aflată la dispoziţie, care se va potrivi cu tipul sângelui şi dimensiunea trupului, va fi a lui. A aşteptat deja o lună. În câteva săptămâni, va expira timpul în care o inimă de om poate fi făcută să pompeze sânge. Atunci va muri.

— Richard, este atât de dramatic.

— Mulţumesc, mormăi el, apoi continuă. Acest geniu, a cărui cercetare este esenţială pentru societate, va muri, în timp ce alţii – poveri inutile – vor trăi. Gândiţi-vă numai la prizonierii aflaţi în închisorile Statelor Unite, care au pe conştiinţă o viaţă, sau chiar mai multe, şi care nu vor da nimic înapoi societăţii, când în sfârşit vor fi executaţi. Unul dintre ei poate dona acum inima sa. Unul dintre ei poate salva viaţa acestui om.

Un oftat adânc din direcţia lui Ellen îl făcu pe Richard să deschidă din nou ochii.

— Te şochează lucrul ăsta, Ellen?

— Nu, dar nu cumva e punctul de vedere al lui Kevorkian?

— Şi?

— Posibilităţile de abuz vor fi enorme.

— Nu putem lăsa totul pe seama lui Dumnezeu, Ellen!

Richard se ridică brusc şi începu să se plimbe prin cameră. Când era iritat, accentul său austriac devenea întotdeauna mai pronunţat.

— Înţeleg, Richard. Sincer.

Ellen nu suporta când îşi pierdea răbdarea de faţă cu ea.

— Nimeni nu vrea să vadă aceste lucruri. Trebuie să-i oblig să le privească.

— Poate n-ar strica să fie o carte polemică. Îţi va aduce publicitate şi va ajuta la vânzarea ei.

Furia părea să-l fi părăsit la fel de repede precum venise.

— Sper ca editorul să fie de acord cu tine, când îi voi înmâna manuscrisul, luna viitoare. Aş vrea ca ea să apară înainte de întâlnirea anuală a consiliului de administraţie.

— Atunci o să-l aleagă pe noul şef al personalului?

— Întocmai.

— Da... Dar, consiliul este atât de conservator... Polemica ta, oare, nu o să-ți micşoreze şansele?

— Se va întâmpla exact contrariul. Mai multe spitale îşi vor da seama de serviciile pe care le pot aduce, iar Saint Joseph va trebui să mă promoveze, ca să mă păstreze.

— Ador aroganța ta, râse ea.

Richard ridică din sprâncene.

— Un lucru e clar. În cele zece luni de când am venit aici, transplanturile de inimă pe care le-am efectuat au adus spitalului douăsprezece milioane de dolari. Nici un alt doctor nu a realizat un venit asemănător.

— Ai dreptate. Nu-şi pot permite să te piardă.

Richard zâmbi seducător, apoi se plimbă în jurul scaunului şi începu să-i maseze gâtul. Mişcările mâinilor sale erau uşoare, domoale.

— Ellen, această carte se va dovedi o carte importantă din multe puncte de vedere.

Degete o apăsau mai ferm pe piele.

— Continuă astfel Richard, şi asistenta ta se va pregăti pentru culcare.

— Bine, atunci o să continuăm mâine.

O roti în scaun, cu fața spre el şi îngenunche înaintea ei, odihnindu-şi privirile pe picioarele ei.

— Ellen, cum aş putea să-ți mulțumesc pentru ajutorul pe care mi l-ai dat?

— Ştiu o modalitate, chicoti ea.

— Hm... Şi eu ştiu.

Şi, hotărât, o ridică pe brațe şi o duse în dormitor.

Capitolul 8

Ben se trezea cu greutate, somnolența lui persistând ca ceața dimineața, încălzită de soarele abia răsărit. Cât să fi fost ceasul? Cinci şi patruzeci şi şapte de minute? Deschise ochii şi, pentru o clipă, se sperie. În fața lui, jaluzele de la fereastră lăsau să pătrundă lumina dimineții. Ah, apartamentul lui Ellen! Ce ciudat să te trezeşti într-un loc nou, după toți aceşti ani. Neliniştitor. Se

întoarse spre noptieră, acum aflată pe partea dreaptă. Imaginea familiară a ceasului digital arăta şase şi douăzeci şi şase de minute. Destul de prost cu ghicitul timpului în acest nou mediu. Probabil din cauza neacomodării. Lucra de la nouă la cinci şi, cum drumul îi lua o jumătate de oră, însemna că nu era nevoie să se dea jos din pat până la şapte şi jumătate, chiar opt. Oare o va trezi, dacă va face un duş?

Se dădu jos din pat şi trase jaluzelele. Clădirea era orientată către sud, astfel că lumina dimineții pătrundea pieziş. Privi pe fereastră, examinând împrejurimile noii sale locuințe.

Aranjase camera cât mai bine cu putință, deşi nu fuseseră prea multe de aranjat; biroul într-un colț, patul la perete, iar hainele în dulap. Treaba nu-i luase mult timp, aşa că, odată ce a terminat, s-a aşezat şi a aşteptat-o pe Ellen să se întoarcă de la slujbă. Ea însă nu a venit. A dat drumul la TV, apoi a adormit. Probabil că venise foarte târziu, căci nu a auzit-o. Se hotărî să nu îşi mai prepare micul dejun, ci să cumpere ceva, în drum spre sală. Poate îl va întâlni pe Milt, pe Montague, la *Happy Days Diner.* Era, totuşi, un pic dezamăgit, căci dorise s-o inițieze pe Ellen în prepararea omletei. Păcat.

Milt râgâi. Mâncase prea mult şi prea repede. Ben avea dreptate; trei ouă erau într-adevăr prea multe. Întârzierea la „Marea întâlnire", cu Ron Michaelson, elegantul conducător de la *Famous Artists,* care sosea de la Hollywood cu avionul, nu l-ar fi ajutat să-şi liniştească stomacul.

Ascensorul clădirii Chrysler urca prea repede. Milt râgâi din nou. În camera de conferință, de la etajul patruzeci, Michaelson, îmbrăcat neoficial, într-un costum Armani şi o cămaşă dungată *Turbull* & *Asser,* vorbea deja. Agenții, aranjați, cuminte câte doi, în jurul mesei de mahon, păreau să-i soarbă fiecare cuvânt.

— Nu ne putem permite gafe de genul ăsta. Toți cei prezenți simțiră acuzația sa glacială, adresată lui Sam. E datoria ta să împiedici ca astfel de lucruri să se întâmple, îi spuse.

Săracul Sam, gândi Milt.

— S-a năpustit ca o pasăre de pradă, Ron. S-a întâmplat atât de rapid… L-am îndepărtat… era s-a omoare… Eu… eu l-am dus înapoi pe scenă… se bâlbâi Sam.

— Nu trebuia să se întâmple. Când Ron devenea nervos, se

ridica pe vârfurile pantofilor săi italieni, scumpi. Cel puțin, ai avut prezența de spirit să-l chemi pe Milt, în locul poliției. Şi, Milt…

La dracu'! Ce o să urmeze acum, se întrebă Milt.

— …tu nu ai avut grijă ca istoria să nu apară în presa de scandal, deşi nu sunt sigur dacă asta e rău. Poate să fie bine pentru imaginea lui – taurul jignit, lovind orbeşte…

Taurul jignit? Ce dracu' vrea să spună? Dar Milt se feri să pună întrebări stupide.

— Avem, însă, noroc că povestea nu a apărut în presa centrală, continuă Ron. Don e în vârful carierei sale, şi trebuie să-l menținem aici cât mai mult timp cu putință. Valorează milioane pentru noi.

— Dar Dawn?

Întrebarea venea din partea lui Frank, care avea neşansa să o reprezinte. Probabil că acum îi părea rău pentru cuvintele rostise, căci ochii lui Michaelson erau deja ațintiți în direcția lui, ca două sfere de oțel incandescent.

— Dawn nu valorează nici cât un rahat. E numai o curvă de societate, fără talent, care nu ar valora nimic, dacă nu ar fi doamna lui Don Arnold. Vocea lui căpătase un ton răutăcios. Singurul motiv pentru care încă o reprezentăm, este pentru că nu vrem să facă rău studioului.

Iată o abordare inedită, gândi Milt, o agenție renumită îngrijorată mai mult de studio, decât de client.

— Milt…

La dracu'.

— Da, Ron.

— Vreau să te ocupi personal de Dawn, să te asiguri că se va întoarce la lucru cât mai curând posibil.

— Bine, Ron, dar eu nu sunt Iisus. Nu pot s-o vindec cu farmece.

— Ha, ha, ha! râse Michaelson. Din păcate, nu-l reprezentăm pe Beny Hill.

Ceilalți agenți chicotiră politicoşi.

— Trebuie să poți s-o faci Milt. Nu vrem ca *World Pictures* să piardă nici un bănuț în plus, față de ceea ce este absolut necesar. Asta ar putea afecta înțelegerea noastră cu japonezii.

— Ce înțelegere, Don?

Michaelson nu răspunse imediat. Privi în jurul mesei, ca să se

asigure că era urmărit de toată lumea. În vreme ce urmărea nivelul încordării din sală, fața i se lumină puțin câte puțin. Ca să sublinieze drama, mâna lui stângă se juca cu mătăniile, totdeauna prezente în asemenea clipe grele. Milt îşi aminti că, în urmă cu câțiva ani, când Michaelson şi-a luat soția într-o excursie în Grecia, a devenit convins că jucându-se cu mătăniile îndepărtează tensiunea şi scapă de teama atacurilor de inimă. Oricum, după câte putea să-şi dea Milt seama, treaba cu Ron nu mergea prea bine.

— Domnul Osama Hashikawa, de la *Hashikawa Electronics,* va fi la New York peste câteva săptămâni, pentru a finanța o înțelegere la care am lucrat… Ron făcu o pauză, mătăniile clincăniră, apoi continuă. Să cumpere *World Pictures* pentru cinci miliarde de dolari.

Respirația din cameră se transformă într-o bolboroseală sonoră. Până şi Milt fu impresionat. Nici nu era de mirare că Michaelson era mai preocupat de bunăstarea studioului, decât de a lui Dawn.

— Comisionul agenției nu va fi mai mic de zece milioane, se îmbujoră Ron, ca o şcolăriță la primul ei dans.

— Ron!

Toți se întoarseră spre tânărul Bill, unul din cei mai noi asociați. Lui Milt îi amintea de cum arăta Ron, când venise pentru prima oară la *Famous Artists,* când alerga afară să aducă cafele pentru ultimul şef al agenției.

— Da, Bill.

Mătăniile se mişcau în continuare.

— Ei bine… Ah… E minunat, Ron, dar ăsta va fi al treilea studio de film, cumpărat de japonezi, se bâlbâi tânărul agent.

— Corect. Ovitz va fi zdrobit.

Toată lumea râse uşor. Toți erau geloşi pe succesul lui *Creative Artists,* nimeni nefiind mai invidiat decât Mike Ovitz, şeful studioului şi puternicul inamic al lui Michaelson.

— Există totuşi un pericol, insistă Bill.

— Ce pericol?

— Japonezii vor influența producția de filme a Americii.

— Cum pot ei să influențeze filmele? Ron zâmbi rigid, iar mătăniile se mişcară mai rapid. Miniaturizându-le?

Alt grup râse. Numai Bill nu râdea.

— Noi vom face filmele, iar ei doar vor da banii şi vor spune „Ah,

ce frumos!", se închină Ron în stilul japonez.

Grupul râse din nou.

Milt privi în jurul camerei, spre toți acei colegi tineri, atât de încântați de ei, fiecare făcând mai mulți bani decât visase vreodată. Şi vor veni şi mai mulți, mult mai mulți. Cât de tare se schimbaseră lucrurile de când începuse el lucrul la această agenție – Dumnezeule, ura să-şi amintească – acum patruzeci de ani!

— Dar dacă înțelegerea cade? începu Bill din nou.

Milt ar fi vrut să se afle lângă el, ca să-l poată opri. În stilul ăsta, până la sfârşitul şedinței, îşi va pierde slujba. Dar Bill continuă, parcă fără să-şi dea seama de consecințe.

— Nu vom fi acuzați de un conflict de interese?

— Ovitz a fost acuzat de acelaşi lucru şi l-a durut exact în cot.

— Da, însă noi vom lua un comision de la noul proprietar al studioului, concomitent cu încasarea comisioanelor de la clienții noştri, care lucrează pentru studio.

Bill avea, evident, chef să se sinucidă. Ultima sa afirmație nu pică prea bine. Mătăniile lui Ron căzură pe podea. Toată lumea îngheță, în vreme ce el se aplecă să le ridice. Când îşi săltă privirea, fața sa era de un roşu aprins, iar venele gâtului i se umflaseră, gata să se spargă.

— Ei vor fi proprietarii studioului, nu producătorii de filme, spuse, pierzându-şi rapid controlul. Nu e nici un conflict de interese! urlă el. Tâmpitu' dracului!.

Aruncă mătăniile pe masă şi părăsi încăperea. Pe rând, fără să scoată o vorbă, agenții ieşiră unul câte unul. Milt luă mătăniile şi se apropie de Bill care, simțind răceala din privirile celorlalți, părea foarte mirat.

— Succes, băiete, spuse Milt, punându-i mătăniile în palmă. O să ai nevoie de el.

Cu o pungă de alimente în brațe, Ben urcă scările clădirii. Se întinse să apese soneria, apoi îşi aminti că are propria cheie. Cu greu găsea un loc unde să-şi parcheze maşina, lucru care îl deranja. Asta va fi prima plângere pe care o va face proprietăresei.

— Ellen, strigă el, intrând în apartament.

Nici un răspuns. Nota pe care o lăsase prinsă de uşa dormitorului ei era încă acolo. Ciocăni, apoi împinse uşa deschisă

şi se uită înăuntru. Nici un semn de viaţă. Evident, nu venise acasă noaptea trecută. Fusese atât de precaut în dimineaţa aceea, mergând în vârful picioarelor, iar ea nici măcar nu fusese acasă.

Scoase morcovii, fasolea verde, ţelina şi salata şi le lăsă pe tejgheaua de la bucătărie, apoi depozită celelalte alimente, având grijă să pună ouăle, laptele degresat şi iaurtul în partea stângă a frigiderului, în locul pe care îl eliberase ea şi care acum era al lui. Partea dreaptă, partea ei, era aproape goală, conţinând numai două batoane de Snickers, o conservă de ceapă murată, un borcan de pastă de arahide şi un colţ de pâine. Zâmbi în sinea lui, gândindu-se că va trebui să o înveţe cum să mănânce. Dădu drumul la robinet şi tăie cotorul salatei sub jetul de apă. O să facă o salată mare, care să le ajungă la amândoi. Dar dacă o să se întoarcă iarăşi târziu, sau nu o să se întoarcă deloc, pentru ce îşi făcea atâtea probleme?

La dracu', mai bine să iasă cu Milt. Formă numărul se telefon, sperând că nu va răspunde Sarah, ca să-l bată din nou la cap cu Brenda.

— Bună iubitule, se auzi vocea veselă a lui Milt.

Ben nu putea să sufere manierele pe care le căpătase la Hollywood, adresându-se unui alt bărbat ca între două păsărele îndrăgostite.

— Voiam să te invit pe tine şi pe Sarah la cină în oraş, în seara asta, se oferi el, ca de obicei, sperând totuşi să fie invitat la ei.

— Băieţel, ne-ar face mare plăcere să vii la noi, spuse Milt, pricepând aluzia, dar tocmai ne pregăteam să plecăm.

— Unde?

— Madison Square Garden. Trebuie să am grijă de Sam.

— Sam?

— Da, bietul băiat care trebuie şi fie cu ochii pe Don Arnold.

Ben chicoti. Cu siguranţă, Milt se mişca într-o lume nebună. O putea auzi pe Sarah ţipând la el să lase telefonul, sau o să întârzie.

— Trebuie să plec, spuse Milt. Nu pot să pierd întâlnirea cu noua comediantă, care îl va înlocui pe Joe. Ne vedem mâine la sală.

Puţin dezamăgit, Ben se întoarse la oalele lui. Afară se aşternuse amurgul. Frunzele arţarului loveau în fereastră. Se gândi că ar trebui să taie crengile, poate chiar în acest sfârşit de săptămână, când o să aibă timp, apoi îşi aminti că nu mai avea

cleştele de tăiat. Oricum, nu era copacul lui.

Aprinse câteva lumini şi puse salata plină de apă la uscat.

Fusese o zi lungă şi grea, iar spatele suferind a lui Ellen îşi dădea cel mai bine seama de asta. Faptul că nu prea dormise bine la Richard, noaptea trecută, şi apoi că lucrase aproape unsprezece ore, luându-şi doar o mică pauză de cafea, în compania lui Goldie, se simţea din plin. Nu avea rost să se mai gândească la asta acum. Curând va ajunge acasă.

Ieşi pe culoar. Deşi era trecut de ora opt seara, spitalul arăta la fel cum îl găsise dimineaţă, când venise la lucru. Deşi erau mai puţini cei care se plimbau pe culoar, iar birourile erau închise, coridoarele erau luminate ca întotdeauna. Ziua părea veşnică aici. Era ca şi când spitalul ar fi negat existenţa nopţii. Spitalul trăia numai ore dedicate salvării vieţii, conservării ei. Moartea însemna un eşec. Şi nimeni nu dorea un eşec.

Gândul acesta o deprimă şi fu bucuroasă când ieşi în stradă.

Era o seară de vară răcoroasă, cu un aer proaspăt, venind dinspre ocean. Îşi închise jacheta şi se îndreptă către Ocean Parkway, spre staţie. Scârţâitul trenului care se apropia o făcu să alerge.

Sări înăuntru tocmai când uşile se închiseră. Nu erau mulţi pasageri, astfel că putu să-şi aleagă un loc. Se aşeză picior peste picior şi se relaxă. Îi plăcea să privească mulţimea ciudată de oameni, ce forfotea în jurul său; bărbaţi bine îmbrăcaţi, purtând serviete, alături de femei hispanice, îmbrăcate în haine de mâna a treia. Trenul New York-ez era un mare egalizator – aici toată lumea era la fel, simpli pasageri. Roţile scârţâiră, în timp ce garnitura vira pe străzi, în drumul său către Prospect Park, unde coborî sub pământ. Înainte de staţia Brooklyn College, văzu doi bărbaţi, unul mic şi slab, celălalt înalt şi de asemenea slab, cântând în vreme ce traversau trenul, de la un capăt la celălalt. Erau Choo-Choo şi Caruso. Ellen zâmbi. Era norocoasă. Amicii ei cântau foarte bine, urmând o armonie complicată, şi agitau o cană plină cu mărunţiş, ca pe o tamburină.

Ellen scoase pe rând, din portofel, două monezi şi le puse în cana lor. Aceştia îi mulţumiră cu o plecăciune, însă nu se opriră din cântat. Ştia că nu ar fi trebuit să le dea bani – suflul lor puternic, mirosind a alcool, arătând clar unde vor ajunge banii –

dar nu se putuse abține. Cântecul, o combinație ciudată de veselie şi tristețe, o încânta.

Fără nici o tragere de inimă, coborî în *Seventh & Flatbush.* Zdrăngănitul trenului care pleca din stație acoperi serenada lor, dar, prin fereastră, putu să vadă că ei continuau să cânte, din tot sufletul. Curând fură înghițiți de întunericul tunelului.

Ieşi în stradă şi privi spre cinematograful Plaza. Afişul cu Marlon Brando dispăruse. Acum, reclama anunța:

Gloria Sw nson
SUNSET BOULEV RO

Oare niciodată nu au suficiente becuri pentru un titlu complet? se întrebă Ellen.

Coborî pe *Seventh Avenue,* continuând în gând cântecul amicilor ei.

Cântecul o învioră. Se simțea fericită, veselă, căci lucrurile se schimbaseră cu adevărat, în privința lui Richard. Acum era sigură că se va muta la ea, înainte de a se căsători. Căsătorie? Gândul o făcea să se înalțe la nori. Acum ar fi preferat să nu fi făcut acel aranjament cu Ben. A fost un lucru stupid din partea ei. De ce trebuia să fie întotdeauna aşa de impulsivă? Ce, rezolvase? Chiria pentru câteva luni? Ar fi fost mai bine dacă ar fi împrumutat banii, evitând astfel riscul unei neînțelegeri cu Richard, în această problemă. Poate că totuşi Ben nu se mutase. La început, păruse foarte nesigur. Poate îşi menținuse atitudinea, deşi aceasta era foarte puțin probabil, mai ales că plătise chiria pe o lună înainte chiar în momentul în care îi dăduse cheia.

Ținându-şi degetele încrucişate, ca dorința ei de a nu-l găsi pe Ben acasă să se împlinească, urcă în fugă scările şi deschise cu zgomot uşa. Dar nu avu nici o şansă. Muzica de tango umplea încăperea. Ce demodat!

Ben era la tejgheaua din bucătărie, învârtind manivela unei drăcii din plastic.

— Bună, zise el vesel.

— Ce faci? întrebă ea. Înghețată?

— Asta e o centrifugă. Usuc salata.

— Usuci salata cu o maşină?

— Da, nu îmi place udă.

Îl urmări cum mută salata într-un vas mare din lemn, umplut cu tot soiul de vegetale, pe care începu să le amestece.

— Vrei să guşti puţin?

— Nu mănânc mâncare de hrănit iepurii.

— Da, am observat, tu mănânci resturi, spuse el, dând din cap înspre frigider.

— Te rog să-ti vezi de jumătatea ta de frigider.

— Îţi mulţumesc pentru primirea călduroasă. Ben se aşează la masă şi se pregăti să mănânce. Trage-ţi un scaun, spuse, e salată suficientă şi pentru trei oameni.

— Îmi place pasta de alune şi jeleul, spuse luând din frigider pâinea şi ungând-o cu cremă de alune.

— Dar asta nu e decât pastă de alune.

— Jeleul s-a terminat.

— Va trebui să-ţi fac cumpărăturile.

— Nu e nevoie să-mi cumperi jeleu.

— Ai nevoie să-ţi cumpăr o hrană mai ca lumea.

Ellen nu spuse nimic.

— Şi pun pariu că nu faci exerciţii fizice.

— Bineînţeles că nu.

— Dumnezeule! Mănânci numai resturi, exerciţii fizice nu faci – eşti pierdută!

— Sunt ocupată. Vreau să-mi trăiesc viaţa, nu numai să o conserv. Am prea multe de făcut.

— Şi le faci noaptea, nu?

— Da... Am lucrat cu doctorul Vandermann, la cartea lui.

— Prietenul tău?

— Da, tăticule, spuse ea, luându-l în râs, în vreme ce ştergea cu o bucată de pâine crema care mai rămăsese în borcan.

— Un roman?

— Nu, ceva despre transplanturile de inimă.

Ben se opri din mâncat.

— Face parte din planul lui Richard, de a găsi modalităţi noi de colectare a organelor vitale, pentru a salva vieţi.

— Ce fel de modalităţi noi?

— Prizonierii condamnaţi la moarte trebuie să fie donatori... Organele umane trebuie să fie scoase la licitaţie...

— La licitaţie?

— Astfel cei bogaţi e vor cumpăra pentru a le dona gratis celor care au nevoie.

— E o prostie.

Ellen îi aruncă o privire rece şi muşcă din sandviş. Pâinea era râncedă şi avea un gust groaznic.

— Îmi pare rău, spuse Ben, nu am vrut să-ți insult prietenul. Sunt convins că se dedică foarte mult muncii lui.

— Da, aşa e.

— Şi tu te dedici, lucrând toată noaptea?

— Iar începi?

— Când dormi?

— Nu e treaba ta, spuse Ellen, ridicând vocea.

— Chiar ai un temperament italian, remarcă Ben.

Ellen se pregăti să părăsească bucătăria, nerăbdătoare să încheie conversația.

— O să te rog să mă scuzi, dar mâine trebuie să mă scol devreme.

— Noapte bună şi vise plăcute, zise el.

Nu îi răspunse. Închise uşa dormitorului, ca şi când nu ar fi auzit urarea.

Dumnezeule, cum am putut să mă înşel, se gândi Ellen. Păruse un bătrânel simpatic, interesat de Jello şi de ceilalți, protector, plin de poveşti nostime, dar în seara asta se dovedise de-a dreptul nesuferit. Să usuce salata? Ce lucru chichiricios. Poate că ar fi fost o companie plăcută, pe o alee întunecată, dar la lumina zilei... Richard avea dreptate, iar Goldie avea şi ea dreptate – tocmai făcuse o mare greşeală. Dar cum putea să mai îndrepte lucrurile acum? Pentru cel puțin două luni era legată de mâini. Dar, după asta, o să plece.

În bucătărie, Ben spălă castronul de salată şi ustensilele, apoi le puse la locul lor. Ce fată, gândi el. Se supără din orice, şi nu ascultă nici un sfat de la nimeni. Dar o să aibă el grijă, bineînțeles cu tact, să o facă să-şi schimbe stilul de a mânca, cu toate că treaba asta o să-i ia ceva timp. Stinse luminile, dansând în ritm de tango, apoi opri radiocasetofonul stereo.

Îi plăcea locul ăsta. Ştiuse că va fi fericit aici.

Capitolul 9

Ellen încheiase ziua muncind din nou până târziu. Când Goldie intră pe uşa bibliotecii, Ellen scoase un fluierat prelung. Goldie

avea părul împletit în stilul unei prințese etiopiene şi purta o rochie țigănească, negru cu auriu, cu numeroase lanțuri.

— Asta e noua uniformă a infirmierelor? întrebă Ellen.

— Ascultă, tocmai mi-am terminat orele de serviciu şi, ca să fiu sinceră, m-am săturat de traiul ăsta afurisit. Astă seară am de gând să ies în oraş.

— Te scoate Abdul?

— Prostul ăla? Nu, e seara infirmierelor de culoare şi, crede-mă, nimeni nu e îmbrăcat în alb, spuse Goldie, râzând de propria glumă, cu râsetul ei răguşit, tipic.

— Distracție plăcută. Ei, şi cu asta, cred că ar fi cazul s-o întind şi eu acasă.

— Apropo, ce mai face colegul de cameră?

Odată ce începea să vorbească, adesea Goldie uita să mai plece.

— A trecut o lună, nu-i aşa?

— Da, o lună. Dar eu nu l-aş numi coleg de cameră, ci mai degrabă „colegul mesaj".

— Cum ai spus?

— Ne vedem rar şi comunică mai mult prin mesaje.

Scoase din buzunar o hârtie mototolită şi i-o întinse lui Goldie, care citi: „Dragă Ellen, îmi pare rău că te plictisesc din nou, dar trebuie să-ți aduc la cunoştință că toaleta curge". Urma un desen copilăresc, reprezentând o toaletă care plângea cu lacrimi de crocodil. „Te deranjează dacă anunț personalul autorizat? Apreciez atenția ta în această problemă. Cu recunoştință, al tău chiriaş, Ben." Mai jos, era răspunsul mâzgălit de Ellen. „Poți să-i anunți." Şi apoi, o mulțumire din partea lui Ben. „Toaleta şi cu mine îți suntem recunoscători." Urma un alt desen reprezentând o mână, ieşind din toaletă, cu un buchet de flori.

Goldie izbucni în râs.

— Vezi, nu e aşa de rău, Goldie. La început a fost groaznic, apoi totul a intrat în normal. Îşi plăteşte chiria, nu stă în drumul meu... Bineînțeles, nici eu nu am stat prea mult acasă, căci am lucrat cu Richard, să terminăm cartea.

— Şi cum merge cu cartea?

— E la editor acum. Aşteptăm să vedem dacă versiunea finală va fi acceptată.

— Şi când veți afla?

— De acum, în orice ce clipă.

— Ei, atunci noroc!

— Mulțumesc. Bun, şi acum să plecăm, altfel ai să întârzii la masă.

— Da, mai bine s-o întind. Mai târziu, cine ştie, s-ar putea să am de furcă cu iubitorii babuinilor, care probabil iar or să protesteze în fața spitalului.

— O, Dumnezeule, sărmanul Richard; nu cred că o să-l lase vreodată. Ellen se uită la ceas. Poate îl prind înainte de a ajunge la curs, la Columbia. Poate ieşim, mai târziu.

Goldie plecă, iar Ellen se grăbi spre biroul lui Richard. Era şase şi treizeci de minute, iar etajul de chirurgie era foarte liniştit. Infirmierele erau la masă, iar personalul din tura de dimineață plecase demult. Când ajunse la cabinetul lui, secretara tocmai pleca.

— Oh, Ellen, cât mă bucur că eşti aici. Deşi mă grăbesc, nu pot să nu-ți spun că editorul a acceptat cartea, adăugă arătându-i un fax.

Ellen îşi simți inima bătând rapid.

— Minunat! Unde e Richard?

— Undeva, prin sala de operație. N-aş vrea să piardă vestea asta; vrei să-l anunți tu?

— Desigur.

Ellen citi faxul de trei ori, de fiecare dată bucurându-se parcă mai mult.

„Dragă doctore Vandermann, suntem încântați să publicăm cartea dumneavoastră, „Bătaia inimii". Plănuim să accelerăm programarea noastră şi să fixăm data apariției cam pe la începutul primăverii, aşa cum ați solicitat. Felicitări pentru lucrarea dumneavoastră."

Ellen ardea de nerăbdare să vadă bucuria de pe chipul lui Richard, când îi va înmâna faxul. Deja îşi imagina coperta, alb strălucitor, cu o inimă mare, roşie şi numele lui scris cu litere negre, de o şchioapă, şi, bineînțeles, cu o fotografie a chipului său arătos pe spatele cărții. O şi vedea stând pe masa de cafea, în apartamentul ei – apartamentul lor. Luă rapid telefonul şi formă numărul sălii de operații, dar o voce îi răspunse spunându-i că doctorul Vandermann terminase treaba acum o jumătatea de oră şi plecase. Poate că trebuise să meargă mai devreme la cursuri, în seara asta, sau poate că doar dorise să-i evite pe demonstranții

adepți ai drepturilor animalelor. Ar fi putut să-l sune la hotel, să-i lase un mesaj pe robot, dar considera că această ocazie merita ceva mai mult.

O licărire îi apăru în ochi, când îşi imagină planul.

Verifică planificarea lui, în agenda secretarei. Da, mâine va opera. O să-i lase un mesaj pe căruciorul chirurgical, unde toate instrumentele lui, împachetate în pungi sterilizate, aşteptau să fie folosite, a doua zi. „Veşti bune" mâzgăli. „Cartea acceptată. Trebuie să sărbătorim." O să o omoare că nu l-a sunat, oricât de târziu, dar era hotărâtă să-i facă o surpriză.

Totul era foarte liniştit şi tăcut. Nu se auzea decât huruitul silențios al liftului, circulând nevăzut în interiorul zidurilor, distribuind necesarul medical în diferitele secții ale spitalului. După cum se aşteptase, instrumentele medicale pentru ziua următoare erau deja acolo, aşteptând pe un cărucior, în anticamera sălii de operație. În ultimul moment, se gândi că ar fi mai bine să prindă mesajul de monitor. Nici o şansă să dispară de acolo. Stăpânindu-şi râsul, intră în sala de operație, care era cam slab luminată. Şi înlemni.

Necrezându-şi ochilor, clipi des, ca şi când ar fi vrut să şteargă imaginea din fața ochilor săi. Dar imaginea era de neşters. Richard stătea la capătul mesei de operație, cu picioarele desfăcute, sprijinindu-se pe coate, iar capul Ginei pendula în sus şi-n jos, peste el.

În stare de şoc, ieşi din sală cu spatele, apoi se împletici pe coridor, stăpânindu-şi cu greu lacrimile. Începu să fugă. Fugea fără nici o țintă, încercând să scape de imaginea aceea, care persista în mintea ei. Dădu un colț, fără să ştie unde se află, se rezemă de zid şi plânse în hohote. Deodată, simți un braț pe umăr.

— Lasă-mă în pace, te rog, stărui ea printre lacrimi. Totul e în regulă.

— Lasă-mă să te ajut, draga mea, Era vocea liniştitoare a sorei Clarita.

Ellen încercă să se îndepărteze suficient de mult, pentru a-i da de înțeles călugăriței să plece. Dar nu putu să-şi stăpânească plânsul. Sora Clarita aşteptă răbdătoare, ținându-şi brațul cu blândețe în jurul ei. Când în sfârşit, Ellen se opri din plâns, sora îi întinse o batistă. O luă cu recunoştință şi se şterse în jurul nasului.

— Draga mea, cred că e timpul să bei un ceai. Ce zici?

Fără să aştepte un răspuns, o luă pe Ellen de braţ. Simţindu-se total neajutorată, Ellen consimţi să fie condusă de-a lungul coridorului şi apoi în jos, pe scări. Unde mergeau? Nu conta.

— Crede-mă, cu toată medicamentaţia pe care o avem în acest spital, nimic nu are un efect mai bun decât o ceaşcă fierbinte de ceai.

Ellen nu, răspunse, însă sora Clarita pălăvrăgi în continuare, veselă.

— Nu ai văzut niciodată micul meu apartament? E foarte drăguţ, comparativ cu ce am avut la mânăstire.

Părea că se aflau în subsolul spitalului, conducte mari ivindu-se din tavan. Cu siguranţă, pacienţii nu veneau niciodată aici. Ellen se gândise că toate călugăriţele care lucrau în spital locuiau în internatul vecin cu clădirea spitalului, dar sora Clarita era neobişnuită în unele privinţe. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, sora zise:

— Călugăriţele obişnuiau să trăiască aici, dar acum preferă să plece. Mie totuşi îmi place să fiu aproape de locul unde lucrez.

Deschise, fără să aibă nevoie de cheie, o uşă mică şi o invită pe Ellen înăuntru.

— Odihneşte-te puţin, doctorul Clarita o să-ţi dea imediat şi medicamentul de care ai nevoie.

Ellen aruncă o privire în camera puţin mobilată şi fără ferestre. Înăuntru se afla un cufăr de lemn, lung, acoperit cu o pernă subţire şi îngustă, un scaun de rugăciune, aşezat în dreptul unui crucifix, fixat pe un perete, un dulăpior pentru cărţi pe care se afla o lampă cât o lumânare, o chiuvetă mică şi un dulap. Din acel dulap, Sora Clarita scoase o ceaşcă uzată, în care introduse un fierbător electric, ca să încălzească apa. Ellen aşteptă în tăcere, ca un miel care îşi trăia ultimele clipe. Câteva minute mai târziu, Sora Clarita se apropie de ea şi îi întinse o ceaşcă de ceai.

Ellen luă o înghiţiră lungă din lichidul fierbinte. Avea un gust puţin amar. Bău mai mult. Simţea, prin tot corpul, un ciudat val de căldură. Băutura părea magică.

— Ai dreptate, soră, spuse, e un medicament bun. Vorbea pentru prima oară, de când o găsise călugăriţa. Mulţumesc.

— Nu e necesar să-mi mulţumeşti. Acum vrei să-mi spui ce te supără? Poate că pot să te ajut.

Ellen aproape izbucni într-un râs isteric. Cum putea să-i spună? Clătină din cap.

— Bine, draga mea, nu-mi spune nimic. Dumnezeu ştie tot. În el o să găseşti consolare.

Ellen îi era recunoscătoare că nu insistase. Chiar dacă Sora Clarita nu cunoştea faptele, părea să se fi alăturat într-un mod inexplicabil suferinței ei. O femeie cu adevărat remarcabilă. Călugărița, nu cunoscuse niciodată atingerea unui bărbat şi, cu toate astea, nu îi păruse rău că renunțase la tot în viață. Găsea adevărata fericire în a-i ajuta pe alții. Odată, îi spusese lui Ellen că petrecuse ani întregi în contemplări, într-o mânăstire, trăind sub jurământul tăcerii. Probabil, asta o făcuse să asculte atât de bine oamenii, să înțeleagă durerea altora, doar privindu-i. Simțindu-se ceva mai calmă, Ellen sorbi ultima picătură de ceai.

Când ajunse acasă, Ben privea ştirile.

— Bună, străino! strigă el. Totdeauna se bucura când se întâlneau.

— Priveşti ştirile? Pe ecran, o maşină izbucnise în flăcări pe autostradă. Când dracului o să anunțe şi ei veşti bune? Dădu din cap. Oricum, cred că asta e o veste bună pentru spitale. Alt client pentru masa de operație.

Cuvintele o izbiră pe Ellen ca un baros. Stătu o clipă nemişcată, bărbia începu să-i tremure, apoi izbucni în plâns. Complet speriat, Ben se îndreptă spre ea.

— Ce s-a întâmplat? Arătă spre televizor. Nu poate fi aşa rău.

O luă în brațe şi o strânse cu putere, ca şi când ar fi vrut să-i oprească suferința.

— Acum, acum, acum, repetă el.

Reuşea, în cu totul alt mod decât Sora Clarita, să o calmeze. Plânsetul se potoli.

— Aşa e mai bine. O aşează pe canapea. Aşteaptă o clipă numai. Bine? Să nu pleci.

Ellen dădu uşor din cap.

Ben merse în bucătărie şi se întoarse cu un pahar plin cu ceva. I-l înmână lui Ellen, care îl goli dintr-o înghițitură. Imediat, lichidul începu să-i vină pe gât şi încercă să scuipe, dar era prea târziu. Cea mai mare parte o înghițise. Era cel mai groaznic lucru pe care îl gustase vreodată.

— Ce dracu'... A fost asta? tuşi ea.

— Suc de ceapă.

— Suc de ceapă? Suc de ceapă? repetă, nevenindu-i să creadă. Începu să râdă.

— Vezi, deja a început să-şi facă efectul. Face minuni. Acum râzi, deşi cu un minut în urmă plângeai.

— Nenorocitule, încă râdea ea. Te joci cu mine?

— Pe bune, nu e nici un joc. E un vechi remediu rusesc. Şi trebuie să-mi mulţumeşti că nu am pus şi celelalte ingrediente.

Ellen dădu din cap.

— Un vechi remediu rusesc, pentru ce?

— Gripă.

— Gripă? Ce nevoie am eu de un leac pentru gripă?

— A fost tot ce mi-a trecut prin minte, pe moment.

Acum râdea şi el.

— Niciodată nu am ştiut ce să fac când plâng femeile. Mă simt total neajutorat.

— Bine, te iert. Acum ai vreun vechi remediu care să-mi îndepărteze gustul de ceapă?

— Da.

Chicotind, merse în bucătărie şi se întoarse cu o felie de lămâie.

— Cui pe cui se scoate, nu? spuse Ellen, cu recunoştință.

— Acum să vedem despre ce este vorba, zise el, cu un ton autoritar. Ce s-a întâmplat, de a fost aşa de tragic? A luat foc spitalul?

Ea scutură din cap.

— Ți-ai împuşcat prietenul?

Ellen închise ochii, dar nu răspunse. Bărbia începu să-i tremure şi simți că-şi pierde din nou controlul.

— Sunt pe drumul cel bun, deci. S-a întâmplat ceva rău prietenului tău?

— Nu, dar despre el este vorba.

Furia o năpădi din nou.

— Cum vine asta?

Se ridică.

— Nu am de gând să-l mai văd vreodată, sau să-i mai vorbesc..

— Ah, deci asta este. Am crezut că era ceva grav. Îi luă mâna şi o aşeză lângă a lui, pe canapea.

— Hai, Ellen, ce lucru îngrozitor putea să-ți facă?

Ea nu răspunse.

— Fata mea, care e psiholog, spune că e bine să vorbeşti despre necazurile pe care le ai.

Ellen îşi mută privirea în gol şi respiră adânc.

— Am primit un fax care spunea că îi vor publica lucrarea. Nu am putut rezista să nu îi anunț vestea bună, spuse, apoi se opri.

— Şi? întrebă el.

— Şi am plecat să-l caut. Asta a fost marea greşeală.

— L-ai găsit?

— Da, pe masa de operație... Cu fața infirmierei îngropată în pântecul lui.

Ben scoase un fluierat uşor.

— E un lucru groaznic să vezi asta.

— Nu o să mai vorbesc niciodată cu nenorocitul ăla.

— Desigur, asta e ceea ce simți acum. Te înțeleg. Eşti, furioasă şi ai tot dreptul să fii. Dar ascultă sfatul meu, nu fi atât de irascibilă.

— Irascibilă? După ceea ce mi-a făcut? Era gata să plângă din nou. A spus că vrea să se căsătorească cu mine... şi l-am crezut... şi uită-te la el...

— Ellen, ştiu, ştiu, o întrerupse el, fiindu-i teamă că va plânge din nou, dacă va continua. Te-a dezamăgit. Dar toți pe care îi cunoşti te vor dezamăgi, mai devreme sau mai târziu. Chiar cei pe care îi iubeşti. Poți, numai, să speri că aceia pe care îi iubeşti te vor dezamăgi mai puțin. Dar te vor dezamăgi şi ei.

— Dezamăgit? El m-a trădat.

— Hei, o scăpare, în sala de operație, nu-i un motiv să rupi o relație.

— Nu l-aş fi putut înşela niciodată.

— Ellen, bărbații sunt altfel...

— Nu e cazul să-mi spui poveşti.

— Nu te enerva, ascultă-mă numai, bine?

Ellen îşi muşcă buzele, dar nu mai spuse nimic.

— Nu vreau să spun că bărbaților li se permite orice, vreau să spun că ei se comportă astfel pentru că sunt stupizi. Şi sunt în măsură să o spun, pentru că am pățit-o şi eu.

— Tu?

— Da, s-a întâmplat în 1958-1959, pe aici, pe undeva.

— Când m-am născut eu.

Ben zâmbi.

— Da, cu mult timp în urmă. Milt era la Hollywood atunci, şi avea un client, o actriță care făcea un film în New York. A trimis-o la mine, ca să o mențin în formă. Oh, Ellen, îți spun, era tânără, frumoasă… singură. A venit la mine.

Ellen asculta.

— Îmi iubeam soția. Eram împreună de treisprezece, paisprezece ani, dar nu am putut să rezist unei stele de cinema. Şi-a trimis limuzina, să mă conducă la apartamentul ei, în Manhattan. Asta a fost singura dată.

— Şi ce s-a întâmplat?

Ben oftă.

— Aproape mi-a distrus căsnicia.

— Era normal.

— Greşeşti. Greşeşti foarte mult. Vocea lui Ben crescu în intensitate. Am trăit împreună încă douăzeci de ani fericiți. Ceea ce a urmat, a întărit căsătoria noastră.

— Pentru mine, astea sunt prostii.

— Căsătoria noastră nu a fost o prostie.

— Nu asta am vrut să spun, dar Richard şi cu mine nu suntem căsătoriți. Nici măcar nu trăim împreună. L-am rugat să se mute la mine, iar acum ştiu de ce nu a făcut-o.

— Ellen, tot ce pot să-ți spun e că acum câteva ore îl iubeai pe acest bărbat, aşa că nu da uitării totul aşa de repede. Pot fi o groază de motive pentru care s-a întâmplat. Poate că era deprimat şi s-a gândit la asta ca la o eliberare…

Ellen îşi dădu ochii peste cap. Proşti bărbați, spunea privirea ei.

— Ascultă, o să-ți spun un secret pe care puțini băieți l-ar divulga, dar când un bărbat are un orgasm, şi erecția s-a dus, se simte înspăimântat.

— De ce?

— Se întreabă dacă va fi din nou capabil să-l aibă. Vezi tu, bărbații sunt diferiți în problema sexului, față de femei. Pentru femei, cred că e întotdeauna vorba de o implicare emoțională, dar pentru bărbați, este vorba de ego-ul lor.

— Şi eu am un ego. Şi nu să permit nimănui să mă prostească de două ori. Ştii cum se spune, „prosteşte-mă o dată…”.

Soneria telefonului o întrerupse. Ellen nu se deranjă să răspundă. Telefonul sună de două ori, de trei ori…

— Nu răspunzi? întrebă Ben.
— Nu, nu vreau să vorbesc cu nimeni.
— Dar poate că e pentru mine.
— Răspunde tu.
Ben ridică receptorul.
— Alo? spuse, ascultând un moment.
— Cine este? întrebă Ellen.
Ben acoperi receptorul cu mâna.
— E prietenul tău.
— Să-l ia dracu'.
— Te rog, Ellen, aminteşte-ți ce ți-am spus. Vorbeşte-i.
Ea se uită la el lung, ezitând.
— Te rog...
Se ridică şi luă receptorul.
— Bună, Ellen.
Vocea lui Richard părea veselă. Bineînțeles, se gândi ea, nenorocitul se simțise bine.
— Bună, Richard, zise ea, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Mă bucur că ai sunat, pentru că am veşti bune pentru tine. Editorul ți-a acceptat manuscrisul.
— E o veste minunată. Trebuie să sărbătorim. Ce zici de o masă?
— Masă? E o idee grozavă.
— Ne întâlnim la *Cevill,* într-o oră?
— Perfect.
Ellen închise telefonul.
Ben radia de bucurie.
— Vezi? Pun pariu că te simți mai bine acum. Recunoşti?
— Da, zise ea, cu un zâmbet răutăcios.
— Mă bucur că mi-ai ascultat sfatul.
Ellen nu zise nimic. Merse la bucătărie şi scoase un borcan de pastă de alune şi începu să îşi pregătească un sandviş.
— Ce faci? Peste o oră o să iei masa cu Richard.
— La dracu'! Nenorocitul o să stea acolo, aşteptând. Mă simt bine numai gândindu-mă la mutra lui, când o să-şi dea seama că nu vin.
Ben râse.
— Eşti încăpățânată.
— Nu chiar, zise ea hotărâtă. Încerc numai să învăț din greşelile

mele.

Cu cuțitul în mâna tremurândă, stătea în picioare, concentrată asupra sandvişului, încercând să se liniştească, dar fără succes. Pentru Ben, ea era o imagine vie a vulnerabilității totale. Lacrimile îi alunecau de sub pleoapele strânse, rostogolindu-se în jos, pe obraji şi aterizau în crema de alune.

Îi luă cuțitul din mână.

— În seara asta ai nevoie de ceva mai consistent decât crema de alune.

—Ce?

— Te invit la masă.

Începu să scuture din cap, că nu, dar Ben o împinse cu blândețe înspre camera ei.

— Mergi şi te schimbă. Cinăm la *Gage* & *Tallner.*

— Nu e localul acela scump?

— Ba da. Pune pe tine ceva drăguț.

Ea s-a îmbrăcat într-o rochie de vară, de mătase albastră, cu un guleraş alb de dantelă, care îi scotea în evidență chipul ei mediteranean, foarte drăguț.

— Nu prea se potriveşte cu ochii mei roşii, nu-i aşa? întrebă ea încă nervoasă.

— Ba da. Săptămâna trecută a fost patru iulie, aşa încât roşu, alb şi albastru sunt culori numai bune.

Ellen râse, apreciind efortul lui de a o face să se simtă mai bine.

În maşină, îl studie cu atenție, în vreme ce el se concentra asupra traficului. Îşi pusese un costum de vară, kaki, care se asorta cu cămaşa albă şi cravata bej. Se îmbrăca cu gust, gândi ea. Mustața era tunsă cu grijă, urmând linia fermă a gurii, iar pielea îi era întinsă peste pomeții înalți. Profilul lui o făcea să se gândească la prova unui vas viking.

— Eşti foarte drăguț, zise ea.

— Te rog, nu spune asta.

— De ce nu?

— Îmi strici reputația de tip dur.

— Nu eşti aşa de dur, spuse, apoi adăugă încet. După cum nici eu nu sunt..

Se lăsă pe spate în scaun. Durerea încă persista.

Ben vină strâns, căutând un loc de parcare. Apoi zări un spațiu numai bun chiar în fața restaurantului. Se îndreptă spre locul cu

pricina, porni în marşarier, apoi brusc apăsă pe frână. Ellen aproape se izbi de parbriz. Un Buick ultimul model se strecurase în spatele lui.

— Nenorocitule! urlă Ben suficient de tare ca să se audă în tot cartierul.

Fiind barat de maşina lui Ben, Buick-ul nu putea parca, o parte a lui fiind ieşită în stradă. Şoferul, un tip brunet, purtând părul strâns în coadă, ieşi afară din maşină.

— Ce ai spus?

Ellen apucă braţul lui Ben.

— Te rog, hai să găsim alt loc.

Ben îl privi furios pe tipul care se apropia ameninţând.

— Ben… Ben… Să nu avem necazuri.

Neluând-o în seamă, coborî din maşină.

Şoferul Buick-ului stătea acum în faţa lui.

— Îţi ceri scuze?

— Pentru că mi-ai furat locul? Visezi, puişor.

— Ăsta este locul meu. Ia-ţi valea de aici!

Ben se gândi rapid la posibilităţile pe care le avea: un genunchi în abdomen, o lovitură karate în mărul lui Adam, degetele direct în ochi…

— Te rog, Ben, las-o baltă, interveni Ellen, rugându-l stăruitor. Pentru mine.

Având în vedere starea ei din seara aceea, nu voia s-o mai supere.

— Bine, cedă el.

— Bine, ce? întrebă ţâfnos bătăuşul.

— Este locul tău, zise Ben, savurând în gând plăcerea de a-l fi izbit peste nas.

— Bine, acum dă-i drumul de aici, zise individul cu dispreţ, întorcându-se înapoi în Buick.

— Sunt mândru de tine, zise Ellen, când Ben se înapoie în maşină.

— De ce? Pentru că am fost laş?

— Pentru că m-ai ascultat, îl sărută ea în fugă pe obraz.

Merita să te umileşti, ca să o vezi pe ea fericită.

Ben trase maşina după colţ şi găsi alt loc de parcare.

— Ai avut noroc, zise individul de la intrare. Am văzut toată povestea. Putea să te rănească.

— Da, mormăi Ben, intrând. Cred că asta e ziua mea norocoasă.

Gage & Tallner era un local cu specific marinăresc, mândrindu-se cu decorul lui original, care data de la sfârşitul secolului optsprezece.

Mesele acoperite cu pânză albă, strălucitoare, erau aliniate ca soldaţii în sala lungă şi îngustă, iar oglinzile fumurii de pe pereţi reflectau lumina slabă a lămpilor de gaz ce pâlpâiau.

— Ce loc încântător! Nu am fost niciodată aici, zise Ellen.

— Sper să veniţi cât mai des, de acum, spuse amabil chelnerul cu mănuşi albe, care se prezentase cu meniul. Pot să vă ofer ceva de băut?

— Eu vreau vodcă şi ceva tonic, şi nu economisiţi vodca, căci am nevoie de ea în seara asta, zise Ellen veselă.

— Apă, pentru mine, comandă Ben.

— Nu bei?

— Uneori, zise el luând meniul. Să începem cu nişte moluşte.

— Vine comanda imediat, se precipită chelnerul.

Admirând decorul, Ellen prinse imaginea lor într-una din oglinzi. Ben îşi mototolea şerveţelul. Râse.

— Încă te obsedează pierderea acelui afurisit loc de parcare?

— L-am lăsat pe individ să-l ocupe.

— Şi ce dacă? De ce vrei să ieşi întotdeauna învingător?

Ben îşi ridică privirea.

— E poate singura modalitate de a supravieţui în Brooklyn.

— Totdeauna ai fost aşa?

— Când eram copil, spuse Ben frecându-şi mustaţa, Brooklyn-ul era divizat în zone de război – evreiască, irlandeză, italiană… Bunicul meu avea o fermă de lapte. Ca să-l vizitez, trebuia să aleg, ori să mă încumet să traversez terenul irlandez, ori să-mi văd de treabă.

— Bineînţeles că traversai des terenul irlandez.

— Corect.

— Şi?

— Trebuia să plăteşti o taxă, sau altfel te băteau.

— Plăteai întotdeauna?

Ben scutură din cap.

— Te băteau de fiecare dată?

Ben ridică paharul de apă şi zâmbi arogant, pe deasupra lui.

— Arată faţa mea ca şi când ar fi încasat mulţi pumni?

Râzând, Ellen ciocni paharul de al lui.

— În cinstea modestiei tale.

A distrat-o toată seara. Abia când s-a întors acasă şi s-a suit în pat, amintirea evenimentelor din ziua aceea revenind, Ellen a fost iarăşi tristă. Dar îi era recunoscătoare lui Ben pentru ceea ce făcuse, ca să o țină departe de durerea care îi măcina sufletul. A renunțat chiar şi la dietă, comandând toată mâncarea care îi plăcea ei. Când chelnerul a întrebat-o dacă doreşte supă de femelă de crab, ea a răspuns nedumerită:

— De ce neapărat de femelă de crab? De ce nu un crab mascul?

— Noi gătim doar femelele, a spus chelnerul.

— Da, cred că asta e viața: bărbații să se distreze, iar femeile să plătească, a comentat ea.

Ben a râs zgomotos.

Îi plăcea felul ştrengăresc în care acesta râdea. Putea să şi-l imagineze puşti, făcându-şi dreptate cu pumnii prin Brooklyn, cuibărindu-se cu Milt în trenulețul suspendat... Acum asculta jetul puternic al duşului, iar lacrimile pe care le ținuse în frâu toată seara, curgeau pe obrajii ei.

Oh, Richard, cum ai putut să-mi faci una ca asta?

Plânse cu fața în pernă, astfel ca Ben să nu o poată auzi, până nu mai putu, apoi adormi.

De cealaltă parte a zidului, întins în pat, Ben derula în minte evenimentele din acea seară. S-a simțit minunat, cum demult nu se mai simțise. O revăzu pe Ellen, stând în fața lui la masă, ochii ei strălucind în lumina lămpii cu gaz. Era o fată grozavă – îi păsa de soarta altora; a celor fără casă – nu merita să fie rănită în felul acesta. O dată, pe parcursul serii, în timp ce el sărea de la o poveste tâmpită la alta, ea l-a întrerupt.

— Ştii, Ben, sunt atât de rănită... Nu pentru că nu mă iubeşte, sau că mă părăseşte, ci pentru că el... el... s-a lepădat de mine... m-a abandonat.

— Nu te abandonează, Ellen. Te amăgeşte, doar, asta e tot.

— Asta e tot? a râs ea fals, pironindu-şi privirea în gol. Cred că am să înnebunesc. Toți anii ăştia de terapie, nu au schimbat nimic.

— Nu înțeleg.

— La puțin timp după ce m-am născut, tatăl meu a părăsit-o pe

mama. Era un alcoolic care nu se putea descurca cu familia, iar mama... ducea greul. M-a născut numai ca să-l oblige să se căsătorească cu ea, dar el tot a lăsat-o pe drumuri. Cred că îşi dorea să dispar, sau cam aşa ceva. Nu m-a bătut niciodată, dar cred că era mult mai crudă. Modul ei de a mă pedepsi era să-mi spună „dacă din nou nu mă asculți, o să mor şi atunci o să ai o mamă vitregă, rea, care te va bate în fiecare zi".

Ben o asculta atent.

— Asta m-a speriat foarte mult, a continuat Ellen. Am început să nu mai pot dormi nopțile. Mă strecuram în camera mamei, să mă asigur că încă trăieşte. Ellen a ridicat paharul şi l-a golit dintr-o înghițitură. Totdeauna m-am temut că o să fiu abandonată.

Ben ar fi vrut să o strângă în brațe, dar Ellen a rupt atmosfera, zicând:

— Spune-mi altă poveste despre tine şi Milt.

Iar el s-a simțit dator s-o înveselească din nou.

Când au ajuns acasă, Ellen l-a sărutat cald pe obraz, înainte de a merge în camera ei. Încă simțea atingerea uşoară a buzelor ei.

Se întoarse în aşternut şi fixă cu privirea peretele care despărțea camerele lor. Ea nu putea să se afle la o distanță prea mare.

— Noapte bună. Vise plăcute, şopti el.

Capitolul 10

Richard era încruntat. Fără să fie observată, Ellen putea să-l vadă păşind în susul şi-n josul culoarului. Ea tocmai lista un raport ştiințific pentru şeful oncologiei. Intrase furios în bibliotecă, evident pregătit pentru o confruntare, dar indiferent ce ar fi avut de spus, trebuia să aştepte până ce celălalt doctor pleca.

— Am să mă ocup imediat de dumneavoastră, doctore Vandermann, gânguri ea, făcându-se că nu observă că el fierbea de mânie. Asta este tot, doctore Renben?

Oncologul încuviință din cap şi se întoarse să plece.

— Aşteptați numai un pic, îl opri Ellen. Ar mai fi un articol, pe care trebuie să-l verific. Era în... să vedem... da, aici este... Ultimul număr din *Jama*.

Simțea o plăcere perversă în a-l face pe Richard să aştepte. Era o răzbunare mică, neînsemnată, dar era tot ce avea la îndemână.

Când, în sfârşit, oncologul plecă, ea se îndreptă surâzătoare în direcția lui Richard.

— Ce mai faci?

— M-ai lăsat să aştept, îi aruncă el cuvintele.

— Da? se prefăcu ea total surprinsă. Când?

— Noaptea trecută.

— Oh, nu. Probabil că am înțeles greşit. Am crezut că ai spus că vom sărbători în seara asta.

— Cum puteai să înțelegi greşit, când în mod clar ai fost de acord să ne întâlnim într-o oră?

— Dar nu aveam cum să spun asta, căci seara trecută am ieşit în oraş cu colegul meu de cameră.

— Colegul tău de cameră? zise Richard neîncrezător.

— Da, e un bărbat atât de drăguț. M-a dus la *Gage & Tallner.*

— În vreme ce eu te aşteptam la *Grill.*

— Îmi pare rău, Richard. Evident, a fost o confuzie.

— M-am simțit ca un prost, mâncând singur.

— Singur? Păcat. Trebuia să o fi luat măcar pe Gina, spuse Ellen, insinuator.

— Încetează.

— O iei cu tine peste tot.

— Ellen, ascultă…

— Şşşt, Richard, nu mai țipa. Asta e o bibliotecă.

Un doctor tinerel, care intrase în timpul conversației lor, iar acum citea liniştit într-un colț, le arunca priviri fățişe.

— O să vorbim mai târziu. Acum trebuie să plec în sala de operație, rosti Richard strângând din dinți.

— Da, sigur că trebuie.

Sarcasmul dur al vocii ei îl făcu să se oprească.

— Am încercat să dau de tine ieri seară, spuse Ellen încet, fără grabă, să-ți dau vestea cea bună despre carte. Erai tot în sala de operație, adăugă, aruncându-i o privire tăioasă.

— Vrei să spui?… se bâlbâi el, înțelegând în sfârşit.

— Da, exact asta vreau să spun.

Ellen se aşeză în fața computerului şi privi monitorul, renunțând să-i mai acorde vreo atenție.

Richard rămase o clipă pe gânduri, apoi se apropie.

— Ascultă-mă, Ellen…

Ea nu îl băgă în seamă.

— Ellen, te rog, îmi pare rău…

— Îți pare rău? zise ea disprețuitoare.

— A fost un lucru stupid, recunosc, dar tu ştii că nu înseamnă nimic. Pe tine te iubesc.

— Oh, am priceput. Pe ea numai o regulezi, iar pe mine mă iubeşti, corect?

Richard nu răspunse. Tânărul doctor se holba la ei, ascultând cu atenție. Ellen reveni la computer, prefăcându-se concentrată asupra unei lucrări. Putu să-i audă respirație greoaie şi, după un moment, paşii îndepărtându-se. Brusc, ea simți o durere năprasnică în suflet – o părăsea pentru totdeauna. Ar fi trebuit să-l oprească? Ellen nu se clinti. Ecranul monitorului îi reflecta fața. Ochii ei erau larg deschişi, îngrozitor de trişti şi plini de lacrimi. În mod cert, nu putea să fie tare, oricât şi-ar fi dat silința. În spatele vorbăriei dure, se afla o inimă slabă, vulnerabilă, uşor de rănit, dar asta nu trebuia arătat. Nervoasă, îşi şterse lacrimile.

Când se întoarse acasă, în seara aceea, Ben era plecat. În vârful salatei uriaşe, pe care el o preparase pentru cina ei, se afla un bilet în formă de as de pică în care o anunța că ieşise să joace cărți. Ellen nu avea poftă să mănânce nimic, totuşi o să ciugulească puțin din salată, ca să nu creadă că efortul lui fusese în zadar. Apoi se gândi că s-ar putea să verse, şi chiar vărsă, deşi lăsă un mesaj de mulțumire, prin care îi spunea că a fost cea mai bună salată pe care a gustat-o vreodată. Şi probabil chiar fusese.

Merse la culcare, dar nu putu să adoarmă.

Se simți mai bine când îl auzi pe Ben intrând. Mersul lui apăsat, apa duşului curgând în baie… Numai faptul că-l ştia acasă, o făcea să se simtă liniştită. Dar era mai mult decât atât. În ciuda severității exterioare a lui Ben, ea simțise prezența unui suflet apropiat. Era ceva în adâncul lui, care simțea şi înțelegea suferința ei într-un mod cum nimeni altcineva nu putea. Ştia că nu are nici un prieten ca el, nici măcar Goldie, care, când îi povestea despre Richard şi Gina, îşi bătea joc de ea, spunându-i că era prea naivă, că nu putea să înțeleagă ce se întâmpla. Că nu realiza că-l lăsa pe Richard să scape aşa uşor, că nu ştie că nu trebuie să se încreadă în străini linguşitori, şi aşa mai departe. Ben i-a luat serios în considerare sentimentele. El a înțeles cât de mult i-a strivit Richard eul înşelând-o, şi a renunțat să-i schimbe

părerea. Ea aprecia asta mai mult decât orice altceva.

Această experiență, a format o legătură puternică între ei, o legătură confortabilă, uşoară. De acum, părea un lucru natural ca Ben să o aştepte cu cina pregătită când ea se întorcea de la lucru, sau să iasă împreună la restaurant. Bineînțeles că uneori ea mai lua masa cu Goldie, iar el cu Milt şi Sarah, însă petreceau împreună din ce în ce mai mult din timpul lor liber. Se simțeau bine. Mergeau adesea la film, Ben ținând evidența tuturor filmelor care aveau vreo legătură cu tangoul. Ellen îl necăjea în privința efortului lui, de a o face să aprecieze tangoul, susținând cu încăpățânare că nu va agrea niciodată un astfel de dans, deşi îl însoțea întotdeauna.

Odată, în timp ce aşteptau la rând la cinematograful Plaza, unde rula *Cei patru călăreți ai Apocalipsului,* cu Rudolph Valentino, glumind în felul lor obişnuit, o doamnă bătrână aflată în spatele lor spuse că-i face o deosebită plăcere să vadă un tată şi o fiică simțindu-se atât de bine unul în compania celuilalt. Nici unul nu s-a deranjat să o corecteze. Ellen găsea că Ben era măgulit de comentariu, însă pe ea o întristă. Ar fi putut să fie prietenă cu tatăl ei, dacă ar fi trăit prin preajma lui? În mod sigur că ar fi făcut tot posibilul... Dar nu avea nici rost să viseze cum ar fi fost. Era norocoasă să aibă un prieten bun, ca Ben, chiar dacă era de două ori mai în vârstă decât ea.

Devenise o obişnuință să iasă împreună duminicile, să ofere hrană lui Jello şi amicilor săi. Împărtăşeau acelaşi punct de vedere în privința personalității şi felului lor de a fi. Odată, în timp ce se plimbau împreună pe plajă, noul lor obicei, după o vizită la trenuleț, Ben a spus:

— Ştii, Ellen, obişnuiam să-i disprețuiesc pe cei fără casă. Pentru mine erau cazuri patologice, toxicomani, gunoaie ale societății. Dar acum îi privesc ca şi tine.

— Jello este altfel, nu-i aşa?

— Da. Sunt uimit, e atât de profund – un comentator social.

— Ştiu. N-o fi având el casă, dar nu e neajutorat.

— Totuşi, nu pot să-mi imaginez... Cum rezolvă problema igienei?

— Ei, apa o iau de la hidrant.

Ellen îşi azvârli sandalele din picioare, speriind un pescăruş.

— Dumnezeule, ai grijă la picioare, sunt fel şi fel de gunoaie pe aici. Te poți infecta.

— Oh, îmi place să simt nisipul. Îşi mişcă degetele de la picioare. Hai, descalță-te şi tu.

— Eu nu, în nici un caz.

Purta o pereche de şosete din bumbac, groase, şi pantofi robuşti. Ellen îi aruncă o privire şi o luă la fugă pe plajă. Ben o urmă cu uşurință, în vreme ce ea gâfâia din greu.

— Nu prea eşti în formă, zise el.

— Am un junghi într-o parte, altfel nu m-ai prinde niciodată.

— Serios, Ellen, trebuie să vii la sală de câteva ori pe săptămână. Nu o să-ți fac un program greu.

— Oh, la naiba. Nu încerca să mă schimbi dintr-o dată. Până acum, abia am reuşit să mă adaptez cu verdeturile tale.

— Bine, bine, încuviință el. Tocmai mi-am amintit că în *Brighton Beach, e*ste un magazin bun. Trebuie să ne aprovizionăm.

— Oh, nu, urăsc cumpărăturile!

— Hai, ai nevoie de puțină educație despre alimentație.

— La asta nu mă aşteptam.

— Poate, râse el.

Lui Ben îi plăcea să facă cumpărături. Cea mai mare parte căsătoriei sale, Betty le făcuse, el nefiind nevoit să calce prin vreun magazin până ce ea s-a îmbolnăvit, nemaiputând să îndeplinească această sarcină. Când, pentru prima oară, a plecat la cumpărături, a rămas uimit de puzderia de produse şi de diversitatea de preturi. Acum, împingând căruciorul în spatele lui Ellen, îi dădea instrucțiuni, în vreme ce ea se ridica pe vârfuri, încercând să ia din rafturi alimentele pe care el le comanda. Era singura modalitate prin care reuşea să o păcălească să facă câteva exerciții pentru spate.

Se întinse şi apucă o cutie de floricele.

— Eşti sigur că vrei aşa ceva? se strâmbă ea.

— Da.

— Bine, dar le vom împărți, una pentru tine, una pentru mine.

Îngrămădi o pungă mare de cartofi pai, în cărucior.

— Eşti sigură că vrei aşa ceva? o imită el.

— Da, vreau. E un aliment de bază al dietei mele, şi ai promis că nu o să critici ce cumpăr.

— Ştiu, ştiu, sunt numai un animal de povară. Car bagajele,

încuviințez... Luă punga de cartofi, se uită la ingrediente şi scoase un fluierat uşor. Uită-te la conținutul de sare! Nu te îngrijorează presiunea sângelui?

— Oh, te rog, Ben, oftă ea.

Dar nu îl înduplecă.

— Corpul omenesc are nevoie de numai două sute douăzeci de miligrame de sodiu pe zi. Priveşte ce e în punga asta! O cantitate prea mare poate cauza dureri, cancer stomacal... Probabil ăsta e motivul pentru care te plângi de dureri la stomac – sarea erodează căptuşeala stomacului.

— Dumnezeule! Smulse punga din mâna lui şi o puse la loc. Cumpără ce vrei! zise ea îndepărtându-se.

Ben scutură din cap. O cunoştea destul de bine acum, ca să nu se supere de izbucnirea ei. În afară de asta, îi dăduse mână liberă să cumpere tot ce credea el că va fi bun pentru ea.

La casă ajunse cu căruciorul plin. Din păcate rândul era mare. Crezuseră că va fi mai uşor să faci cumpărăturile duminica. Ben aşteptă răbdător, în vreme ce Ellen frunzărea presa de scandal. Prima pagină din *Globe* publica o fotografie a lui Don Arnold, dezolat, privind rugător la soția sa, triumfătoare, iar deasupra, titlul, cu litere de o şchioapă, anunța: DAWN ÎL PARĂSEŞTE PE DON ARNOLD.

Ben luă un ziar de sport, ca să treacă timpul mai repede şi nu observă că un tip înalt, solid, ținând nişte cutii de bere în mână, făcea pe grozavul pe lângă el. Brusc, îşi dădu seama că tipul pătrunsese în fața lui, la rând.

— Hei, tu, strigă Ben, stai la rând, ca toți ceilalți.

— Am fost înaintea ta, anunță consumatorul de bere, râzând sarcastic.

— Greşeşti!

Tipul se întoarse încet spre Ben.

— Vrei să faci scandal, moşule?

— Treci în spatele meu, şi nu va fi nici un scandal, zise Ben ferm.

— E bine aşa, taică?

Scandalagiul se mutase în spatele lui, dar atât de aproape, că Ben putea să-i simtă respirația fierbinte, mirosind a bere, în ceafă.

— Perfect, scrâşni Ben din dinți.

În geamul uşii de la maşina de înghețată, aflată în fața

magazinului, putea să vadă ce se întâmplă în spatele lui. Tipul ridicase pumnul strâns, dar înainte de a lovi, Ben se lăsă pe piciorul stâng şi îl lovi cu cotul drept în stomac. Individul se împletici înapoi, îşi pierdu echilibrul şi se izbi de o vitrină cu mâncare pentru copii, cutiile zburându-i din mână.

— Ce ai mai făcut, acum? spuse Ellen, venind într-un suflet. Oriunde mergem trebuie să le baţi?

Ben o privi şi dădu din cap cu tristeţe.

— Un tip neîndemânatic se împiedică şi eu sunt de vină? E corect, Ellen?

Scandalagiul, înconjurat de cioburi de sticlă şi mâncare pentru copii, încerca să se ridice, urlând că şi-a rupt gâtul. Proprietarul magazinului se grăbi într-acolo, să vadă despre ce e vorba. În zarva aceea, Ben plăti rapid şi scăpară fără amendă. O lăsă pe Ellen să aibă grijă de alimente, în vreme ce el plecă să aducă maşina. Numai în New York nu era permis să-ţi duci cumpărăturile cu căruciorul magazinului la maşină. Când se întoarse, o găsi pe Ellen citind încă pe *Globe.*

— De ce citeşti mizeria asta?

— Îmi place cronica mondenă. Ţie nu?

— Toate sunt minciuni – marţieni care aterizează în Seattle, purici mai mari decât câinii, copii cu două capete.

— Oh, nu mă uit la astfel de articole. Dar ce zici de asta?

Arătă fotografia de pe prima pagină, a lui Dawn şi Don.

Era părerea ei, şi poate avea dreptate.

— Dar este atât de răsuflat. Exploatează necazurile oamenilor. Cum ţi-ar place un titlu de genul: „Richard o înghesuie pe Gina – Ellen priveşte!"

Ea îl privi gânditoare.

— Ai dreptate.

Aruncă ziarul în lada de gunoi şi se urcă în maşină.

Capitolul 11

Coperta cărţii era exact cum îşi imaginase Ellen – o inimă mare, roşie în centrul ei, titlul „Bătaia inimii: frontiere în medicina transplantului" era scris deasupra, cu litere mici, dedesubt fiind trecut: „de doctor Vandermann". Magazinul de suveniruri al

spitalului comandase în avans câteva duzini, aşteptându-se ca toţi doctorii, plus un număr considerabil de pacienţi să le cumpere.

Ellen se întinse şi luă un exemplar de pe raft. Pe spatele cărţii se afla poza lui, în cea mai distinsă atitudine, privind direct spre cititor, înveşmântat într-un halat alb de doctor, cu stetoscopul în jurul gâtului. Nu ar fi arătat la fel de bine în echipamentul chirurgical, mătăhălos, încreţit, cu masca atârnând în jurul bărbiei, boneta caraghioasă acoperindu-i părul frumos.

— Arată bine, nu? spuse Goldie, privind peste umărul ei.

— Da, arată, fu Ellen de acord.

— Nu cumperi un exemplar?

— Aş vrea, într-adevăr, să văd cum a ieşit.

— Ar trebui să-ţi dea o grămadă, după câte ai făcut.

— Nu vreau nimic de la el.

— Ce fată! o bătu Goldie uşor pe spate. Mă bucur că ţi-ai revenit.

— Goldie, crede-mă, sunt aproape cinci luni de când nu am mai vorbit cu el.

— Ştiu, dar cred că încă ai vrea să se întoarcă la tine.

— Nici vorbă. S-a terminat, pentru totdeauna. Vocea lui Ellen era fermă şi puternică. Ai avut dreptate, Goldie, m-am comportat ca o fetiţă de oraş, dar pur şi simplu nu-mi venea să cred că acest doctor faimos era atras de mine. Acum o să am grijă de viaţa mea. M-am săturat să fiu fără caracter.

— Şi trecutul s-a îmbunătăţit, în chip miraculos?

— Nu. Ellen zâmbi cu răutate. Dar am încetat să mă mai duc la psihiatru. Ai avut dreptate şi-n privinţa lui.

— Vezi? Expresia de pe faţa lui Goldie arăta că-i plăcea să audă că a avut dreptate. Lasă-mă să-ţi dau şi alte sfaturi. De exemplu, trebuie să-ţi găseşti un alt partener.

— O voi face când voi găsi pe cineva care să-mi placă.

— Caraghios că spui asta. Ce faci sâmbătă seara?

— Nu sunt sigură. Ben pleacă la Jeroey, să-şi viziteze fata, aşa că s-ar putea să plec şi eu în Amsterdam, să trec pe la unchiul Pete.

— Dumnezeule, nu-mi vine să cred. Ei bine, află că sâmbătă seara avem amândouă întâlnire.

— Ce?

— Îl scot pe Abdul şi îl iau şi pe frate-său, Ahmed, pentru tine.

— Dar…

— Ştiu, ştiu, tu l-ai văzut pe Abdul. Dar, crede-mă, eu m-am ales cu un nemernic, în timp ce frate-său este un tip bine.

— Goldie, eu…

— Unu optzeci şi cinci. Ar fi putut să joace baschet, în loc să-şi dea doctoratul. Predă literatura engleză la Universitatea din York şi tocmai a început să lucreze la o carte… Nu se ştie niciodată. Poate are nevoie de un asistent…

— Aşa am intrat, o dată, în belea.

— Cel puțin, te-ai ales cu o experiență bună.

— Aşa sper.

— Deci, ce spui?

— Ei bine, nu ştiu…

— Consideră că ai spus da. O să ne distrăm de minune.

Cerul era ca o placă de oțel, tăinuind ploaia de noiembrie. Vântul începuse să adie, iar Ben simțea o uşoară balansare a podului Verrazano Narrows. Se simțea puțin vinovat că nu va putea să o ajute pe, Ellen cu pachetele, duminică, dar ştia că s-ar simți la fel de vinovat dacă ar amâna din nou vizita la Marion. Alegerea tipică a unui bărbat evreu: să te simți vinovat, sau să te simți şi mai vinovat. Deci, ieşea că dacă nu ar fi mers la Marion, ar fi fost mai rău. În afară de asta, nu o mai văzuse de luni de zile.

Sâmbăta dimineața, pe New Jersey, traficul nu era aglomerat, aşa încât ajunse la Princeton în mai puțin de o oră. Casa lui Marion, pe care insistase să o păstreze după divorț, era din piatră, cu decorațiuni vechi, englezeşti. Se părea că lucrurile englezeşti erau foarte căutate în Princeton, iar Ben putea să jure că o bună parte a prietenilor lui Marion simulau un accent englezesc. Nu se gândea deloc cu plăcere la petrecerea pe care Marion o plănuise pentru acea seară. O să fie prezenți mulți dintre prietenii ei plicticoşi, gen şoareci de bibliotecă. De ce nu puteau aceşti oameni să fie ca Ellen? Şi ea citea cărți, tot timpul, dar ăsta nu era un motiv ca să-şi dea aere..

Parcă pe trotuar şi urcă pe aleea încadrată de un gard viu, tuns cu grijă. Ura acest gard viu, care părea atât de sever, de regimental, de controlat, de artificial. Luă cheia de sub preşul de la intrare – Marion îi spusese să intre, ea fiind probabil prin oraş, făcând cumpărături pentru masă – intră şi fu surprins să o

găsească acasă, ascultând cu atenție o bandă, reprezentând o consultație a unuia din pacienții ei, pe care o opri discret când îl văzuse.

— O, tată! Își scoase ochelarii și îl întâmpină cu un zâmbet. ÎI sărută pe obraz, așa cum îi stătea bine unei fiice respectoase și îi luă sacul de marinar. Camera ta te așteaptă, spuse.

O urmă, pe scări.

— Cât timp vei sta aici, poate o să poți să mă ajuți să strâng frunzele din grădină. Vântul a doborât atâtea!

— Nici o problemă, zise Ben. Am să merg chiar acum. Îi plăcea să facă treabă, și era mai bine să o facă acum, înainte să înceapă ploaia. Lasă-mă să potrivesc puțin și gardul viu.

— O, te rog, nu începe iar.

— Mă simt groaznic când vin la ușa ta.

— Și ce te-ar face să te simți cu mult mai bine?

— Ce zici de un rând drăguț de flori albe sau roz, mărginind peluza?

Marion își puse ochelarii și îl studie o clipă.

— Îți lipsește grădina casei, nu-i așa tăticule?

— Da, mormăi Ben, remarcând că-i spusese tăticule, din senin.

— Bine, atunci. De ce nu vii și săptămâna viitoare, să smulgi tot gardul viu? O să plătesc un student de la colegiu, să te ajute?

— Bine, ezită el. Asta era mai mult decât ceea ce se angajase el să facă. Cu siguranță, nu avea nici un chef să revină săptămâna viitoare. Dar întâi să vedem cum o să fie vremea. Știi, când începe să plouă, în noiembrie, poate să țină și o săptămână.

Ca și cum ar fi fost o aluzie, câteva picături loviră geamul. Urmă o ușoară răpăială. Marion se duse la fereastră.

— O, dragul meu, a început să plouă, și or să vină o mulțime de oameni la masă.

— Și care ar fi problema, doar nu plănuiești să mănânci afară, pe vremea asta.

— Urăsc mantalele de ploaie ude și umbrelele, mirosul acela îngrozitor în casă.

— Ei bine, doar nu o să mucegăiască, Marion. Câteodată i se părea exagerată. Avea o groază de mofturi ciudate și de excentricități. Și, în afară de asta, ploaia este așa de… englezească.

Ea îi aruncă o privire încurcată, dar nu zise nimic. Ben ieși, afară, în burniță, să grebleze frunzele. Era preferabil să se ude,

decât să poarte o discuție lungă cu Marion.

Dar nu putu să o evite cu desăvârşire. Când se întoarse, declară că vrea să tragă un pui de somn, înainte de masă, şi tocmai voia să se întindă pe pat, când ea îşi vârî capul în cameră.

— Stai confortabil?

— Perfect, mormăi el cu ochii închişi.

Dar Marion nu plecă.

— Tăticule…

Acum ce mai urma, gândi el.

— Ai muncit din greu toată viața, iar acum, că mama nu mai trăieşte şi tu nu mai ai aceleaşi cheltuieli, ar trebui s-o iei mai uşor.

— Da, consimți el pe jumătate adormit.

— Ştiu că nu o să te opreşti niciodată, dar de ce să nu deschizi sala de gimnastică numai de trei ori pe săptămână?

— Şi ce să fac în restul timpului?

— Crede-mă, o dată ce ai început cu grădina, nu o să-ți ajungă zilele dintr-o săptămână.

Ben deschise ochii.

— Ce vrei să spui?

Această conversație nu putea fi evitată. Ea stătea jos, la picioarele patului.

— Casa mea e aşa de mare… şi ție îți place această cameră… de trei ori pe săptămână, nu e aşa de greu să traversezi podul.

— Să trăiesc aici?

Nu-i venea să creadă că-l invita să se mute la ea. Niciodată nu fuseseră împreună. Era, oare, ea atât de singură?

— De ce să fii chiriaş în casa unui străin?

— Pentru că îmi place acolo.

— Mai mult decât în casa propriei fiice?

Oh, deci asta era – un sentiment de gelozie.

— Marion, te rog, nu începe din nou, în legătură cu stilul meu de viață.

— Tu ai spus că o să fie ceva temporar.

— Este temporar.

— Au trecut şase luni!

— Le-ai numărat?

— Dar, tăticule…

— Ce-ți pasă?

— Vreau să te protejez, să nu-ți faci rău.

Ben se ridică brusc.

— Când te-ai făcut mare, te-am lăsat să-ți trăieşti propria viață – chiar te-am ajutat cu chiria, aşa încât să ai locul tău…

— Dar ce…

— Te rog, nu mă întrerupe, Marion. Atunci, demult, mi-ai arătat o carte de psihologie, care spunea că fiecare adult are nevoie să fie independent.

— Da, însă…

— Pretind că sunt un adult, aşa că lasă-mă să-mi trăiesc viața.

— Iartă-mă, tăticule, n-am vrut să te insult. Se aplecă în față şi-şi odihni mâna pe braț. Dar, felul în care te-ai schimbat de când a murit mămica…

Modul cum îl privea şi întrebarea îl indispuseră pe Ben. Se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Ploaia se înteţise acum, iar picăturile băteau ritmic geamul. Lui Ben i se părea că desluşeşte, în mesaj morse, îndemnul „pleacă de aici!”.

— Toată viața ai fost preocupat de trupul tău. Marion începuse din nou. Eşti puternic, eşti în formă bună, dar nimeni nu a descoperit încă elixirul tinereții.

— Nu am nevoie de un curs, zise el plictisit.

— Eşti atât de încăpățânat! Marion îşi pierduse răbdarea. Dacă ar trăi mămica…

— Dar mama ta este moartă, iar eu trăiesc. Să mor şi eu?

— Bineînțeles că nu. Dar trăieşte rațional. Ai îmbătrânit, tăticule. Acceptă acest lucru.

— Ajunge!

— Uite, sunt psiholog, cunosc o mulțime de lucruri despre conflictele umane. Încerc numai să te menajez… Să-ți dau câteva sfaturi…

Ben se întoarse de la fereastră.

— Păstrează-le pentru clienții tăi. Ei te plătesc.

Vocea lui era mult prea tare.

Marion ridică din umeri, dar Ben putu să observe că buza inferioară îi tremura.

— Bine, tată, îşi drese ea glasul şi părăsi camera.

Ben se prăbuşi pe locul de la fereastră. Afară, în ploaie, gardul îl sfida cu perfecțiunea lui artificială. Oftă. Pentru prima oară, după mulți ani, țipase la fata lui. Brusc, se simți foarte singur, nesigur

pe el. Poate că Marion avea dreptate. Poate că era o epavă, dar de un lucru ea sigur: va ajunge o epavă hodorogită, dacă se va muta la ea.

Seara declarară armistițiu. Ben făcu tot posibilul ca să-i fie iertată pornirea, ajutând-o pe Marion la bucătărie. Chestia asta îi permise să evite şi prezența oaspeților ei. Erau şi mai plicticoşi decât ultima oară. Când servi aperitivul, trase cu urechea la conversația lor. Un tip îşi expunea punctul de vedere în problema deficitului comercial cu Japonia, altul discuta efectul poluării, o femeie dolofană, având părul tăiat scurt, în jurul capului, ca o păpuşă chinezească, se adresa cu toată seriozitatea unui fumător de pipă:

— Dar, Charles, ipotezele tale se bazează pe fundamente statistice nedovedite…

Ben împinse tava sub mâna osoasă a unui bărbat care gesticula şi declama pe un ton exasperat:

— Israelienii trebuie să accelereze autonomia palestiniană. Mişcându-se prea încet, vor favoriza subminarea procesului de pace.

Ben se declară mândru de el, căci îşi muşcă limba şi nu spuse nimic. Acea adunătură de mutre avea soluții la toate problemele lumii. Era uşor să te îngrămădeşti într-o cameră bine încălzită, să te îndopi şi să critici pe alții. Ar fi vrut să-i vadă pe toți petrecând o noapte ploioasă sub trenuleț, aşa ca să se trezească la realitate.

— Tăticule.. Tăticule… Marion îl ajunse din urmă. Ben tocmai se întorcea la bucătărie, să mai ia mâncare. Lasă puțin tava jos… Priscilla vrea să vorbească cu tine despre un program de slăbire.

Priscilla stătea în spatele lui Marion. Era o femeie scundă şi îndesată, cu aspect bărbătesc. O auzise mai devreme, acuzând abuzurile sexuale, deşi nu ar fi fost cazul să-şi facă probleme în privința asta.

— Urmezi vreun program de exerciții fizice, în momentul de față, întrebă el politicos?

Ea îl privi fix, ca o bovină.

— Da, alerg înainte de micul dejun, merg cu bicicleta la lucru şi înot după slujbă.

— Te antrenezi pentru triatlon?

— Ah, nu, zâmbi ea, îndulcindu-şi oarecum privirea. Îmi place

să fiu în formă.

— Bine, atunci dă-mi voie să-ți dau un sfat. Să nu-ți mai placă atât de mult să fii în formă. Bucură-te mai mult de viață. Scopul exercițiului – şi cincisprezece minute de antrenament pe zi sunt suficiente – este nu numai să-ți întrețină fizicul, ci să te ajute să obții mai multe de la viața ta.

Priscilla rămase încurcată, dar înainte să apuce să spună ceva, Marion o întrerupse, chemându-i pe toți la masă pentru felul principal. Rămas în urmă, Ben îşi dădu seama că Priscillei îi citase, de fapt, cuvintele lui Ellen. La dracu', curând o să ajungă să mănânce şi cremă de alune, chicoti în sinea lui.

Cum nu-i era foame, se îndreptă spre fereastră. În lumina de pe stradă, gardul viu strălucea sfidător. Încă ploua, dar stropii cădeau într-un ritm mai lent, umezind pământul în mod constant. Se gândi la Jello şi la amicii lui. Mâine var arăta jalnic. Ellen, probabil, le va pregăti ceva cald, care să înlăture răceala. Cutia va fi mai grea… O să-şi forțeze din nou spatele.

Ben înțelese că nu o să mai poată petrece niciodată vreun sfârşit de săptămână cu Marion. Decise să plece devreme, în dimineața următoare.

Strângând cutia cu sandvişuri la piept şi ținând ferm umbrela care o proteja prea puțin de ploaia puternică, Ellen se zorea pe strada pustie. Nu îi plăcea să întârzie, pentru că ştia că ei o aşteaptă, în special pe o vreme ca asta. Prepararea sandvişurilor cu brânză la cuptor, îi luase ceva timp şi, Doamne, ura gătitul. Ar fi meritat efortul, dacă ar fi reuşit să le păstreze fierbinți, dar bănuia că, deşi le împachetase în folie de aluminiu dublă, până în Coney Island, acestea nu vor mai fi nici măcar calde. Un camion trecu în viteză şi o împroşcă cu apă şi noroi.

— Bastardule! urlă ea, în urma camionului.

Astăzi nu era o zi prea bună. Ieri fusese, de asemenea o zi proastă, întâlnirea cu Goldie şi Abdul dovedindu-se exagerată şi incomodă. Ahmed era un tip bine, inteligent, drăguț, care în mod evident, venise doar pentru că insistase Goldie. Ellen respirase uşurată când întâlnirea luase sfârşit. Spera ca, cel puțin, Ben să se fi simțit mai bine în Princeton.

Coborând în stație, auzi trenul apropiindu-se şi se agită să închidă umbrela şi să scoată un bilet de călătorie din portofel.

Bineînțeles că biletul îi căzu pe jos şi uşile trenurilor se închiseră tocmai când voia ea să intre. Turba de furie. Acum nu avea altceva de făcut decât să aştepte cincisprezece minute, poate chiar mai mult. Se dovedi a fi mai mult.

Când, în sfârşit, ajunse a capătul liniei, în Coney Island, fu bucuroasă că, cel puțin, ploaia se oprise. Coborând scările platformei suspendate, nu observă că un bărbat îi bara drumul, şi se izbi de el.

— Aveți grijă, doamnă, îi spuse acesta.

— Oh, Ben, exclamă ea surprinsă. Fața i se lumină. Mă bucur că eşti aici.

— Ți-am lipsit?

— Tu nu, numai maşina ta.

— Eh, mă rog, atunci, că ploaia s-a oprit, cred că aş putea să mă întorc.

— Să nu îndrăzneşti! spuse împingându-i cutia în brațe.

— Mulțumesc, se prefăcu el supărat.

Roțile maşinii aruncau jeturi de apă pe ambele părți ale drumului, în vreme ce se îndreptau, pe străzile înfundate, spre trenulețul suspendat. La barieră, îl zăriră pe Erudit, rezemat nonşalant de un vehicul. O pungă de plastic, închipuind o pelerină, îi atârna pe umeri.

— Bună dimineața, domnişoară Ellen, spuse Eruditul.

— Îmi pare rău, am întârziat, se scuză ea.

— Pe aici, vă rog, spuse el înclinându-se în mod exagerat şi indicând direcția cu brațul.

Îşi târâră picioarele în urma lui, prin bălăriile ude, manşetele jeanşilor lor devenind umede.

— Ce este asta? întrebă Ellen, arătând spre o mică movilă de pământ, pe care se afla o cruce mică, din lemn. Arată ca un mormânt..

— Chiar este un mormânt, afirmă Eruditul.

Ellen se opri îngrozită.

— Al cui?

Eruditul arătă spre schela înaltă a trenulețului.

— Doar nu vrei să spui că Sunny…? se arătă Ellen înfricoşată.

Eruditul confirmă, dând din cap.

— Ce s-a întâmplat? interveni Ben.

— Ca şi în cazul lui Icarus, aripile lui de ceară au fost topite de

soare. Căzătura nu i-a priit, bineînțeles.

— Vrei să spui că a căzut?

Lui Ellen nu-i venea să creadă.

— Şi-a rupt gâtul şi a murit instantaneu.

— Dumnezeule, l-ați dus la spital?

— Pentru ce? Era mort.

— Ați chemat poliția?

— Ca să ne alunge de aici? Era chiar mirat că Ellen pusese o asemenea întrebare. L-am înmormântat cum se cuvine. Aşa a fost să fie.

Le făcu semn să ăl urmeze.

— Veniți, spuse, suntem înfometați.

Ben privi trenulețul şi îşi aminti imaginea lui Sunny, legănându-şi vesel picioarele de pe acoperişul tiribombei. Se uită la fata îndurerată a lui Ellen.

— Eruditul are dreptate, spuse consolator. Oamenii mor, dar viața merge înainte.

Ea nu spuse nimic. Grămada de gunoi, ce adăpostea clienții obişnuiți ai lui Ellen, părea mai pustie ca de obicei. Ben nu putuse să afle de unde apăreau, dar Ellen observă că ceva nu era în regulă.

— Unde sunt? întrebă ea.

— Choo-Choo şi Zburătorul au plecat mai la sud, pe timpul iernii.

Eruditul aruncă câteva rămurele în butoiul ruginit, unde un foc ardea mocnit, sub un vas cu cafea.

— Unde, anume? întrebă Ben.

— Trei cvartale mai sus, explică Eruditul, muşcând cu poftă dintr-un sandviş cu brânză. Hm, bun şi fierbinte, aprecie.

— Pare o idee inteligentă, spuse Ben. Nu putea să-şi imagineze cum ar fi putut cineva să înfrunte ploaia într-o cutie de carton. Tu de ce nu ai plecat?

— Nu pot să-mi trambalez bagajul dintr-o parte în alta.

Ellen privi îngrijorată în jur.

— Unde e Jello? întrebă.

Eruditul, având gura plină, făcu un semn din cap spre trenuleț. Cutia lui Jello era desfăcută, iar el stătea ghemuit pe pământul ud, privind în gol. Ellen fugi la el.

— Jello, eşti ud leoarcă. Ți-e bine?

— Da, mormăi el. Am, doar, nevoie de nişte sirop de tuse.

Tremura de frig. Eruditul clătină din cap.

— E în starea asta de miercuri.

— Dumnezeule, de patru zile? zise Ellen, punându-i mâna pe frunte. Ben, are febră. Mai bine să-l ducem la spital.

— Nu merg, protestă Jello, înfăşurându-şi fularul mai strâns în jurul gâtului şi ascunzând şoricelul în cutele lui.

— Mai bine ai face ce spune ea, îl sfătui Ben, întinzându-i mâna pentru a-l ajuta să se ridice.

Jello îi făcu semn să-l lase în pace.

— Nu pot să-l las pe Junior, spuse.

O tuse violentă îi scutură trupul.

— Jello, fii înţelegător, ai nevoie de ajutor. O să am eu grijă de Junior, îl asigură Ellen.

El o privi, părând să cântărească oferta.

— Ştii că poţi avea încredere în ea, spuse Ben, văzându-l că ezită.

— Ştiu. Jello îi privi când pe unul, când pe celălalt. Un nou val de tuse puse stăpânire pe el. Bine, scrâşni într-un târziu.

Ben îl ridică în picioare, dar Jello, bolnav cum era, nu putu să stea drept şi se prăbuşi din nou la pământ. Atunci, Ben îl luă în braţe şi îl cără la maşină. Nu avusese nevoie de nici un efort, căci Jello nu cântărea mare lucru.

Capitolul 12

Când ajunseră la apartament, deja se întunecase, şi amândoi erau epuizaţi de oboseală.

— Ştii, Ben, a fost un adevărat şoc pentru mine, când am completat foile de internare, căci mi-am dat seama că nu-i ştiam numele.

— Şi ce ai scris?

— Jello Bob.

— Un nume la fel de frumos ca oricare altul.

Vocea lui Ben era tristă.

Ellen îl privi, dar el părea absorbit de propriile gânduri, aşa încât se întoarse la treaba ei, apucându-se să cotrobăiască prin cameră pentru ceva ce ar fi putut servi drept locuinţă pentru

Junior. Găsi o cutie de pantofi. Părea perfectă. Îi dădu câteva găuri, o capitonă cu o bucată de hârtie şi puse şoarecele în ea.

— Nu te îngrijora, Junior, îi spuse şoricelului, Jello se va face bine. O să fie ca nou născut.

Puse cutia pe masa din bucătărie şi se întoarse spre Ben. El scosese o sticlă de vodcă din dulap şi îşi turna o porție zdravănă. Ellen rămase uimită. Nu îl văzuse niciodată bând. Vru să-l întrebe care era motivul pentru care bea, dar ceva din comportamentul lui, poate expresia rigidă a feței, o avertiză să păstreze liniştea. Fărâmă un biscuit şi tăie câteva bucățele de brânză. Şoarecele chiți vesel. Puse apoi capacul perforat pe cutie.

Ben tocmai îşi turna a doua porție de vodcă. De data aceasta, Ellen nu se mai putu abține.

— Nu ştiam că îți place băutura, spuse.

— Urăsc spitalele, răspunse Ben.

— Da, mi-am închipuit.

— Astăzi a fost pentru prima oară când am intrat într-un spital, de când a murit soția mea, acum doi ani.

Ellen îşi zise că mai bine ar fi tăcut. Acum nu ştia ce să facă. Îşi turnă şi pentru sine un pahar şi îi ținu companie.

Ben se plimbă câtăva vreme prin cameră, apoi se aşeză pe canapea. Ea îl urmă şi luă loc în fotoliul din fața lui. Ben îşi goli din nou paharul. Ellen aştepta cu nerăbdare. Dacă simțea nevoia să vorbească, ei bine, ea era pregătită să-l asculte, dacă nu, oricum, ea se mulțumea şi numai să-i țină companie. Uneori era plăcut chiar numai să stai cu cineva, în tăcere.

Numai că el dorea să vorbească.

— Betty a avut Boala lui Alzheimer, spuse, privind-o cu nişte ochi plini de durere, care îi tăiară respirația. Ştii cum e boala asta?

— Ştiu doar că e boală foarte grea, zise ea încet. Avem unele articole în bibliotecă, dar, concret, se cunosc foarte puține lucruri.

El încuviință, dând din cap.

— La început, când s-a declanşat, nimeni nu şi-a dat seama de unde provenise schimbarea în comportamentul ei. Dar Betty a realizat că era bolnavă, înainte ca doctorii să-şi dea seama, şi m-a rugat să-i promit că nu am s-o duc niciodată într-un sanatoriu. Desigur, a trebuit să-mi țin promisiunea.

— Trebuie să fi fost foarte dificil.

— Da, nu a fost o glumă. Chipul său schimonosit trăda

suferință.

— Tu ai avut grijă de ea?

Ben aprobă, dând din cap.

— Betty a fost întotdeauna o persoană veselă, optimistă, plină de glume… să o vezi schimbată la o sută optzeci de grade… Confuză, violentă, chiar…

— Violentă?

— Da. Îi plăceau la nebunie obiectele mici. Mă bătea cu pumnii peste față. Scoase un oftat chinuitor. Nu mai semăna cu soția mea. Am simțit că soția mea murise.

Ben tăcu. Liniştea era apăsătoare.

— Mă aşezam pe patul ei… Continuă după o vreme. Nu mă recunoştea. Privea fix… Bea sifon… Mânca bomboane dintr-o bombonieră… Se înfuria când bomboniera era goală. La început, am crezut că are agresiune pentru dulciuri, apoi am descoperit că voia doar ca bomboniera să fie plină, nu conta cu ce, cu alune, cu stafide, cu floricele… Privea fix în podea.

— Şi ce s-a întâmplat, apoi?

Răspunsul lui sună tăios.

— A murit, efectiv.

Ellen nu ştia ce să spună. Îi venea să plângă. Ben o privi, simțind mângâiere din partea ei, observând compasiune în ochii plini de lacrimi.

— Vrei să ştii ce s-a întâmplat cu adevărat? o întrebă uşor.

— Da, şopti ea.

— Nu am spus nimănui până acum.

Urmă iarăşi un moment de linişte. Apoi, resemnat de necesitatea acestei confesiuni, rosti cu glas monoton:

— M-am gândit la toate astea mult timp. Mi-am dat seama că trebuia să o fac, că nu am de ales. Cineva trebuia să aibă curajul să elibereze acea creatură din mizeria ei…

Se opri.

— Ben, spuse Ellen, nu trebuie să îmi…

— Dar vreau să-ți spun. Îşi plecă privirea şi, cu o voce joasă, continuă. Am luat o cutie cu somnifere… Şi am vărsat-o în bombonieră. Am urmărit-o cum bea sifon şi cum mănâncă, până ce bomboniera s-a golit. Am stat acolo până a murit.

Se opri din nou. Pentru Ellen, liniştea era aproape insuportabilă. Am greşit? părea că se întreabă pe sine.

— Am avut coşmaruri în legătură cu asta, dar cred că la fel aş proceda şi acum, şi oricând. Nu aş suporta s-o văd în halul acela. Şi nici acum nu aş putea să-mi calc promisiunea şi s-o internez într-un sanatoriu.

— Trebuie s-o fi iubit mult de tot, spuse Ellen.

— Da, am iubit-o.

Ben se ridică uşor şi merse la fereastră. Datorită frigului nopții, ploaia se transformase în zăpadă. Dădu perdeaua la o parte şi privi afară, în stradă, fulgii mari de zăpadă, care cădeau des, aşternându-se şi formând un văl alb, abia vizibil. Se simți uşor, ca un fulg de zăpadă. Eliberat de povară. Curat. Curând, rumoarea ritmică a traficului fu întreruptă de bătaia ceasului băncii Williamsburg.

— Hm, unsprezece, constată el. Mâine trebuie să mă trezesc devreme.

Privi înspre Ellen, care rămăsese în aceeaşi poziție.

— Îmi pare rău, spuse, nu am vrut să te întristez.

— E-n regulă, zise ea încet. Oricum, îți rămân datoare.

Ben duse paharele la bucătărie şi le aşează în spălător.

— Cu cine doarme, cu mine, sau cu tine? întrebă el, arătând spre cutia de pantofi, dar înainte ca Ellen să răspundă, decise. Îl iau ia mine. Noapte bună.

— Noapte bună, murmură ea, urmărindu-l cum se îndreaptă spre camera lui, ducând cu grijă cutia de pantofi.

Ben nu se uită nici o clipă înapoi.

Sora Clarita spuse că îi pare rău, dar nu poate să facă nimic în această problemă. Era foarte tristă să-i spună lui Ellen că ar fi fost dispusă să ia legătura cu Maica Superioară, dacă aceasta ar fi putut face ceva în legătură cu plata tratamentului lui Jello. Dar toate deciziile privind banii erau luate exclusiv de domnul Ted Grabowski, administratorul spitalului. Da, călugărițele erau implicate doar tehnic în conducerea spitalului, dar finanțele erau aşa de complicate, etcaetera, etcaetera.

Ellen ştia ce înseamnă asta. Domnul Grabowski vedea viața în termenii debitelor şi creditelor. Un om fără adăpost, ca Jello, făcea cât un debit dublu. Bineînțeles că Jello va fi tratat fără plată cât timp constituia un caz urgent, apoi, dacă totuşi va avea nevoie de îngrijire medicală, va fi transferat la secția cu plată.

Jello îşi revenise în mod uimitor din pneumonia cu care intrase în spital, Ellen putând constata o îmbunătățire a stării lui cu fiecare zi. Dar era departe de a fi vindecat, având nevoie de un tratament serios, cu antibiotice. Mâncarea bună, somnul adecvat şi, mai presus de toate lipsa totală de alcool, vor face restul. Dacă îl vor transfera la o secție cu plată, Jello probabil va pleca. Fusese oricum foarte greu să-l convingă să vină la spital, iar într-o săptămână va fi la fel de bolnav ca atunci când îl aduseseră aici. Şi, deci, ce rezolvase? Printre talentele lui Jello se număra şi acela de a înmuia inima domului Grabowski. Ce ar putea ea să-i spună, ca să-l convingă? Logic, nu ar accepta niciodată un tratament neplătit.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aştepți, spuse administratorul, imediat ce Ellen intră în biroul lui.

Domnul Grabowski se plimba nervos prin biroul său, fiind ca întotdeauna grăbit şi vorbind foarte repede. Era un om scund şi gras şi purta un costum strâmt, care îi plesnea pe corp. Mânca prea mulți cârnați polonezi. Ellen nu îl mai văzuse de mult, căci nu avusese motive să-l viziteze, iar acum i se părea mai dolofan ca de obicei.

Se aşeză în spatele biroului său.

— Ellen, spuse, mă bucur totdeauna să te văd. Cu toate plângerile pe care le primesc în fiecare zi, trebuie să-ți mărturisesc că mă bucură să le aud pe călugărițe vorbind aşa de frumos despre tine. Cu ce pot să te ajut, zise el, răsucindu-şi gâtul. Dar înainte ca ea să poată răspunde, continuă. E în legătură cu pacientul acela fără adăpost care a sosit acum câteva zile?

Avea obiceiul de a răspunde tot el la întrebările pe care le punea.

— Da, despre el este vorba.

— Ellen, eşti un om bun şi am auzit de ajutorul pe care îl dai celor fără adăpost.

— Încerc să...

— Dar trebuie să înțelegi că slujba mea este ca acest spital să fie o afacere rentabilă. Şi există o limită în privința tratamentului fără plată, pe care nu putem să o depăşim.

— Dar nu putem...

— Sunt sigur că prietenul tău... Cum îl cheamă... Yellow, nu?... Am notat pe undeva... Ah, aici este, spuse el, apucând un dosar.

Domnul Bob Jello va fi îngrijit cum trebuie la secția cu plată.

— Nu există nicio modalitate…

— Ştiu că vrei să-l ții aici, dar eu nu pot să justific asta, decât dacă se găseşte vreun doctor care să vrea să-l trateze gratis.

— Oh, asta ar fi…

— Ai mulți prieteni, vezi dacă poți să aranjezi. Atunci se schimbă, evident, problemele, zise el zâmbind şi aplecându-se peste birou, venele de la gât umflându-i-se dureros.

Îi dădu timp suficient ca să-i mulțumească.

La care doctor să apeleze? În vreme ce urca la etajul la care se afla Jello, frunzări în minte o întreagă listă. Erau câțiva cărora le făcuse recent favoruri. Se decise să-l roage pe doctorul Fineberg. Părea cea mai bună alegere.

— Unde e Junior? o întâmpină Jello, imediat ce intră în rezerva lui.

— Jello, fii rezonabil. Nu pot să-ți furişez amicul înăuntru în fiecare zi. L-ai văzut de nenumărate ori săptămâna asta. E bine, sănătos.'

— Oh, îmi pare rău, domnişoară Ellen, zise el cu glas prefăcut.

— Acum trebuie să ai grijă de sănătatea ta.

— Ştiu, ştiu… Când o să ies de aici o să fiu refăcut.

— Nu trebuie să mai bei, asta e tot.

— Oh, mi-e teamă că o să renunț greu la obiceiul ăsta, zâmbi el.

— Ăsta e un punct de vedere greşit, scutură Ellen din cap.

O infirmieră mare, vânjoasă, intră în rezervă.

— Domnul Bob Jello? întrebă ea.

Ellen râse.

— Unul şi acelaşi, anunță el.

— Poftiți medicamentele.

— Oh, nu mai vreau.

— Dar, trebuie. Ați auzit ce a spus doctorul Vandermann, în dimineața asta.

— Da, da, spuse Jello dând din cap şi înghițind pilulele.

— Doctorul Vandermann? întrebă Ellen surprinsă.

— E noul meu doctor.

— De când?

— Din dimineața asta. Au spus că sunt destul de refăcut ca să mă mute de la secția filantropică la cea cu plată, dar doctorul Vandermann a promis că o să mă trateze gratis.

— Gratis? Richard?

— E un tip de treabă, dar, domnişoară Ellen, să-i spuneți că vreau să plec cât mai curând posibil de aici.

— Am să vorbesc cu el chiar acum, spuse Ellen.

O nouă infirmieră, de vârstă mijlocie şi părând a fi o persoană foarte respectabilă, stătea în biroul Ginei.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă ea respectuos.

— Mă numesc Ellen Riccio şi aş vrea să-l văd pe doctorul Vandermann.

Infirmiera apăsă butonul interfonului şi o anunță.

— Apropo, unde e Gina?

Ellen nu-şi putu înfrâna curiozitatea.

— A plecat acum o lună, s-a mutat la Chicago.

— Ellen! exclamă Richard deschizând larg uşa. Intră.

— Ai preluat cazul lui Jello? întrebă ea, scurt.

— Da.

— Pot să aflu şi eu de ce?

— Am ştiut cât de mult înseamnă el pentru tine.

Expresia de pe fața ei trebuie să fi arătat uimire, căci el continuă:

— Şi, eu... se opri căutând cuvintele potrivite. Vreau să mă revanşez într-un fel pentru suferința pe care ți-am pricinuit-o.

Ellen îl privi pentru un moment cu atenție. Era sincer.

Chiar voia să fie drăguț.

— Apreciez gestul, Richard. Sincer, îl apreciez, dar nimic nu poate schimba trecutul. Ellen vrusese să pară delicată, dar tonul sunase mult mai rece decât intenționase.

— Înțeleg, răspunse el.

— Îți sunt foarte recunoscătoare pentru Jello, se grăbi ea să adauge. Ştiu că e un caz dificil.

— Pneumonia răspunde bine la tratament. Nu ar fi un caz complicat, dacă aş putea să-i refac ficatul. Inima sa este puternică, dar ficatul este cirotic.

— Ce ar fi de făcut?

— Nimic, dacă nu se lasă de băut.

— Oh, i-am spus asta de nenumărate ori, oftă Ellen.

— Şi de ce îți pierzi vremea?

Ea începea să-i recunoască pe vechiul Richard.

— Pentru că e prietenul meu, răspunse.

— Prietenul tău se sinucide lent. Lui Ellen i se păru că accentuase cinic cuvântul „prietenul”. L-ai ajuta mai mult dacă l-ai lăsa să continue să bea.

— Mulțumesc pentru sfat, spuse Ellen, acum de-a dreptul furioasă, şi se îndreptă spre uşă.

— Îmi pare rău, Ellen, spuse Richard prinzând-o de braț. Te rog, rămâi. Nu putem vorbi şi despre altceva?

— Nu cred că avem ce să discutăm altceva, spuse ea, eliberându-şi brațul şi ieşind, înainte ca el să poată să o oprească din nou.

Milt săltă capacul cutiei de pantofi şi întâlni doi ochi ca două mărgele, privind cu uimire înspre el.

— Ai înnebunit, Ben? Creşti un şobolan?

— Un şoarece, îl corectă Ben. Astăzi o să-l înapoiez proprietarului, căci Jello iese din spital.

— Iar tu eşti primul pe lista de prieteni ai vagabondului, dădu Milt din cap cu neîncredere.

Drept răspuns, Ben îi înmână greutățile. Ridicând din umeri, Milt îşi începu exercițiul, numărând cu voce tare.

— Unu, doi, trei... Cum îți merge cu fata asta?

— Numără în continuare! îl repezi Ben.

— Opt, nouă... Te-ai culcat cu ea?

Ben simți că i se urcă sângele în cap.

— Fii serios, Milt. E suficient de tânără ca să-mi fie fiică.

— Asta i-ar împiedica numai pe jumătate din bărbații lumii.

— Ei bine, atunci eu sunt din acea jumătate.

Milt aruncă greutățile pe podea, lucru care îl făcea totdeauna pe Ben să tresară, apoi se îndreptă zâmbind spre spalier.

— Dacă nu te culci cu ea, atunci nu ştiu ce poate fi de îți prieşte aşa de bine. Arăți excelent.

Nevrând să continue pe acelaşi subiect, Ben se prefăcu ocupat să pună câteva floricele în cutia lui Junior.

— Dacă tot nu te poți despărți de amicul tău, spuse Milt, atunci poate o să-ți aduc şi eu un şobolan, să ai grijă de el.

— Hm? făcu Ben.

— Am nevoie de ajutorul tău în chestiunea cu Don Arnold.

— Cântărețul de estradă?

— Te rog, Ben, ei nu mai folosesc deloc acest cuvânt.

— Îmi pare rău – interpretul, se mironosi Ben, dându-şi privirile peste cap.

— Asta e şi mai rău, dar nu contează. Ascultă, în sfârşit, l-am găsit.

— Nu am ştiut că dispăruse.

— Da, am încercat să nu se afle. După ce Dawn l-a părăsit, pur şi simplu a dispărut. S-a întâmplat la o petrecere. A trebuit să amânăm turneul din Japonia, şi asta a însemnat o groază de bani. Michaelson o să înnebunească.

— Opreşte-te, Milt. Nu am de gând să cânt în Japonia.

— Exact ce ne trebuie, exclamă Milt, un alt măscărici.

— Bine, atunci ce vrei de la mine?

— Să-l faci să slăbească. Să-l aduci în formă.

— O să facă ce-i spun eu?

— Cu siguranță.

— Atunci adu-l, zise Ben, fără nici o tragere de inimă.

— Nu pot să-l aduc. Nu poate să apară în public în starea în care se află. Trebuie să mergi tu la el.

— Unde?

— L-am ascuns în Fire Island.

— În Fire Island? În mijlocul iernii?

— Locul ideal. Nimeni care să-l vadă. Barurile şi cârciumile închise, iar partea cea mai frumoasă e că ambarcațiunile nu merg, aşa că nu poate să plece.

— Şi eu cum o să ajung acolo?

— O să te ducem noi, cu elicopterul. Drumul să dureze mai puțin de o jumătate de oră. Elicopterul te va aştepta ca să te aducă înapoi.

Ben făcu rapid un calcul.

— O oră călătoria, o oră acolo… Bine, o fac, dar costă.

— Agenția plăteşte oricât. Cât vrei?

— O mie, de drum.

Chiar şi Ellen fu impresionată, când îi povesti, în seara aceea.

— Eşti chiar aşa de bun?

— Da, sunt.

— Cu siguranță că ai câțiva clienți cu greutate.

— Numai clientul pe care mi-l doresc nu-l am.

— Pe cine?

— Pe tine.

— Oh, încetează, ştii că nu am timp. Şi, în afară de asta, alerg prin spital cât e ziua de lungă, aşa că fac destul exercițiu fizic.

— Dar te plângi de spate tot timpul. Ştii de unde vine durerea?

— Sper să-mi spui tu.

— Statul prea mult la calculator, spuse, imitând-o, arcuindu-se exagerat de mult de spate.

— Oh, sper că nu arăt aşa.

— Trebuie să-ți fortifici muşchii abdominali.

— Mă doare spatele, nu stomacul.

— Secretul, pentru a întări o zonă slabă, este să lucrezi cu grupul de muşchi opuşi. Ai văzut vreodată culturiştii aceia, cu pectorali proeminenți, care se deplasează aproape, ca nişte gorile?

Ellen râse când Ben imită mişcarea.

— Da, chiar aşa, susținu Ben. Au neglijat grupul de muşchi opuşi.

— Dar nu înțeleg...

— Aşează-te aici.

Ea se supuse.

— Acum. Îi apucă mâna şi i-o aşează pe abdomen. Simți?

— Da.

— Bun, acum încordează.

Ellen se încordă şi, ca de la sine, postura ei se îndreptă.

— Vezi ce se întâmplă?

— Da, dar încă mă doare aici...

Îşi ridică bluza şi arătă în partea de jos a spatelui.

Ben îşi aşează mâna pe pielea goală, simțind-o caldă şi netedă.

— Durerea va trebui să înceteze imediat ce vei încorda muşchiul ăsta, zise el, punând cealaltă mână pe burta ei.

— Dacă ai putea să mă ții aşa toată ziua, nu aş avea nici o problemă.

Ellen îl privi zâmbindu-i şi brusc un curent electric trecu prin mâinile lui. Îi dădu drumul repede. Era obişnuit să atingă multe dintre clientele lui, dar aceasta era deosebită. Foarte deosebită.

Capitolul 13

Ben mutase măsuța de la locul ei, împinsese fotoliul la perete şi strânsese covorul.

— Transformi locul într-un studio de dans? îl tachină Ellen, deşi părea încântată.

Tocmai se întorseseră de la filmul „Parfumul de femeie". Filmul o convinsese ca, în sfârşit, să-şi dea consimțământul să-l lase să o învețe să danseze tango. Filmul îi oferise o viziune nouă asupra tangoului, iar acum privea acest dans nu ca pe ceva bățos şi demodat, ci exotic, sexy. Pe moment, se gândi să îmbrace o rochie neagră suplă, ca aceea pe care o purtase fata din film, dar se răzgândi. Pe de altă parte, blugii şi bluza nu erau potrivite.

În vreme ce Ben era preocupat să aleagă muzica potrivită, ea scotoci în dulap şi alese o rochie înflorată, uşoară, care se revărsa pe şolduri, şi o pereche de pantofi cu talpă flexibilă, care să se potrivească.

Îngenuncheat în fața aparatului stereo, Ben îşi ridică privirea, impresionat.

— Văd că am o studentă serioasă.

Ea zâmbi, aşteptând să înceapă.

— Acum, primul lucru pe care trebuie să-l ştii despre tango, este că trupurile nu se ating niciodată mai sus de mijloc, îşi începu el cursul, ridicându-se.

— Un dans atât de sexy, şi fără atingere?

— Nu am spus fără atingere. Am spus fără atingere mai sus de mijloc.

— Ah, o mare diferență.

— Vezi, tangoul a apărut în Argentina, o țară catolică, unde femeile erau ținute sub observație foarte strictă. Acesta era singurul mod prin care ele se puteau apropia de prietenii lor.

Ben se îndreptă spre ea, cu brațele desfăcute.

— Destul cu istoria. Eşti gata?

Ea încuviință, iar el îşi puse brațele în jurul ei. Atingerea lui era uşoară ca un fulg.

— O să începem cu paşii de-dans.

— Bine.

— O să facem doi paşi uşor înainte, fără să ne uităm unul, la altul, privind drept înainte…

Ea încuviință, amintindu-şi de Al Pacino.

— …apoi tu o să te răsuceşti, ca să mă priveşti, şi o să facem

doi paşi rapizi într-o parte.

— Asta e tot?

— Nu, mai există un pas, şi acesta este momentul când poți să te arunci, dacă vrei.

Ellen râse.

— Fără râs. Acesta este un dans foarte serios.

Ea se forță să adopte o atitudine sobră.

— Să începem.

Ben întinse piciorul şi apăsă pe butonul casetofonului. O muzică melancolică umplu încăperea.

— Acum, şoldul tău trebuie să-l apese pe al meu, în vreme ce mă conduci înainte, spuse el, aranjându-i torsul.

— Să te conduc?

— Da, aici femeia conduce.

— Femeia conduce? păru ea mirată.

— Corect.

— Îmi place chestia asta.

— Dar să nu te balansezi, să nu te mişti încoace şi-n acolo şi să nu te ridici pe vârfurile picioarelor.

—Bine.

Ben ținea ritmul.

— Uşor, uşor…

Şi făcu doi paşi înainte, dar imediat ce spuse „Repede”, Ellen se agită şi se împiedică în mijlocul piruetei.

Se simți jenată, nici măcar trei paşi nu putea să execute ca lumea.

— Îmi pare rău, sunt neîndemânatică.

— Nu, nu eşti. E doar prima oară când o faci.

— Sigur vrei să continuăm?

Ben ignoră întrebarea.

— Urmăreşte-mă cu atenție o clipă.

Se îndepărtă şi îmbrățişă o parteneră imaginară. Ellen îl privi mişcându-se în jurul camerei, în ritmul muzicii, mişcările lui fiind continue, elegante. Felul în care dansa el, era diferit față de ceea ce văzuse în film – lin, aproape delicat, apoi energic. Îi amintea de un animal grațios, un leopard păşind maiestuos. Se imagină în brațele lui şi brusc jena şi teama o părăsi. Îşi dădu seama că poate să învețe.

— Acum să încercăm din nou, zise el, apucând-o de mijloc.

Mergi apăsat… Ca şi cum ai înainta greu prin apă.

— Bine, sunt gata să mă ud.

El râse.

— Fără râs. Ăsta e un dans foarte serios, îl admonestă ea.

— Nimic nu e mai al dracu', ca un elev isteț.

De data asta, executară mişcarea perfect.

— Încă o dată, zise Ben.

— Uşor, uşor… Repede, repede… Aşa, şoptea ea.

— Foarte bine, o felicită el.

— Asta e tot?

— Nu chiar, dar totul urmează acelaşi ritm. O dată ce ai trecut de etapa asta, restul e uşor.

Avea dreptate, era uşor.

Ben o conducea în jurul camerei, arătându-i paşi din ce în ce mai complicați – se separau, se învârteau, se aruncau, apoi se îmbrățişau din nou. Pentru Ellen, tangoul era ceva molipsitor. Era o experiență total inedită. Melancolia muzicii o hipnotizase, o pusese în transă şi, în acelaşi timp, o ținea într-o stare sufletească fermecătoare. Niciodată nu se mai simțise astfel dansând. Nici Ben. El dansase multe tangouri, cu pricepere şi grație. Ştia că e bun. Dar Ellen, cu toată şovăiala şi dorința ei de a învăța, adusese o dimensiune total nouă.

Când dansase o parte mai lină, se simțise exuberant, un sentiment pe care nu îl mai trăise niciodată, chiar când câştigase premiul întâi, în fața a sute de alți dansatori.

Nu avea idee cât timp au dansat, casetofonul fiind cu autorevers, şi nu ştia de câte ori se întorsese caseta. Ştia doar că nu voia să se oprească. Acum dansau bine împreună. Se uită în ochii ei, care străluceau, şi înțelese că şi ei îi plăcea. Dansau separat primii paşi, apoi împreună pasul al treilea, Ellen arcuindu-şi spatele în mod exagerat, şoldurile ei lipindu-se de ale lui. Brusc, deveni conştient de fierbințeala trupului ei, simțind o furnicătură de-a lungul coloanei. O erecție pe care nu şi-o dorise tocmai avea loc, şi nu putea să o ascundă. Era lipit de trupul ei, dar Ellen nu se îndepărta, iar fața ei nu trăda nimic.

— Uşor, uşor… şopti ea.

Se întoarse, iar ochii ei îl fixară. Trebuia să se decidă într-o fracțiune de secundă – să o sărute, sau să se întoarcă.

Ben se întoarse şi se aplecă să închidă muzica. Capul îi vuia.

Slavi Domnului că-şi revenise la timp. Ce dracu' se întâmpla cu el, de nu era în stare să se stăpânească, cu această fată tânără? Sexul era domeniul trecutului, pentru el. Nici măcar nu-şi mai amintea când făcuse dragoste ultima oară, cu Betty. Şi, după ce aceasta murise, renunțase chiar şi la impulsurile ocazionale de a se masturba. Acest lucru nu îl deranja, căci a fi impotent era ceva normal la bătrânețe. Aşa că de unde revenea această dorință? Ştia că fierbințeala trupului ei o declanşase. Oare şi ea se excitase?

Nu, de vină era dansul. Ea, totuşi, trebuia să-l fi simțit... Renunță, îşi spuse el, hotărât.

— E târziu, zise el cu ezitare.

— Da, e timpul să ne culcăm.

Cuvintele ei îl străbătură ca un curent electric.

Fără să o privească, se ridică, lăsându-şi mâna să cadă în fața pantalonilor, aşa încât să acopere proeminența, şi se îndreptă spre camera de baie.

— Mulțumesc pentru lecție, îi auzi el vocea şoptită în spate.

— Noapte bună, a fost tot ce a putut să-i răspundă.

Sub apa rece, nemiloasă, a duşului, erecția încetă. Se şterse insistent, ca şi cum ar fi vrut să înlăture harababura de idei pe care o avea în cap. Se scutură energic, aruncă prosopul şi plecă la culcare.

Se întinse pe cearşaful rece. Erecția reveni. Asta era caraghios. Apoi auzi uşa deschizându-se uşor. Lumina de pe hol trimitea o rază palidă în cameră, conturând trupul gol al lui Ellen. Stătu în prag tăcută, aşteptând ca el să spună ceva, dar Ben nu putu să articuleze nici un cuvânt. Se simțea ca la prima lui întâlnire, când frica şi speranța se amestecau deopotrivă. Dădu pătura la o parte şi o invită să se aşeze.

Ea se îndreptă tăcută spre el şi se întinse pe pat, corpul ei abia atingându-l pe al lui. Inima lui Ben bătea cu putere. Se întoarse spre ea şi îi găsi gura deschisă, căutând-o cu nerăbdare pe a lui. Se sărutară înfometați unul de altul, lingându-se, sugându-se, explorându-se cu buzele şi limbile în întuneric. Mâinile lui tremurând de emoție se plimbau pe pielea ei, netedă, urmând uşor liniile corpului ei. Ce putea oare să-i ofere acest trup? Ca şi când ar fi vrut să răspundă la întrebarea lui, Ellen se rostogoli peste el. Se rezemă pe coate, frecându-şi uşor sânii, înainte şi înapoi, de pieptul lui. Îi putea simți sfârcurile tari. Apucă unul din sâni,

aducându-l spre buze. Îl supse, simțind sfârcul dilatându-se în gura lui. Acum era aşezată pe genunchi, iar senzația era amețitoare. Ce sentiment fermecător, să fii pasiv. El, care se obişnuise să dea ordine toată viața lui, urma acum comenzile trupului ei. Mâna ei îi găsi organul tare şi ferm şi îl ghidă spre ea.

Era caldă şi umedă înăuntru, pregătită să-l primească. Când terminară, Ellen îl sărută uşor pe buze, pe pleoape, frunte, obraji, şi părăsi în tăcere camera. Nu scoseseră nici un cuvânt, cu excepția unui moment, când a auzit-o şoptind: „uşor, uşor…".

Dimineața următoare, Ben plecă înainte ca Ellen să se trezească, cu scopul de a o evita. Ştia că ar fi un moment neplăcut pentru amândoi. Ce putea să-i spună? Să-i mulțumească? „Ellen, m-ai făcut din nou bărbat, îți sunt foarte recunoscător." Să-i ceară scuze? „Ellen, îmi pare rău, n-o să se mai întâmple. Nu ştiu ce am avut noaptea trecută." Dumnezeule, dar şi ea vrusese. Ea a venit în camera lui…

Un lucru era sigur, nu mai puteau continua, pretinzând că nu s-a întâmplat nimic. Oricum, era timpul să se mute. Aranjamentul lor inițial fusese doar pentru două luni, iar el stătuse mult mai mult. Seara, când s-a întors de la sală, ea era în bucătărie, îndulcind o ceaşcă de cafea.

— Bună Ben, îl salută ea veselă.

— Cum ți-a mers azi, întrebă el într-o doară, aşteptând ca ea să spună ceva despre noaptea trecută.

Dar ea nu spuse nimic. Îi povesti numai despre lucrurile de la spital, despre problemele pe care le avea Goldie cu soțul ei… Despre visul recent al Surorii Clarita, cu îngeri călărind delfini…

— Călugărita e sărită, mormăi Ben, însă era dezorientat.

Ellen părea fericită, pălăvrăgind în largul ei. Încercă să surprindă ceva în privirea ei, dar nu reuşi să vadă nimic. Era ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat noaptea precedentă. Să fi visat el?

— Ah, Ellen…

Abordă el direct subiectul.

— Da, Ben.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine, noaptea trecută.

Decisese că abordarea umilă era cea mai bună. Cel puțin, nu se putea supăra pe el, dacă îşi asuma toată vina.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Ah... Nu am avut nici un drept...

— Drept?

— Vreau să spun că a fost vina mea.

— Despre ce vorbeşti? Eu am venit în camera ta, nu tu la mine.

Nu era nici un dubiu în privința asta.

— Ştiu, dar...

— Dar, ce?

— Am înțeles ce s-a întâmplat... se bâlbâi Ben, surprins de reacția ei. Te-ai gândit că aş fi vrut să vin la tine. Ți-a părut rău de mine şi...

Ellen îl privi cu uimire.

— Crezi că am făcut-o din milă?

— Nu, nu... Eu numai, se bâlbâi Ben.

— Îți mulțumesc, explodă ea. Eu stau aici ca o proastă, mă gândesc ce lucru minunat s-a întâmplat noaptea trecută, iar tu îmi spui că nu avut nici un sens?

Ben rămase fără glas. O privi ieşind ca o vijelie din bucătărie, trântind uşa de la dormitor în urma ei. Nu ştia ce să facă. O urmă, apoi se opri. Prin uşă se auzeau sunete înăbuşite – ceva aruncat pe jos, un robinet deschis la baie... Era un nenorocit. De ce a trebuit să strice totul? De ce nu voia să admită că noaptea trecută fusese una din cele mai frumoase nopți din viața lui? Ea o numise „lucru minunat" şi nu a spus nimic urât despre ce s-a întâmplat.

Merse în baia lui, se aşeză în fața chiuvetei, se spălă pe față şi se privi în oglindă, lăsând să cadă picături de apă în bazin. Fața care îl privea nu arăta deloc rău. Doar cu câteva mai multe zbârcituri decât ar fi dorit, dar plină de vitalitate, curiozitate, viață. Noaptea trecută învățase că trăia, sub toate aspectele. Era ceva ce trebuia sărbătorit.

Respiră adânc şi ieşi afară din baie. O găsi în bucătărie, mâncând cremă de alune şi jeleu – felul ei de a nu fi de acord cu el. Se aşeză în dreptul ei şi începu să ungă o bucată de pâine cu cremă de alune. I se păru că observă o urmă de zâmbet în colțul buzelor ei, dar ea nu zise nimic. Ben muşcă o dată.

— Ştii că nu e rea? Cred că am greşit în privința multor lucruri.

— Da, zise Ellen.

Îşi terminase sandvişul şi acum golea restul cafelei.

— Mi-a plăcut, noaptea trecută. A fost una din cele mai

frumoase nopți ale vieții mele.

Ea îl studie pentru o clipă, ca şi când ar fi vrut să se asigure că era sincer. Apoi încuviință.

— Bine.

Cuvântul anunța sfârşitul ostilităților şi iertarea.

Ben răsuflă uşurat. Ellen luă ceaşca de cafea şi o clăti la chiuvetă, stând cu spatele la el.

— Ai un fund frumos, zise el încet.

Ea se întoarse.

— Eşti beat.

— Mă simt ca şi cum aş fi. Mă simt ca prima oară, când am făcut sex... Era cu o fată bătrână, care locuia cu un etaj deasupra locuinței vărului meu... Ea m-a inițiat... Era fascinant, dar ciudat totodată... Atâtea senzații diferite...

Ellen se mută la masă şi luă loc, ascultând.

— Ellen, tu mi-ai oferit ceva ce nu cred că o să mai am vreodată. Nu am putut să cred că noaptea trecută a însemnat ceva şi pentru tine.

— Oh, Ben zise ea întinzând mâna peste masă şi atingând-o pe a lui.

— Şi... Cred că atunci când te-am supărat, cu puțin timp în urmă, voiam numai să te întreb ce o să facem acum?

— Ei bine, eu zic să o ținem tot aşa.

Ben o privi mirat, iar ea izbucni în râs.

— Asta dacă poți, şi-ți face plăcere, corect?

— Corect, încuviință el, zâmbind.

O apucă de mână şi se ridică, trăgând-o după el.

— E rândul meu să conduc, zise.

Capitolul 14

Mormanul de zăpadă murdară lângă care stătea Ron Michaelson îl proteja într-o oarecare măsură de furia vântului ce mătura sectorul privat al aeroportului Nework Airport. Lui Milt nu-i făcea nicio plăcere să se afle aici, şi îl compătimea pe sărmanul Ron, care tremura în frig. Oare nimeni nu-i spusese că hainele lui scumpe erau bune numai să păşească în şi din maşină? Milt fusese îmbrăcat de Sarah şi, pentru prima oară, era recunoscător

pentru grija pe care i-o purta; mănuşi de lână, căciulă căzăcească, două perechi de ciorapi de lână în ghetele de iarnă, ca să nu mai vorbim de haina din piele de oaie, care erau numai potrivite pentru a aştepta în câmp deschis, la o temperatură sub zero grade.

— La dracu', e frig, zise Ron pentru a douăsprezecea oară, clănțănind din dinți şi schimbându-şi greutatea de pe un picior pe altul.

— De vină e sângele tău californian, slab, glumi Milt.

— Ai dreptate, fir-ar să fie! Ar trebui să fiu în drum spre Palm Springs, acum.

— În loc să-l aştepți pe japonez?

Ron se opri din tremurat şi îl privi pe Milt cu ochii strălucind.

— Comisionul ăsta merită orice sacrificiu, spuse.

Râseră amândoi. Aşteptarea nu putea să mai dureze mult. Exact în clipa aceea, zgomotul ascuțit al sirenei unei ambulanțe le atrase atenția. Se îndrepta spre ei, cu luminile licărind furios.

— Ce dracu'?... întrebă Ron, privind către Milt, în căutarea unui răspuns.

— Habar n-am, spuse Milt, ridicând din umeri.

Ambulanța se opri. Un 707, lucios, tocmai se pregătea pentru aterizare. Taxiul aeroportului se îndreptă spre ei. Curând după ce avionul aterizã, o echipă de intervenții alergă în direcția lui cu un căruț pe rotile. Ron şi Milt îi urmară.

Un japonez îmbrăcat în haine albe apăru în uşa avionului şi făcu semn echipei de intervenții.

— Acesta e Taro Hashikawa, fiul patronului, îl informă Ron pe Milt, apoi strigă către bărbatul în haine albe. Domnule Hashikawa!

— Domnule Michaelson, spuse japonezul într-o engleză impecabilă, în vreme ce cobora scările şi se îndrepta spre ei, ce drăguț din partea dumneavoastră, să ne întâmpinați! Deşi era doar în costum, nu părea să-l deranjeze frigul.

— Ce se întâmplă? întrebă Michaelson, arătând spre ambulanță.

— Tatăl meu este... Uşor bolnav, zise Hashikawa, alegând cu grijă cuvintele englezeşti.

— Ah, Dumnezeule, se arătă Michaelson îngrijorat, spre deosebire de Milt, care nu înțelegea stilul japonez, de a spune adevărul doar pe jumătate. El doar privea întrebător spre Michaelson, neştiind din ce pricină era acesta atât de speriat.

— Poate putem să-i fim de ajutor, se simți Milt dator să rupă tăcerea. Putem să aranjăm să fie văzut de cei mai mari specialişti ai spitalului Saint Joseph, cel mai renumit spital din New York.

— Apreciez grija dumneavoastră, dar am aranjat deja cu un spital particular, din Manhattan. Starea sănătății tatălui meu trebuie păstrată în cel mai mare secret. După cum vă puteți imagina, asemenea veşti ar avea un efect drastic asupra viitorului companiei.

Chiar în clipa aceea, echipa de intervenții ieşi din avion, cărând cu grijă căruciorul pe care se afla un corp inert.

— Maică, măiculița mea'... Murmură Ron, fără să vrea. Dacă moare la noi...

Milt îşi dădu seama că tânărul Hashikawa era suficient de aproape ca să audă, ca atare îl înghionti pe Michaelson în coaste.

— Fii calm, Ron, şopti el, încă respiră.

Tremurând tot – din cauza frigului, sau a încordării nervoase – Michaelson continua să se frământe, în vreme ce urmau căruciorul spre ambulanță.

— Mă pot bizui pe dumneavoastră, domnilor, că o să păstrați secretul, spuse Hashikawa, înclinându-se adânc.

— Bineînțeles, bineînțeles, confirmă repede Ron.

Privind pe lângă cadrele medicale care împingeau căruciorul, Milt zări pentru o clipă fața bătrânului Hashikawa un chip de păpuşă, alb ca fildeşul, cu o mustață mică, tunsă cu grijă.

Odată ce tatăl a fost instalat în ambulanță, fiul a sărit cu abilitate înăuntru şi s-a aşezat lângă bătrânul Hashikawa.

— Atunci, amânăm semnarea actelor pentru mâine, zise Ron, pe un ton repezit.

Japonezul cel tânăr îl privi disprețuitor.

— Da, domnule Michaelson, aşa ar fi înțelept.

Ambulanța demară cu sirenele urlând, lăsându-l pe Ron să se agite fără nici un folos, şi să privească în urma ei.

— Mă urăşte, declară Ron.

— Cine?

— Fiul. Mă urăşte...

— Fii serios! Exagerezi. De ce să te urască?

— E pornit împotriva acordului. A fost de acord numai din respect pentru papa-san.

— Da, cred că aşa sunt toți japonezii.

— Dumnezeule, ce ne facem, Milt?
— Cred că ar fi mai bine să aşteptăm.
— Să aşteptăm?
— Până găsim ceva.
— Şi eu, care am scurtat picioarele mesei din sala de consiliu…
— Cum? De ce?
— Pentru ceremonia de semnare.
Milt îl privi mirat.
— Să se simtă ca acasă. Consultantul acela de valoare ne-a spus să îngenunchem şi să bem ceai.
— O să fie bine, Ron.
— Când?
Milt nu răspunse.
— Când? ţipă Ron, strângându-şi cu amândouă mâinile mătăniile, de care nu se despărţea niciodată în asemenea clipe.
Milt ridică din umeri. Şeful său era mai agitat decât îşi închipuise el vreodată.
— O să se ducă la dracu' cele zece milioane.
— Tot acolo o să se ducă şi mătăniile tale, nu se putu abţine să remarce Milt, observând încleştarea degetelor lui.
Ron avea privi în jos. Şiragul se rupsese în mâinile lui, mărgelele sărind pe asfaltul îngheţat.

Ellen urmări elicopterul care decola de pe aeroportul Bennett, transportându-l pe Ben spre Fire Island. În mod normal, Milt îl însoţea în fiecare duminică la aeroport, dar astăzi nu putuse s-o facă. Trebuise să-l întâmpine pe un japonez, care sosea la aeroportul Nework. Ellen nu îl întâlnise niciodată pe Milt şi chiar se întreba dacă exista vreun motiv pentru care Ben nu o prezentase niciodată celui mai bun prieten al său. De fapt, la urma urmei, nici ea nu îl prezentase pe Ben lui Goldie. Şi ştia şi de ce – îi era prea greu să-i explice relaţia lor. Era sigură că nimeni nu ar fi înţeles, şi poate ar fi condamnat prietenia lor. Ceea ce se întâmpla între ei, era un lucru prea fragil, pe care amândoi îl protejau.
Se uită la ceas. Era timpul să se grăbească, dacă voia să fie înapoi la timp, ca să-l întâmpine. Avea la dispoziţie mai puţin de două ore, dar suficient pentru a avea grijă de amicii săi şi pentru a se întoarce la vreme. Cu cutia cu sandvişuri pe scaunul din

dreapta, Ellen demară şi se înscrise de-a lungul lui Neptune Avenue, conducând cu atenţie maşina lui Ben pe străzile înghețate, mărginite de mormane de zăpadă murdară.

Caseta favorită, cu tangouri, a lui Ben, rula în casetofonul stereo al maşinii, muzica insuflându-i o stare de exuberantă. Tangoul devenise pentru ea simbolul multor lucruri – dragoste, fericire, afecţiune şi sex, siguranţă – toate întruchipate de cel care îl adusese în viaţa ei. Nu cunoscuse pe nimeni altul ca el, şi chiar începuse să realizeze că nu se cunoscuse aproape deloc pe sine însăşi. Datorită lui Ben, învăţase multe despre ea, care până atunci zăcuseră într-o stare latentă în personalitatea ei, şi probabil aşa ar fi rămas pentru totdeauna, dacă nu ar fi apărut el. Sexul, de pildă. Se considerase o femeie normală, căreia îi plăcea să facă dragoste. Dar, alături de Ben, descoperise semnificaţii noi, necunoscute până acum.

Astăzi i se părea că întreaga lume era plină de minuni, că toate lucrurile urâte se transformaseră în frumuseţi pure. Se opri la stop şi îi privi pe băieţii şi fetele îmbrăcaţi în haine groase care se băteau cu bulgări de zăpadă, ţipând veseli. S-ar fi simţit bine să mai zăbovească lângă ei şi să-i privească jucându-se în zăpadă, însă nu avea timp. Şoferul din spatele ei o claxonă imediat ce semaforul trecu pe verde, iar ea fu nevoită să-şi continue drumul.

Parcă lângă ruinele trenuleţului suspendat şi chiar când se pregăti să coboare, o voce familiară răsună în spatele ei.

— Ai întârziat.

Richard, într-o haină sport pe care ea i-o făcuse cadou anul trecut, de ziua lui, se grăbi să-i deschidă portiera. Ellen fu de-a dreptul surprinsă.

— Ce faci aici? întrebă.

— Spre deosebire de alţi doctori, eu obişnuiesc să-mi vizitez bolnavii acasă, spus el, zâmbind seducător. Azi, m-am gândit să văd ce mai face pacientul meu, Jello, continuă, luându-i cutia din braţe.

— Frumos din partea ta, Richard, se arătă ea impresionată.

— Ţi-ai cumpărat maşină? o întrebă el, urmând-o pe drumul acoperit cu gheaţă.

— Ah, nu, este a colegului meu de cameră.

— Drăguţ din partea lui, să ţi-o împrumute. Poţi să o foloseşti oricând şi pe a mea, zise el, arătând spre Mercedesul său. Era

pentru prima oară când îi făcea o propunere de genul acesta.

— Mulțumesc, răspunse Ellen, neştiind ce să creadă.

Probabil că succesele sale recente şi iminenta numire ca şef de personal îl făcuseră extrageneros.

În timp ce ea împărți sandvişurile, Richard îl examină pe Jello, care protesta că nu mai era necesar, pentru că era sănătos.

— Nu eşti sănătos, şi am îndoieli că-ți iei medicamentele, îl dojeni Richard.

Ellen se aşeză lângă Jello.

— Jello, vrei să te întorci la spital?

Jello scutură ferm din cap.

— Atunci trebuie să-ți iei medicamentele.

— Dar le iau, una la fiecare masă, aşa cum mi-ai spus, doctore…

— Câte ai luat ieri? întrebă Richard, neîncrezător.

— Una.

— Numai una?

— Am mâncat numai o singură dată.

Richard se ridică, oftând resemnat.

— Jello, ştii că trebuie să iei trei, insistă Ellen.

— Bine, am să iau una chiar acum. Scoase din buzunar o batistă jerpelită, luă o pastilă, apoi îl fixă cu privirea pe Richard. Chiar crezi că ajută la ceva? întrebă.

— Da, cred.

Jello ridică din umeri, aruncă pastila în gură şi înghiți o gură dintr-o sticlă cu whisky.

Neputincios, Richard îşi dădu ochii peste cap şi nu mai spuse nimic.

În drum spre maşină, Ellen se simți foarte abătută.

— Richard, sunt îngrijorată în privința lui Jello. Nu ştiu ce să mă fac cu el.

— Iar eu nu ştiu ce să mă fac cu tine.

Ea îi aruncă o privire mirată.

— Ellen, nu am venit aici ca să-l văd pe Jello, ci pe tine.

— Te rog… sincer, apreciez ajutorul pe care mi l-ai dat, dar să rămână numai atât, bine?

— Nu, Ellen, spuse el, prinzând-o de umeri. Însemni prea mult pentru mine şi eşti singura femeie din viața mea.

— Îmi pare rău, dar în viața mea există altă persoană.

Richard zâmbi neîncrezător.

— Nu, nu e nimeni. Te cunosc prea bine.

— Cred că asta e problema noastră: crezi că mă cunoşti, dar te înşeli. Îți spun adevărul; sunt încurcată cu cineva la care țin foarte mult.

— Cine este?

Întrebarea era directă, aproape jignitoare, dar Ellen se hotărî să răspundă.

— Colegul meu de cameră.

Richard râse scurt, disprețuitor.

— Fii serioasă, bătrânul?

— Îl cheamă Ben.

Îşi ridică mâinile de pe umerii ei şi o privi rece.

— Nu cred că vorbeşti serios.

— Ba da. Îl iubesc.

Rostise cuvintele cu mare uşurință, brusc dându-şi seama că nu-i mărturisise acest lucru lui Ben.

Elicopterul zbura la mică altitudine peste plaja pustie, unde toate casele erau ferite împotriva vântului şi frigului.

Îi era acum clar că Milt alese un loc retras, unde să-l ascundă pe bietul Don Arnold. Când afirmase că îl „pusese la gheață" pe Don, nu glumise. Oricine s-ar fi aventurat pe plajă în acest anotimp, ar fi degerat cu siguranță.

Pe duna de nisip pe care ateriză elicopterul, aştepta o trăsură, flancată de două matahale, care îşi țineau mâinile peste urechi, pentru a se proteja de zgomotul produs de motorul elicopterului. Aceştia erau gărzile de corp ale lui Don Arnold.

Îl conduseră pe Ben în opulenta casă în stil victorian, dotată cu o modernă sală de gimnastică, devenită închisoare pentru cântăreț. La început, Ben bănui că Don nu era decât un puşti răsfățat. Acesta se plânsese de orice – de mâncare, de exerciții, de soția lui, care nu mai voia să ştie de el. Se comporta abuziv față de gărzile de corp, care nu aveau dreptul să se plângă. Dar Ben avea dreptul, şi o făcea.

— Domnule Cântăreț, mai bine ați depune ceva efort în aceste exerciții de rutină, altfel nu veți slăbi deloc.

Don nu-i răspunse, dar nici nu se mişcă mai repede.

— Nu am de gând să mai repet încă o dată. Aici eu sunt şeful.

Dacă vrei să lucrezi cu mine, trebuie să-mi urmezi indicațiile, altfel plec de aici chiar acum.

— Bine, pleacă. Şi să te ia dracu'!

Cu siguranță, Don se săturase de salate şi haltere.

În loc să se plângă, sau să se explice, Ben se postă în spatele lui şi îi trase un picior în fund. Don se împiedică. Gărzile lui de corp se porniră pe râs, dar nu pentru mult timp, căci Ben le aruncă o privire tăioasă.

— Voi, băieți, scuzați-ne pentru un minut. Avem o problemă de discutat, între patru ochi.

Imediat ce aceştia plecară, Ben se aşeză lângă bosumflatul Don.

— Amice, spuse, de ce te comporți ca un nemernic?

Ben se aşteptă ca Don să răbufnească din nou, dar spre surprinderea lui, bărbia cântărețului începu să tremure.

— Pentru că sunt un nemernic.

Apoi depănă povestea vieții lui.

Don era un biet băiat din Louisiana, ignorat de tatăl său, care era tot timpul beat. Nu-şi terminase încă şcoala. Idolul lui din copilărie a fost Elvis Presley. Visând să ajungă ca Elvis, i-a imitat vocea, gesturile, dezvoltându-şi un stil bazat pe cel al Regelui Rockului, dar totodată având o notă proprie. Apoi Elvis i-a făcut un favor şi a murit. Brusc, Don, enunțat ca „Următorul Rege al Rockului" a ajuns vedetă. Aproape nu i-a venit să creadă.

Acest băiat, gândi Ben, care era o supervedetă pentru milioane de oameni, pentru el însuşi era un nemernic. Nu era un tip rău, însă încerca doar să se comporte cum îşi imagina că o fac vedetele.

— Ştii, domnule Jacobs…

— Spune-mi Ben.

Don îi mulțumi din priviri.

— Dawn este cea mai grozavă femeie pe care am întâlnit-o. Nu mi-a venit să cred că a fost de acord să se căsătorească cu mine.

Ben îl ascultă cu răbdare cum o descria pe Dawn, în termeni înfocați, ca şi cum ar fi uitat cu desăvârşire că ea era una şi aceeaşi cu târâtura pe care o surprinsese făcând dragoste cu comediantul.

— Unde e acum? întrebă Ben.

— Palm Beach. Părinții ei au un teren acolo, pe care îl folosesc numai iarna. O vreau înapoi, zise Don privindu-l pe Ben cu tristețe.

— După câte ți-a făcut?

— Da, nu e ciudat?

— Cred că atunci când eşti îndrăgostit, faci lucruri ciudate. Alegi între a te pierde… sau a te regăsi pe tine însuți.

— Da, este groaznic, se arătă Don de acord. Dar eu o vreau înapoi.

— Bine, Don, dar singura modalitate ca s-o aduci înapoi, este să te regăseşti pe tine însuți.

— Da.

— Hai, acum, ridică greutățile astea.

Don urmări ascultător instrucțiunile lui Ben. Punea acum ceva mai mult suflet la exercițiu. Ben era încântat. Când, transpirând abundent, se opri să răsufle, Don se uită spre Ben.

— Ai fost vreodată îndrăgostit?

— Sigur că am fost. Vreau să spun, chiar acum sunt îndrăgostit.

— Eşti? întrebă Don neîncrezător.

— Pari surprins, remarcă Ben.

— Ei bine, mă gândeam că eşti văduv, în vârstă… E ciudat ca oamenii în vârstă să fie îndrăgostiți.

Ben nu spuse nimic. Cum ar fi putut să-i explice lui Don, sau altcuiva, că era îndrăgostit lulea? El, la cei şaptezeci de ani ai săi, care crezuse că la vârsta asta eşti presupus impotent, se simțea acum din nou un puşti, descoperind că nu e deloc aşa. Înțeleptul care afirmase „Eşti tânăr, eşti tânăr, eşti tânăr, apoi eşti mort” nu avea dreptate. Exista o perioadă magică, pe undeva, pe care, dacă aveai curaj, puteai s-o descoperi. În acea perioadă a vieții, dragostea nu avea vârstă, durată, limită. Şi, Slavă Domnului pentru asta!

Capitolul 15

Agitația lui Ron Michaelson îl călca pe nervi pe Milt. Îi amintea de un leu în cuşcă, sau mai degrabă de o hienă, sau orice alt animal, mai puțin nobil. Păşind în lung şi-n latul camerei de aşteptare a unui extravagant spital, Ron măsura timpul cu nedespărțitele lui mătănii. Era un şirag nou. Milt se întrebase dacă acestea existau în mai multe variante de culoare, căci Ron avea

numai mătănii maronii. Se asortau cu vestimentaţia lui.

În sfârşit, Taro Hashikawa intră. Îi salută în felul lui obişnuit, respectuos.

— Vă mulţumesc pentru interesul acordat tatălui meu, domnule Michaelson, domnule Schultz. Făcu din nou o plecăciune.

Stângaci, Ron îi întoarse plecăciunea.

— Suntem foarte îngrijoraţi de starea sănătăţii lui.

— Şi eu sunt. Dar, oricum, nu putem face nimic altceva decât să aşteptăm raportul medicilor.

Ron zâmbi.

— Să sperăm că veştile vor fi bune şi că vom putea încheia negocierile.

— Da, ştiu că acesta este cel mai important lucru pentru dumneavoastră, domnule Michaelson.

Hashikawa îşi aprinse o ţigară. Era o marcă japoneză, ciudată, foarte puternică, fumul mirosind pătrunzător, umplându-i simţurile lui Milt. Ce se întâmpla cu aceşti oameni? Pufăiau ca nişte locomotive şi erau cei mai mari consumatori de sake din lume. Nu era de mirare că sufereau cel mai mult de tensiune arterială. Învăţase chestia asta dintr-unul din articolele lui Ben.

— Nu aş fi sincer, dacă v-aş spune că împărtăşesc entuziasmul tatălui meu, în privinţa industriei filmului, confirmă Hashikawa, între două fumuri de ţigară.

— Mă aşteptam la asta, murmură Ron.

— Tatălui meu i-au plăcut întotdeauna filmele voastre. Cu toate succesele lui în domeniul electronicii, visul lui a fost să aibă un studio de film la Hollywood, şi asta cu mult timp înainte ca alţi compatrioţi de-ai săi să se fi gândit la o achiziţie de acest gen.

Deci, Sonny şi Matsushita, sunt mai tari ca Hashikawa, gândi Milt.

— Tatăl meu doreşte ca acest lucru să fie ultima lui realizare, înainte de a se retrage din…

Uşa se deschise. Toţi se întoarseră, aşteptând cu nerăbdare. Doctorul care intrase, avea o expresie posomorâtă.

Hashikawa stinse ţigara.

— Cum se simte, izbucni Ron?

Doctorul, surprins, îi aruncă o privire, neînţelegând rolul lui în această poveste. Tânărul japonez interveni.

— Sper, doctore Haward, că ai veşti bune. Poţi să vorbeşti de

faţă cu aceşti domni.

Doctorul încuviinţă, dând din cap.

— Îmi pare rău că trebuie să vă spun, domnule Hashikawa, dar tatăl dumneavoastră are o boală de inimă, într-un stadiu avansat…

Ron inspiră zgomotos. Doctorul îl privi din nou, dar continuă.

— Din dosarul lui medical, rezultă că tratamentul anterior nu a îmbunătăţit deloc situaţia pacientului…

— Da, zise Hashikawa. A mai avut patru atacuri de cord.

Ron făcu ochii mari. Dacă nu ar fi discutat o problemă de viaţă şi de moarte, Milt ar fi râs de figura lui.

— În acest stadiu, evaluarea mea arată…

— Vorbeşte pe înţelesul tuturor, doctore, zise Ron, gata să-şi piardă cumpătul. Ce e de făcut?

Doctorul îl privi cu dispreţ, dar răspunse direct.

— Muşchiul inimii e slăbit de câteva ori. Bineînţeles, noi o să începem imediat terapia orală, cu vasodilatatori, dar sunt puţine şanse de reuşită. Singura soluţie este un transplant de inimă..

Hashikawa dădu din cap, ca şi când ar fi ştiut demult acest lucru.

— Cunoşteaţi situaţia? întrebă Milt.

— Da, domnule Schultz; de câtva timp.

— Şi de ce nu aţi intervenit în Japonia?

Hashikawa râse.

— În ţara mea, transplantul de organe este interzis de lege. Şi mult mai important e faptul că e interzis de religia Shinto. Iar tatăl meu este un om foarte religios.

— Dar… Dar, e vorba de viaţa lui, se bâlbâi Ron.

— Desigur, domnule Michaelson, şi voi încerca să-l conving din nou.

— Scuzaţi-mă, interveni doctorul, deşi transplantul este singura modalitate de a-l salva, mă tem că tatăl dumneavoastră nu poate beneficia de un transplant de inimă.

Pentru prima oară, Hashikawa se arătă surprins şi alarmat.

— Nu înţeleg, doctore Haward.

— În America, toate transplanturile de organe sunt repartizate cu ajutorul unui sistem informaţional, numit Reţeaua Pentru Donare a Organelor, iar tatăl dumneavoastră nu întruneşte criteriile necesare.

— Care? întrebă Ron.

— Este mai bătrân decât vârsta limită, de şaizeci de ani. Şi chiar dacă ar fi mai tânăr, gradul de deteriorare pulmonară l-ar face inapt.

— Vreți că spuneți că sistemul american consideră că se pierde degeaba o inimă pentru un om aflat în situația tatălui meu, chiar dacă aceasta i-ar prelungi viața? întrebă Hashikawa cu o voce rece.

— Nu aş fi ales aceste cuvinte, zise doctorul trist, dar aşa stau lucrurile şi îmi pare rău că nu vă pot ajuta.

— La dracu'! Aşteaptă o clipă! Ron îşi pierdu în sfârşit controlul. Ştii cine este acest om? Ştii ce se întâmplă, dacă moare?

— Aş vrea să vă pot ajuta. Poate în altă țară, ar avea mai multe şanse…

— Poate fi mutat în alt loc? îl întrerupse Hashikawa.

Doctorul oftă.

— Este greu de răspuns la această întrebare. Orice tulburare ar putea să-i provoace alt atac de cord.

— Deci, nu se poate face nimic? întrebă înnebunit Ron.

— Ar mai fi o soluție. Deşi e doar în stadiu de experiment în acest moment…

Toți îl priviră pe doctor, aşteptând nerăbdători.

— Un transplant de la un babuin.

— Babuin? se arătă Hashikawa sincer şocat.

— După cum am spus, aceasta este într-un stadiu avansat de experimentare, dar încă presupune un risc deosebit. Dar altă soluție nu mai există.

— Nu poate fi vorba de aşa ceva. Vocea lui Hashikawa redevenise rece, ponderată.

— Dar l-ai auzit pe doctor, îl întrerupse Milt. Dacă tu nu faci nimic, tatăl tău nu se poate ajuta singur.

— Dumnezeule, să încercăm, omule! țipă Ron. Ce ai de pierdut?

— O să-l salvez, lămurindu-l că e mai bine să moară.

— Ce vrei să spui?

— O să-şi considere trupul profanat.

Doctorul se îndreptă spre uşă.

— Îmi pare rău, domnule Hashikawa.

Japonezul îl urmă.

— Pot să-l văd, acum, pe tatăl meu?

— Bineînțeles. Vă rog, veniți cu mine.

Ron şi Milt priviră neajutorați cum aceştia părăseau încăperea. Când uşa se închise, Ron strânse din dinți.

— Dacă moare, s-a dus aranjamentul nostru.

Milt ridică din umeri. Ce putea el să facă? Nu fusese angajat să plângă pentru pierderea comisionului lui Ron.

— Pentru Dumnezeu, Milt, gândeşte-te la o soluție.

— Crezi că sunt Dumnezeu?

— Tu eşti expertul medical.

— Tocmai ai ascultat un expert medical. Nu e nimic de făcut.

— Japonezii ăştia au atâtea lovele!... Trebuie să existe o soluție.

— Poate putem sa-i transplantăm o inimă de babuin, fără să-i spunem nimic.

Ron se lumină la față.

— Crezi că am putea?

— Fii serios, Ron. Glumeam, numai.

— Nu, nu, eu vorbesc serios. Tu îl cunoşti pe cel ce se ocupă cu transplantul inimilor de babuini, de la Saint Joseph. Hai să vorbim cu el.

Când Ben se trezi, era încă întuneric. Nu se mişcă, savurând plăcerea pe care i-o oferea trupul cald al lui Ellen, lipit de al lui. Trebuia să fie foarte devreme... Cinci, sau cam pe acolo.

Cinci şi paisprezece minute, ghici el. Întoarse capul şi, uitându-se la ceas, zâmbi. La fix! Părea să fie una din acele zile când totul mergea strună. Puterea dragostei învingea toate dificultățile şi neplăcerile zilnice. Avea sentimentul că azi orice era posibil.

În seara aceea va merge împreună cu Ellen la masă, la Milt şi Sarah. Nu mai putea evita acest lucru.

Sarah îl bătea la cap de luni de zile, dar găsise întotdeauna o scuză, conştient de faptul că acest lucru ar fi însemnat un dezastru. Dar acum, toată teama îi dispăruse. Ziua de azi era, garantat, o zi ideală.

Întins pe spate şi privind în întuneric, îşi ținu răsuflare şi ascultă cu atenție respirația liniştită a lui Ellen. Era atât de reconfortant să o asculte. Era aici, lângă el, cu adevărat.

Întinse mâna şi o mângâie pe păr delicat, nevrând să o trezească. Însă Ellen nu dormea. Nu îndrăznea să se mişte, de teamă ca el să nu se oprească. Ar fi dorit ca acest simțământ feeric

să dureze o veşnicie.

În vreme ce mâna lui puternică, cu mişcări uşoare, continua să o mângâie pe păr, fragmente dintr-un poem îi zburară prin minte: „Dragostea e ca o pasăre mică, fragilă…" Cine îl scrisese? Ah, da, îşi aduse aminte, Carl Sandburg, un bărbat delicat, ca Ben…

El se aplecă deasupra ei şi o sărută pe frunte, atât de uşor şi de gingaş, încât ea simți că se topeşte complet. Delicatețea indescriptibilă a gestului îi zădărnici toate eforturile de a se stăpâni.

—Te iubesc, Ben, şopti ea.

Ben nu se aşteptase ca ea să fie trează, iar acum tremura în întuneric.

— Te iubesc, Ellen, şopti, la rândul lui.

Ea îşi îngropă fața în pieptul lui, simțind brațele puternice trăgând-o aproape de el şi îmbrățişând-o strâns.

Zâmbetul forțat al lui Sarah îi înghețase pe față, când deschise uşa, Ben respiră adânc.

— Bună seara, Sarah, spuse sărutând-o pe obraz. Vreau să ți-o prezint pe Ellen Riccio, garda mea de corp.

Ellen întinse mâna, iar Sarah i-o strânse uşor, fără vlagă.

— Nu arăți ca o proprietăreasă, spuse ea.

— Fii serioasă, Sarah, comentă Milt apropiindu-se, câte proprietărese cunoşti tu?

— Tatăl meu a avut un bloc de apartamente, replică ea.

— Ai dreptate, zâmbi Milt. Iar el, sigur nu arăta ca această proprietăreasă.

Sarah îi aruncă o privire disprețuitoare, Însă Milt, care o urmărea pe Ellen, nu o băgă în seamă.

— Deci, după atâta timp, în sfârşit reuşesc s-o întâlnesc pe doamna cartierelor sărace. Ben mi-a povestit foarte multe despre tine.

— Şi eu am fost nerăbdătoare să te întâlnesc, spuse Ellen măsurându-l pe Milt din priviri.

Ca şi Ben, acesta avea un aer ştrengăresc, ochii lui sclipind plini de neastâmpăr.

— Sper că îl jecmăneşti din plin, continuă Milt. Cu taxele pe care le ia la sală, ar trebui să fie unul dintre cei mai bogați oameni din Brooklyn.

— Acum aflu chestia asta, râse Ellen.

— Mergi la el, la sală?

— Nu.

— Bineînțeles că nu, căci nu îți poți permite. Cine poate? Eu m-am întors din Hollywood ca să mă retrag din afaceri, apoi am devenit clientul lui... Acum trebuie să muncesc, din nou, numai ca să...

— Ar trebui să te plătesc, ca să nu mai vii la sală... îmi faci reclamă proastă, i-o reteză Ben.

— L-ai auzit, Ellen, se prefăcu Milt indignat. Te jupoaie de bani şi te mai şi insultă.

— Acum opriți-vă, amândoi, spuse Sarah, luându-şi în serios rolul de gazdă, şi oferiți-i domnişoarei... Rich... Care e numele tău?

— Riccio, îi reaminti Ellen.

— Oferiți-i domnişoarei Riccio ceva de băut.

Pronunțase numele ei ca şi când ar fi avut un gust neplăcut în gură. Apoi făcu stânga împrejur, mormăind ceva în legătură cu friptura ei şi se retrase în bucătărie.

Milt se îndreptă spre bar.

— Ce vreți să beți?

— Vodcă cu ceva tonic.

— Pentru mine nimic, zise Ben.

Umplând paharele, Milt o fixa cu privirea pe Ellen.

— Ben mi-a spus că lucrezi la Saint Joseph.

— Da.

— Nu arăți ca o călugăriță.

— Am lăsat veşmintele acasă.

Milt râse.

— Ştii, fac o mulțime de afaceri cu surorile de la spital.

— Înțeleg. Nu am îngrijit una dintre clientele tale, cu câteva luni în urmă?

— Cu siguranță. Şi ce eşec a fost... Apropo, Michaelson este foarte încântat că-l ajuți pe Don, spuse întorcându-se spre Ben. Cât de curând o să-l trimitem în turneu.

— Da, tipul face progrese, acum când s-a hotărât să coopereze.

— Slavă Domnului că s-a schimbat, pentru că Michaelson, sărmanul, are şi-aşa destule pe cap.

— Ce? întrebă Ben, interesat de problemele lui Milt.

— Bătrânul Hashikawa încă zace în spitalul acela privat. A

trecut o lună, şi ei tot nu reuşesc să-l pună pe picioare. O să trebuiască să merg la Saint Joseph, să stau de vorbă cu expertul de acolo…

Ellen ridică din sprâncene, dar nu spuse nimic.

— Îți spun că e o chestie de întrecere. Inima lui, sau genunchii mei.

Amândoi îl priviră curioşi.

— Au tăiat picioarele mesei din sala de conferință, astfel că trebuie să stau tot timpul în genunchi…

— De ce? întrebă Ben Încurcat.

— Ştii… obiceiul japonez… pentru ceremonia semnării… în genunchi pe covor, Milt imita stângaci gestul japonez.

— Sunteți nebuni toți cei de acolo, spuse Ben, scuturând din cap.

— Nu, eu… începu Milt, dar soneria de la uşă îl întrerupse. Cine poate fi? spuse, forțându-se să se ridice.

— Odihneşte-ți genunchii suferinzi, râse Ben. Răspund eu.

Dar, când deschise uşa, rămase blocat:

— Marion!

— Bună, tată.

— Ce cauți aici?

— Acelaşi lucru ca şi tine, presupun. Am venit la masă.

— E… O surpriză plăcută.

— Oh, am uitat să-ți spun, zise Sarah, ieşind din bucătărie şi ştergându-şi mâinile pe şorț. Sper că nu te superi, Ben.

— Să mă supăr? Sunt emoționat.

Minciună. Nu era câtuşi de puțin emoționat. Nu era pregătit pentru întâlnirea dintre Ellen şi Marion. Dar, evident, acum nu mai era nimic de făcut. Marion deja o măsura din privi pe Ellen, care stătea pe canapea, lângă Milt.

— Oh, Marion, aceasta este gazda lui, domnişoara…

— Spune-mi Ellen.

Marion apucă mâna întinsă de Ellen, ca şi cum ar fi fost un țurțure. Ben se uită spre Milt, după ajutor.

— Arde ceva la bucătărie! urlă Milt.

— Oh, Dumnezeule!

Sarah uită de toată drama din camera de zi şi alergă să-şi salveze friptura.

— Lasă-mă să te ajut, Sarah, spuse Marion, urmând-o.

— Ce noroc, spuse Ben, răsuflând uşurat. Dar nu simt nimic arzând.

— Arde acum, de la fierbinţeala lor, chicoti Milt.

Izbucniră toţi în râs. Ellen îşi dădu seama că are doi aliaţi în această situaţie tensionată.

Destul de curând, Sarah, care în mod evident se folosise de alarma falsă ca să discute între patru ochi cu Marion, apăru din bucătărie aducând un platou aburind.

— Am pregătit o friptură înăbuşită.

Fără să fie observat de Sarah, Milt îi făcu semn lui Ben că vomită. Ellen se prefăcu şi ea că nu-l vede.

Se aşezară la masă.

O bună bucată de vreme, mâncară friptura în linişte, fără să scoată o vorbă.

— E bună friptura, Ben, nu-i aşa? întrebă Milt, tuşind fără ca Ben să-şi dea seama dacă din cauza fripturii, sau pentru că încerca să-şi stăpânească râsul.

— Ai familie? o întrebă Marion direct pe Ellen, evident decisă să înceteze dialogul tăcut al privirilor.

Ellen o privi surprinsă.

— Nu… Vreau să spun că tatăl meu şi mama mea au murit cu câtva timp în urmă, dar menţin legătura cu unchiul meu, Pete.

— Înţeleg. Am fost numai curioasă, spuse Marion, apoi continuă, după o scurtă pauză. Tatăl tău a murit când erai foarte tânără?

— Nu. A murit când eram la liceu.

Marion îşi potrivi ochelarii. Se juca cu resturile de mâncare din farfurie, vrând ca printr-un aer de nonşalanţă, să lase impresia că întrebările erau întâmplătoare, naturale.

— Deci, ai multe amintiri plăcute despre el.

— Nu am nici o amintire despre el, veni răspunsul ei tăios, direct.

Marion îşi drese vocea, însă Ellen o scuti de necazul de a formula o altă întrebare.

— A părăsit-o pe mama imediat după ce am venit pe lume.

— Deci, nu ai avut niciodată un tată, cu adevărat? întrebă Marion cu o voce mai puternică.

— L-am avut pe unchiul Pete… răspunse Ellen calmă, lăsând furculiţa din mână. Însă, un tată adevărat nu am avut.

— Şi nu te-a deranjat treaba asta?

— Foarte mult.

Tăcuseră cu toţii, obosiţi de duelul care se derula sub ochii lor. Trebuia să fii nătâng ca să nu-ţi dai seama unde voia Marion să ajungă. Era psiholog şi acuza, în mod evident, o tânără femeie de relaţii cu un bărbat în vârstă. Tânăra femeie nu şovăia, nu se apăra, ci lua totul asupra ei. Era fascinant.

— Este normal, în asemenea cazuri – ştii, eu sunt psiholog – să cauţi pe cineva care să înlocuiască persoana tatălui.

— Da, sunt conştientă de acest lucru.

— Şi a fost dificil?

— Da, însă am găsit persoana de care aveam nevoie şi cu ajutorul ei am fost în stare să-mi înţeleg propriul tată şi să... îl iert.

— Ah, articulă Marion, în mod evident surprinsă de un răspuns atât de direct.

— Sunt foarte norocoasă că l-am găsit pe acest bărbat, spuse Ellen uitându-se victorioasă la Ben. Este un om fără adăpost şi îl cheamă Jello.

Marion îşi mască surprinderea, umplându-şi din nou paharul cu apă.

— Ştii, tatăl meu a fost un alcoolic, spuse Ellen cu sinceritate, şi a murit pe stradă. Cu ajutorul lui Jello am reuşit să înţeleg cum poate cineva să ajungă astfel, fără însă să fie o persoană rea. Am învăţat că unii oameni sunt pur şi simplu slabi şi, pentru că nici unul dintre noi nu este sfânt, ei bine, trebuie să îi iertăm.

Ochii lui Ben se înceţoşară din cauza lacrimilor. Ellen era extraordinară. Chiar şi Marion fusese impresionată. Sarah, în schimb, nu prinsese esenţa.

— Totdeauna stai cu bărbaţi în vârstă? o întrebă.

Ellen depăşi interogatoriu cu subtilitate şi rafinament.

— Nu, Ben este primul, răspunse cu acelaşi calm cu care i se adresase lui Marion.

— Nu te deranjează?

— Să mă deranjeze? Dimpotrivă, mă consider norocoasă.

— Sarah! o întrerupse Ben, înainte ca aceasta să apuce să pună altă întrebare stupidă. Ce trebuie să facă un om, aici, ca să primească o ceaşcă de cafea?

Se săturase de toată porcăria şi se simţea ruşinat că nu

intervenise mai demult, ca s-o protejeze pe Ellen. Dar, cu siguranță, ea nu avea nevoie de ajutor.

Amintindu-şi brusc de îndatoririle de gazdă, Sarah se ridică rapid de la masă.

— Oh, da… Vine imediat.

— Ei bine, să ne facem mai comozi, în camera de zi, zise Milt.

— Nu-mi place să mănânc şi să alerg, dar mă tem că trebuie să plec chiar acum, zise Ellen. Trebuie, totuşi, să termin un raport pentru şeful patologiei.

— Aduc hainele, zise Ben, dar ea îl opri.

— Nu, rămâi, Ben. Sunt sigură că familia Schultz are o mulțime de lucruri de discutat cu tine, spuse ea, făcându-i discret cu ochiul.

De asta se temea şi Ben.

— Ce zici de un mic păhărel, înainte de drum, se oferi Milt?

— Nu, mulțumesc, zâmbi Ellen.

Îi plăcea cu adevărat de Milt, deşi nu putea spune că împărtăşea aceleaşi sentimente şi față de Sarah, care se întorsese acum din bucătărie. Însă i se adresă politicoasă.

— Vă sunt recunoscătoare pentru ospitalitate, doamnă Schultz, dar trebuie să plec.

— Aşa devreme? spuse Sarah fără entuziasm.

— Şi eu care speram să am ocazia să te cunosc mai bine, adăugă Marion.

— Ca să pătrunzi mai bine complexul meu oedipian? zise Ellen, cu un ton cinic.

Marion şovăi din nou, complet nepregătită pentru o confruntare directă.

— Nu crezi că teoriile freudiene sunt câteodată prea simpliste? continuă Ellen.

— Nu vă împărtăşesc punctul de vedere, domnişoară Riccio.

Ellen privi în direcția lui Ben.

— Oamenii tineri sunt atraşi de cei în vârstă pentru alte motive, decât înlocuirea psihică a părinților. Poate că vor să afle semnificația unor termeni ca bătrânețe, moarte… Sau, pur şi simplu, nu există o explicație.

— Domnişoară Riccio…

Ellen nu o lăsă să o întrerupă.

— În ceea ce mă priveşte, doctore Jacobs, e foarte simplu…

Vreau un bărbat cu o mână uşoară.

Era o afirmație îndrăzneață, care explodă în încăpere ca o grenadă de mână. Sarah îi aruncă lui Marion o privire nedumerită.

Ben zâmbi, în vreme ce Ellen se întoarse şi se îndreptă spre uşă, urmată de Milt, care o luă de gât şi o sărută pe obraz.

— Eşti o persoană deosebită, scumpa mea. Ben e un tip norocos.

— Ne vedem acasă, Ben, strigă Ellen, în timp ce Milt închidea uşa în urma ei.

— Cu siguranță, eşti dificil tată, spuse Marion.

— Dacă începi din nou, am să plec, bine? se enervă Ben.

Milt încercă să liniştească atmosfera din cameră.

— Linişteşte-te Marion, eşti mai rea decât Sarah. Băiatul vrea să se distreze şi el pentru câteva luni.

— Aşa a fost vorba la început, câteva luni, dar acum s-au făcut opt, strigă ea.

— Şi ce e rău în asta? îl apără Milt pe Ben.

— Oh, nimic, Miltie, îl întrerupse Sarah. Când am să mă prăpădesc, ai permisiunea mea să te joci de-a chiriaşul cu orice pipiță tânără pe care o s-o culegi de la cel mai apropiat colț de stradă.

Ben se ridică brusc.

— Mai bine plec.

— Desigur, tată, poți să o ajuți la raportul ăla de patologie.

Ben o ignoră, se îndreptă spre Sarah şi o sărută pe obraz.

— Eşti o femeie minunată, Sarah, şi nimic pe lumea asta nu mă poate face să-mi schimb părerea.

Apoi se întoarse spre Marion.

— Şi te rog, păstrează aprecierile rele despre Ellen pentru tine.

— Nu o condamn, dar nu sunt de acord cu părerea ei, se înfurie Marion. Singura mea îngrijorare e ca nimeni să nu profite de tine.

— Mă bucur că te îngrijeşti de mine.

Marion nu răspunse. Brusc, lui Ben îi păru rău de ea. Marion încercase să o demaşte pe Ellen, mai rău, să o umilească, dar descoperise că ea era cea neajutorată – o femeie patetică, singură, geloasă pe prietena tatălui său. Când îşi urară noapte bună, pe fața lui Milt era o expresie de compasiune. El înțelesese.

Ben se simți trist când plecă. Cina fusese un dezastru. Trebuia să-şi închipuie că aşa va fi. Bineînțeles că se aşteptase la aşa ceva

din partea lui Marion. Dar Sarah? Ce perfid, să o invite pe Marion! Uneori, femeile de tipul lui Sarah sunt foarte ciudate – le pare atât de rău de tine când îți moare soția, însă fac scandal când te văd cu altă femeie. Preferă să te vadă în mizerie.

Oare Sarah chiar nu putea să vadă ce persoană agreabilă era Ellen? În compania ei, el se simțea minunat. Îi făcea plăcere să meargă în Coney Island, să împartă sandvişuri celor fără adăpost. Îi plăcea să o ajute în problemele ei. Îi plăcea de ea. Era cel mai minunat lucru din viața lui. Un prieten adevărat trebuie să se bucure de fericirea prietenului său. Slavă Domnului că îl avea pe Milt.

Coborî scările şi merse de-a lungul promenadei. Nu era prea rece pentru luna februarie. Se lăsase o ceață uşoară, ca o amenințare a ploilor puternice ce urmau să vină odată cu primăvara. Se urcă în maşină şi învârti cheia în contact, în vreme ce casetofonul derula muzică de tango. Privi peste East River, unde o ambarcațiune aluneca de-a lungul țărmului, emițând un geamăt uşor. Dar sunetul nu era aşa trist. Era nostalgic. Apoi, la fel ca o ceață, dispăru în depărtare. Ben stătea liniştit în maşină, bătând cu degetele în volan pe ritmul muzicii de tango, şi privind siluetele zvelte ale zgârie-norilor din Manhattan, învăluiți într-o ceață subțire, gri-alburie. Nu se mai sătura de această privelişte magică. Luminile din depărtare pâlpâiau uşor, împrăştiind un sentiment de optimism.

Demară într-o stare de exaltare – ceva minunat se întâmplase în viața lui. Se simțea mai tânăr, mai înviorat, purificat de ceață. Cu cât se apropia de apartament, cu atât se simțea mai fericit.

— De ce nu vii cu mine? E aproape.

Pentru prima oară, Ben avea un sentiment ciudat să se despartă de Ellen, aşa că o invită să meargă cu el pe Fire Island.

— Nu îmi place să văd oameni asudând, îi făcu ea cu ochiul.

— Dar nu trebuie să priveşti. Te poți plimba pe plajă.

— E prea frig. Grăbeşte-te să vii înapoi. Te aştept aici în două ore. Ai destul timp?

— Mai mult decât suficient.

— Ah, desigur, cum am putut să uit? Eşti adeptul moderației în exercițiu.

— Cred în moderația tuturor lucrurilor.

— Chiar şi a sexului?

— Există o excepție a fiecărei reguli, spuse el sărutând-o pe buze.

Ellen îl urmări cu privirea păşind peste pistă spre locul de decolare al elicopterului. Părea atât de tânăr; aproape că dansa peste asfaltul aerodromului. Înainte de a se urca în elicopter îi făcu semn cu mâna. Ea îi răspunse la fel.

Paletele elicei elicopterului se învârteau din ce în ce mai rapid şi vântul rece, tăios o biciuia peste față. Dar nu plecă. Întotdeauna aştepta până ce elicopterul se pierdea în zare. Din locul de unde stătea, văzu un avion aterizând. Elicopterul aşteptă să se elibereze spațiul aerian. Câteva minute mai târziu, începu să se ridice uşor în aer. Alt avion, un Piper Club mic, era pregătit să decoleze. Aerodromul Bennett Field era, cu siguranță, aglomerat azi.

Avionul se ridică în aer, deplasându-se spre locul unde stătea Ellen pe pistă. În mod instinctiv, ea se dădu înapoi. Micul avion o depăşi, pentru un scurt moment acoperind elicopterul care se înălța. O fracțiune de secundă mai târziu, elicopterul se balansă în aer, paletele se opriră şi căzu pe pământ cu un zgomot puternic. Ellen rămăsese şocată, nevenindu-i să creadă. Micul avion care continua să se ridice în aer, explodă brusc într-o mare de flăcări. Nu a mai ştiut ce s-a întâmplat după asta. Nu a mai văzut bucățile în flăcări ce cădeau pe pământ, în jurul ei, în vreme ce alerga pe pistă, spre elicopterul făcut bucăți.

— Ben! Ben! țipa ea, tare sau încet… nu îşi dădea seama.

Capitolul 16

Ellen ajunse la elicopter în câteva secunde. Partea din față a cabinei era făcută țăndări, iar pilotul zăcea nemişcat, printre resturile de plastic şi metal. Arăta ca o păpuşă stricată. Îi aruncă doar o singură privire, gândul ei fiind la Ben. Unde era Ben? În compartimentul pasagerilor, aflat în spatele scaunelor înalte din față, nu găsi nimic.

— Pleacă! O să explodeze, strigă un bărbat, de la unul din hangarele din apropiere, dar ea nu-l auzi.

Era stăpânită de un calm nefiresc. Emoțiile o părăsiseră, iar trupul ei se mişca încet, cu grijă, foarte calculat. Trebuia să-l ajute

pe Ben să iasă din acele sfărâmături.

Se învârti în jurul laturii care odinioară fusese partea de sus a elicopterului şi care acum rămăsese fără palete. Din supape ieşea fum, sau abur şi un fel de ulei se prelingea pe ceea ce mai rămăsese din carcasă. Singura modalitate de a ajunge la uşa laterală, care acum era deasupra, era să se cațere pe elicopter.

— Pleacă de acolo! urlă alt bărbat, dar ea nu îl auzi, şi nici nu realiză pericolul.

Se cățără pe axul rotorului, fără să simtă fierbințeala motorului şi apucă mânerul uşii, care acum era întors. Trase de el, dar acesta nu se clinti. Încordându-şi toți muşchii, trase din nou, cu toată puterea, iar încuietoarea cedă. Deschise uşa şi aruncă o privire înăuntru. Ben era întins pe jos.

— Ben, spuse, Ben, sunt eu.

Îi răspunse un geamăt adânc, gutural.

Trăia. Un val de bucurie o năpădi. Totul va fi în regulă. Bine că trăia. Trăia!

— Ben, Ben, sunt eu, Ellen.

El îşi răsuci fața spre ea. Un ochi era deschis, privind în jur, iar celălalt era acoperit de sânge. Îşi pierduse un ochi. E în regulă, se încurajă ea, se poate trăi şi cu un singur ochi.

— Pleacă! O să explodeze.

Ellen auzi, în sfârşit, vocea. Privi în jos, înspre motorul care încă huruia, împroşcând abur. O cuprinse panica. Trebuia să plece, să se salveze…

Pentru o fracțiune de secundă, rămase paralizată. Apoi, din abur, apăru un bărbat îmbrăcat într-o cămaşă jegoasă, cu părul blond şi cârlionțat, ținând în mână un extinctor mic, verde. Nu mai avea de ce să se teamă. Se întoarse spre Ben.

— Totul o să fie bine, spuse. Te iubesc.

El deschise ochiul care sângera. Ellen se aplecă, încercând să îl atingă.

— Dă-mi mâna, spuse.

— Oh, Dumnezeule, mă doare spatele, gemu el.

Probabil că avea câteva coste rupte. Nimic serios, îşi spuse Ellen. În jurul ei se aflau acum o mulțime de oameni – polițişti, pompieri…

— Domnişoară, domnişoară… Spuse cineva, luând-o de braț. Lăsați-ne pe noi acum.

Ea încuviință recunoscătoare.

Ben deschise ochii şi privi în întuneric. Trebuia să fie trecut de miezul nopții, gândi, şi ghici ora: 3:40. Se întoarse spre ceasul digital, dar acesta nu mergea. Ciudat, doar îi pusese baterii noi chiar săptămâna trecută. Brusc, îşi dădu seama că nu era singur. Cineva stătea în picioare, în colțul camerei. Se forță să privească în direcția aceea, dar tot ce văzu fu silueta întunecată a unei femei.

— Cine-i acolo? întrebă cu un glas răguşit.

— Sunt eu, Ben.

— Betty? Ce faci aici?

— Nu am vrut să te trezesc. Am venit doar să schimb bateriile la ceas.

— Drăguț din partea ta, mulțumesc.

— Nici o problemă. Culcă-te, acum.

— Bine, se arătă el de acord şi, ascultător, închise ochii.

Când îi deschise din nou, realiză că visase.

— Ce bine că trăieşti, Ben.

— Ce… unde sunt? mormăi el.

— Oh, s-a trezit pacientul nostru!

Vocea care acoperise răspunsul lui Ellen venise din altă direcție. Întoarse capul în acea direcție şi o durere cumplită îi străbătu tot corpul. Îl durea fiecare oscior. Se simțea ca şi cum tocmai ar fi ieşit dintr-o menghină, lovit şi zdrobit peste tot. Gemu.

— Oh, sărăcuțul de tine! spuse Ellen, prinzându-i mâna cu tandrețe.

— Nici un sărăcuț, spuse cealaltă voce şi o infirmieră apăru în câmpul său vizual. Era o femeie durdulie, ale cărei dimensiuni se potriveau cu vocea ei. Fii mulțumit că simți durerea, trăncăni ea, altfel ar fi însemnat că eşti paralizat. Cum se simte pilotul? o întrebă pe Ellen.

— E îngrijit cu atenție. Se va face bine.

— Şi, cu avionul ce s-a întâmplat?

Ellen scutură din cap.

— Era pilotat de un tânăr de douăzeci şi unu de ani… A murit, instantaneu, în timpul exploziei.

Ben mormăi ceva.

— Ce ai spus, Ben?

— Era suficient de tânăr ca să-mi fie nepot, articulă el, apoi

închise ochii.

— Gata, acum! zise infirmiera cu glas răsunător, lăsând spătarul patului în jos. O să-ți facem analizele, să vedem dacă o să mai trăiești, cotcodăci ea.

— Eşti la o şcoală de infirmiere, sau de comedianți?

Întrebarea lui Ben o făcu să râdă şi mai tare. Îi luă pulsul şi tensiunea, în tot acest răstimp, el rămânând neclintit. Orice mişcare îi provoca durere, zona cea mai dureroasă părând să fie abdomenul. Încercă să ignore o nevoie imediată, de a ieşi la toaletă. Infirmiera îşi strânse echipamentul.

— Micul dejun vine imediat, spuse. Terci de orez cu cocoloaşe, sau pesmeți muiați. Ai dreptul să alegi.

— Nimic, mormăi Ben.

— Nimic, înseamnă să mă laşi să aleg eu pentru tine.

— Mâncarea nu e rea, zise Ellen, imediat ce infirmiera părăsi salonul. Şi trebuie să mănânci ceva.

— Poate mai târziu. Acum cred că o să mai dorm puțin.

Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit, era să mănânce.

— Bine, zise Ellen, sărutându-l delicat pe buze. Odihneşte-te, eu o să merg să vorbesc cu doctorul.

Se bucură când ea plecă. Nevoia de a merge la toaletă devenise de nesuportat. Se uită la punga de plastic, de pe masă. În ruptul capului nu va folosi aşa ceva. Cu un efort uriaş, se întoarse pe o parte şi apăsă maneta care acționa spătarul, apoi îşi legănă picioarele în afara patului. Nici nu mai ştia care parte a corpului îl durea mai tare. Strângând din dinți, împinse brațele în saltea şi se ridică. O durere groaznică în zona coaste lor îl copleşi. Transpirând abundent din pricina durerii, îşi coborî picioarele goale pe podea. Avea nevoie de toată energia lui pentru a ajunge la baie, care brusc i se păru foarte îndepărtată. Făcu un pas, dar un val de amețeală îl cuprinse şi se prăbuşi pe podea, doborând masa, care se răsturnă cu un zgomot asurzitor.

Zăcu, făcut grămadă pe podea, respirând din greu, până ce infirmiera reveni în salon.

— Domnule Jacobs! De ce v-ați sculat din pat?

— Încerc să merg la toaletă, mormăi el, strângând din dinți.

— Păi, asta pentru ce e? întrebă ea, ridicând punga pe care el o trântise pe podea.

— Nu-mi place să folosesc aşa ceva.

— Trebuie. Avem nevoie, pentru analize. E ordinul doctorului. Acum, înapoi în pat.

Se simți ca un om de paie, când voinica infirmieră îl apucă de subsuori şi îi săltă trupul epuizat pe pat. Apoi ridică tăblia patului.

— Asta aşa trebuie să stea, domnule Jacobs, spuse ea, iar dumneavoastră în pat. Când sunteți gata, sunați-mă, adăugă ea, întinzându-i punga.

Ca, un băiețel pedepsit, Ben luă obiectul din plastic. Nu avea încotro, căci simțea că face pe el. Când termină, apăsă, ascultător, butonul soneriei. Infirmiera se întoarse imediat.

— Ah, zise ea, uitându-se la pungă, o culoare foarte sănătoasă. Şi două sute de centimetri cubi. Bine lucrat, domnule, Jacobs!

Ben se întreba ce îl supăra mai rău: durerea, sau umilința.

Ellen rămase la spital toată ziua, să vadă cum se simte. La vremea prânzului, aduse pentru el tava cu mâncare, iar pentru ea un sandviş. Nici unul nu avu poftă de mâncare.

Infirmiera de noapte, spre deosebire de domnişoara cea dolofană din tura de zi, era politicoasă şi detaşată. Îi făcu o injecție şi îi lăsă singuri. Epuizat din pricina durerii, Ben adormi imediat.

De data asta, visă că era în maşina lui, conducând pe un drum întunecat. O maşină mare, neagră, îl depăşi. Putu să-l vadă pe şoferul în uniformă, dar nu văzu pasagerul, care era ascuns de geamurile fumurii. Se simțea foarte, foarte obosit. Deodată auzi roțile scrâşnind pe asfalt. Tresări, dându-şi seama că adormise la volan. Mai bine ar opri să se odihnească, înainte să facă vreun accident. În față, zări o mică stație de benzină.

Parcă maşina în dreptul ei şi se dădu jos. Părea să nu fie nimeni prin apropiere. Probabil că era închis. Brusc, uşa benzinăriei se dădu la perete, iar pe ea ieşi un cal. Era un cal splendid, mare, negru, cu un harnaşament lustruit, decorat cu pene. Părea să se îndrepte direct spre el şi asta îl îngrozea. În ultima clipă, sări într-o parte, evitând impactul.

Se trezi tremurând.

— Ben, Ben, eşti teafăr? întrebă Ellen, care rămăsese lângă el.

— Doar un vis urât, mormăi Ben.

— Pot să mă bag în pat, lângă tine, ca să te simți în siguranță?

El o primi. Fața ei, plină de îngrijorare şi de bunătate, părea deosebit de frumoasă, aproape îngerească.

— Ellen, zise el încet, mi-e frică de moarte.

— Nu trebuie să te îngrijorezi. Nu o să mori. O să te faci bine.

— Poate nu acum. Dar, curând…

— Nu chiar aşa de curând.

— Mă simt foarte bătrân.

— Din pricina suferinţei… Când o să te însănătoşeşti, o să le simţi iarăşi ca înainte.

— Sunt bătrân, Ellen, am aproape şaptezeci de ani.

— Pentru mine nu eşti bătrân.

— Ştii ce mi-a spus infirmiera cea dolofană?

— Ah, Doamne, Regina Bunelor Maniere… Ce?

— Am întrebat-o dacă aş putea completa hârtiile necesare pentru donarea de organe şi mi-a spus că persoanele peste patruzeci şi cinci de ani nu pot dona nimic.

— Deci, poţi să-ţi păstrezi ce-i al tău!

— Nu înţelegi… Am fost nefolositor atâta timp, fără să-mi dau seama… Asta mă face să mă simt bătrân.

— Nu vorbi aşa, Ben. Mai ai încă mult de trăit.

— Ellen, amândoi ştim că o să mor înaintea ta.

— Nu vreau să vorbim despre asta, îl întrerupse ea, ridicându-se în coate.

— Eu vreau, insistă el, prinzând-o de braţ. Nu m-am gândit până acum, dar să mă implic în viaţa ta, a fost un lucru egoist din partea mea.

— Te rog, Ben…

— Acum totul pare un vis care se va sfârşi curând.

Ea îl privi în ochi.

— Niciodată, spuse, apoi îl sărută pe gură.

Era o modalitate bună de a întrerupe o discuţie despre moarte şi de a-i aminti că amândoi erau cât se poate de vii.

— Bine, cedă el zâmbind. O să discutăm altă dată. Acum, mai bine du-te să te odihneşti.

Nu o auzi când plecă. Medicamentele îl moleşiră din nou şi adormi. Când se trezi, îşi dădu seama că de fapt nu plecase de lângă el. Dormise pe podea, lângă patul lui.

Capitolul 17

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Ellen, ridicându-şi privirea de pe monitorul calculatorului.

Femeia de lângă biroul ei era înaltă, blondă şi purta ochelari cu rame metalice. Ellen o mai văzuse undeva, dar nu-şi aducea aminte unde.

— Cu siguranță, puteți.

Vocea ei, în schimb, era inconfundabilă.

— Oh, Marion, ce mai faci?

— Nu prea bine.

— Probabil că eşti îngrijorată în privința tatălui tău, dar doctorii m-au asigurat că nimic nu mai poate sta în calea însănătoşirii lui complete.

— Văd că ai discutat cu doctorii lui.

Ostilitatea lui Marion era vizibilă acum. Ellen ezită, înainte să-i răspundă.

— Lucrez aici… îi cunosc pe toți.

— Am crezut că asemenea discuții sunt rezervate pentru rude.

— Nu ai fost aici…

— Nu am ştiut ce s-a întâmplat până azi dimineață. Sarah mi-a spus.

— Tatăl tău nu a vrut să fii îngrijorată.

— Aşa să fie? Tata nu a vrut să fiu îngrijorată? Sau nu mă suferi în preajma lui?

Asta e stupid, gândi Ellen. Evident, Marion nu realizează ce copilării vorbeşte. Dar Ellen nu voia să fie țapul ispăşitor în conflictul dintre tată şi fiică.

— Are telefon în salon, spuse ea calmă. Poate să sune pe oricine, oricând.

Marion nu se aşteptase la una ca asta.

— Ascultă, Marion, continuă Ellen, nu mă acuza pe mine. Discută această problemă cu tatăl tău, între patru ochi.

— Nu faci nimic ca lucrurile să fie mai uşoare.

— Ce anume să fac?

Expresia de pe chipul lui Marion deveni mai blândă.

— Pot să iau loc? întrebă.

Instinctul lui Ellen o avertiza să evite discuția cu Marion, care nu putea să ducă la nimic bun. Dar cum putea să o refuze? Privi în încăpere şi zări un colț gol, liniştit.

— Să mergem acolo, spuse.

Aşezată în faţa lui Ellen, puţin aplecată şi cu o mimică serioasă, Marion părea să se adreseze unui pacient, nu femeii pe care tocmai o atacase cu câteva minute mai înainte.

— Ellen, tu ai o mare influenţă asupra tatălui meu... Are încredere în tine, dar... te eşti foarte tânără; ai, probabil, jumătate din vârsta lui, iar asta înseamnă o diferenţă de treizeci şi cinci de ani...

Ellen o ascultă răbdătoare, aşteptând ca securea să pice din clipă în clipă. Dar nu avu mult de aşteptat.

— Nu te-ai gândit niciodată că relaţia poate fi nesănătoasă pentru amândoi?

— Nu.

Răspunsul lui Ellen era simplu, ferm. Oricum avea dubii că Marion îşi va schimba vreodată părerea, indiferent ce i-ar spune.

— Am o mare experienţă ca psiholog, continuă Marion, şi trebuie să-ţi mărturisesc că există tratate întregi despre oameni în vârstă, care încearcă să evite inevitabilul, prostindu-se cu femei tinere.

— Există, de asemenea, multe tratate care studiază relaţia conflictuală tată-fiică.

Marion se aprinse, dar nu îşi pierdu cumpătul.

— Ascultă Ellen, simt ostilitatea ta faţă de mine... numai că sunt doar îngrijorată de tatăl meu. Nu vezi cât de egoistă eşti?

— Egoistă?

— Lucrurile s-ar putea să-ţi pară foarte romantice acum, dar peste câţiva ani, când o să aibă necazuri cu mersul, sau o să fie într-un cărucior cu rotile, tu o să-ţi găseşti un bărbat de vârsta ta şi o să-l părăseşti, iar el o să fie distrus.

Ellen, se ridică, hotărâtă să încheie această conversaţie.

— Să spunem lucrurilor pe nume: eu am un angajament cu Ben, şi asta înseamnă că voi suporta alături de el indiferent ce anume. Nu e o sarcină grea, Marion, atunci când iubeşti pe cineva.

Marion se ridică şi ea. Nu avea de ales, discuţia se încheiase.

— Atitudinea ta este clară, spuse ea când ajunse la uşă. Nu îmi oferi nici o alternativă.

Ce voia să însemne asta? Urmărind-o cum ieşea din bibliotecă, Ellen se înfioră. Marion era ferm hotărâtă să rupă relaţia ei cu Ben. Nu avea nici o şansă să reuşească, dar, în mod sigur, putea face multe lucruri neplăcute.

Richard îşi împreună cu atenție degetele îngrijite şi se lăsă pe spate în scaun. Zâmbea, ascultându-i politicos pe cei trei oameni din fața lui.

— Doctore Vandermann, spuse Taro Hashikawa, în momentul în care am fost de acord să vă întâlnesc, la insistențele acestor domni, pentru că sunteți cel mai bun specialist în transplantul de cord, mi-am dat seama în mod clar că un transplant de babuin e un lucru inacceptabil pentru tatăl meu.

— Înțeleg. Vocea lui Richard era calmă. Oricum, trebuie să vă spun că opțiunile dumneavoastră sunt foarte limitate, pentru că tatăl dumneavoastră nu îndeplineşte condițiile Organizației Donatorilor.

— Am mai auzit asta, spuse Hashikawa, puțin enervat. Dar am început să învăț că asemenea reguli pot fi ocolite. Nu a beneficiat guvernatorul statului Pensilvania de o inimă şi un ficat, fără să aştepte să-i vină rândul, aşa cum fac ceilalți pacienți?

— Nu cunosc detaliile acestui caz, răspunse Richard calm. Oricum, guvernatorul a fost foarte norocos, pentru că indiferent ce reguli a ocolit, dacă într-adevăr aşa a fost, se pare că i-au fost găsite organe compatibile cu metabolismul său. Este un caz rar.

— Ascultă, doctore, zise Ron, care îi promisese lui Milt că va fi potolit, şi chiar se ținuse de cuvânt până acum, deşi pe parcursul întâlnirii se agitase întruna, cineva poate trebuie să-ți spună că aici nu se pune problema banilor.

Richard ridică uşor din sprâncene.

— Dacă vreți să spuneți că aveți fonduri disponibile pentru a procura o inimă dintr-o țară unde asemenea vânzări sunt legale – India, sau Egipt, spre exemplu – nu-mi rămâne decât să vă informez că mai aveți de rezolvat o problemă şi anume să găsiți o modalitate de a aduce inima în Statele Unite în mai puțin de cinci ore, sau să transportați pacientul acolo, deşi o asemenea călătorie s-ar putea să-i fie fatală. Richard clătină din cap. Cel mai bun lucru ar fi, într-adevăr, un transplant de inimă de babuin. Este singura opțiune viabilă.

Hashikawa îl privi o clipă în ochi pe Richard.

— Doctore Vandermann, zise el încet, pot să vorbesc cu dumneavoastră între patru ochi?

— Bineînțeles, încuviință Richard.

Milt se ridică şi îl trase pe Ron după el, apucându-l de mâneca hainei.

— Suntem afară, dacă aveți nevoie de noi, domnule Hashikawa, spuse Ron.

Japonezul îi ignoră cu desăvârşire.

— Ce dracu' vrea să-i spună? îl întrebă Michaelson pe Milt, imediat ce uşa se închise în urma lor.

— Nu-ți face probleme. Ştii că japonezii sunt discreți. Dar lasă-l în seama doctorului Vandermann. O să-l convingă el. Stai liniştit. Milt scoase la iveală o pungă de hârtie şi dădu să se îndepărteze. Dacă ai nevoie de mine, sunt în salonul 307.

— Unde mergi?

— Trebuie să duc punga asta unui prieten, care a avut un accident.

— Dar am nevoie de tine aici, spuse Michaelson alarmat.

— Relaxează-te, Ron. Banii pot face orice.

— Hm?

Milt îi făcu cu ochiul şefului său, plin de griji.

— Simt că doctorul o să găsească o inimioară, pe undeva.

— Ți-am adus nişte supă de pui, cum obişnuia să gătească mama, îl întâmpină Marion pe Ben, cu un ton vesel.

— Mulțumesc, mormăi el fără entuziasm.

— Indiferent cât de avansată o fi medicina, totuşi nu există medicament mai bun decât o supă adevărată. Am încălzit-o în cabinetul infirmierei. Poți să o sorbi cu paiul, zise ea, lovind uşor în vasul în care se afla mâncarea.

— Pot să folosesc şi lingura.

— Mă bucur că poți.

— Şi sunt sătul de supă de pui.

— Ce vrei să spui?

— A trecut şi Milt pe aici şi mi-a adus un vas plin, din partea lui Sarah.

— Oh, părul ea dezamăgită, dar îşi reveni rapid. Am discutat îndelung cu doctorul. Vrea să-ți dea drumul curând. Spune că totul o să fie în regulă.

— Iar eu mă simt groaznic.

— Bineînțeles că durerea o să persiste câtva timp, având în vedere traumele pe care le-ai suferit, dar o să dispară, trebuie doar

să avem răbdare. Am aranjat o cameră lângă bucătărie, aşa încât…

— Mă întorc la Ellen.

Pentru o clipă, Marion îl privi fix, parcă gândindu-se ce o să spună în continuare, apoi se apropie de pat.

— Tată, de ce trebuie ca un străin să-şi asume responsabilitatea de a te pune din nou pe picioare? Crezi că e corect să o chinui?

— Marion… încercă Ben să răspundă, dar ea îl întrerupse din nou.

— Te rog, tată… Nu fi nedrept cu o fată atât de tânără şi drăguță. Acest accident a fost foarte grav. Înseamnă o mulțime de schimbări pentru tine. mai întâi, trebuie să închidem sala de gimnastică…

— Nici vorbă, spuse Ben, scuturând din cap cu atâta tărie, încât simți că i se rupe gâtul.

— Fii serios, nu poți să te întorci să ridici din nou greutățile acelea. Zi mersi că ai scăpat cu viață… Şi nu uita că ai aproape şaptezeci de ani.

— Ştiu câți ani am, o repezi el.

— Tată, eşti furios pe mine pentru că îți spun lucruri pe care nu vrei să le auzi, dar dacă nu ți le spun eu, cine să ți le spună? În adâncul sufletului tău, ştii că am dreptate.

— Marion, lasă-mă singur.

Ben nu avea puterea necesară ca să se certe cu ea. Se simțea foarte, foarte obosit.

— O să-ți fie bine în Princeton. O să cumpăr un televizor nou, cu telecomandă…

— Nu am nevoie.

— Când ai să ieşi din acest spital oribil, o să te înviorezi. Suferința te face să-ți pierzi respectul față de tine, şi uite cum arăți. Se apropie de el şi îi mângâie barba țepoasă cu dosul palmei. O să te ajut să te bărbiereşti.

— Te rog! Nu o las nici măcar pe domnişoara durdulie să mă bărbierească.

Infirmiera ce grasă apăruse deja în salon, prefăcându-se că nu auzise ultima remarcă a lui Ben.

— Vizita s-a terminat, spuse. E vremea medicamentelor.

Marion se îndreptă spre uşă.

— Gândeşte-te la ce ți-am spus, tată. Ben nu răspunse. Sunt

fiica ta şi vreau să am grijă de tine.

— Mai bine ai avea grijă de tine.

— Bine, tată. Însă aminteşte-ți că sunt tot timpul alături de tine.

Ben închise ochii.

— Observ că ai avut o discuție interesantă cu fiica ta, spuse infirmiera. Ce fată drăguță. Seamănă cu tine.

— Da, mormăi el.

— Ridică-te!

Infirmiera ținea în mâini un vas de plastic, în care amesteca cu o lingură.

— V-am spus, domnule Jacobs, că injecțiile provoacă adesea constipații. Nu ați mai ieşit afară de două zile, şi nu vă putem trimite acasă cu un asemenea necaz. Însă acest preparat o să rezolve problema, spuse dându-i vasul cu lichidul lăptos.

Aşteptă până îl bău pe tot, apoi luă, triumfătoare, vasul şi ieşi din salon.

Imediat ce uşa se închise în urma ei, Ben se forță din răsputeri să nu plângă. Marion în supărase. Îi spusese lucruri la care el singur se gândise.

Niciodată în viața lui nu se simțise atât de bătrân.

Goldie era absorbită de un articol de revistă, în momentul în care Ellen o întâlni în afara vestiarului.

— Eşti pregătită să bem o cafea?

Goldie încuviință dând din cap, dar continuă să citească.

— Ce e aşa de interesant?

— Un articol pe tema siguranței în sex. Ai ştiut că o femeie poate să pună cauciucul unui tip fără ca el să-şi dea seama?

— Glumeşti.

— Nu. Iei cauciucul…

— Ce cauciuc? întrebă sora Clarita, care tocmai se apropiase.

— Mănuşi de cauciuc, o întoarse Goldie, fără să clipească. În zilele noastre, înainte de a face orice, eu port mănuşi de cauciuc… Tu nu, soră Clarita?

— Totdeauna, spuse călugărița, privind mirată. E o modalitate universală de precauție… Însă nu contează cât de bine te protejezi, la urma urmei, Domnul decide.

— Exact asta voiam să spun şi eu, soră, spuse Goldie zâmbind.

— Nu vrei să bei o cafea cu noi, soră? întrebă Ellen.

— Mulțumesc frumos, însă tocmai am fost chemată la camera de urgență, să mă ocup de o problemă.

O urmăriră din priviri cum se îndepărtă, parcă plutind, datorită veşmântului lung, ce-i acoperea picioarele.

— E scrântită, sau ce are? întrebă Goldie.

— Oh, nu, o dezaprobă Ellen. Poate să pară uneori astfel, dar îşi face treaba bine. Poți să pui pariu că dacă au chemat-o la camera de urgență trebuie să fie ceva serios.

Şi, într-adevăr, era ceva serios. Când părăsiră bufetul, după ce îşi băură cafeaua, se întâlniră din nou. Sora era în hol, înconjurată de un grup de bărbați îmbrăcați în haine lungi şi negre, purtând pălării de asemeni negre, cu părul atârnând pe fețele bărboase. Toți gesticulau sălbatic, în mod evident foarte agitați. Sora Clarita, în veşmintele ei negre arătând ca una de-a lor, încerca să-i potolească.

— Cum au ajuns aici? spuse Ellen, arătându-se foarte mirată.

Ultimul loc unde puteai întâlni un evreu ultra-ortodox era un spital catolic. Din sala de urgențe, apăru un doctor, iar bărbații alergară spre el, înconjurându-l.

— Hei, soră, spuse Goldie făcându-i semn călugăriței, care pentru moment rămăsese singură, ce se întâmplă?

— Oh, dragă, un alt război rasial. Bietul Moishe.

— Moise este victima, sau făptaşul? vru Goldie să ştie.

— Este vorba de un student hasidic care a fost împuşcat în timpul unei excursii la acvariu. Toți aceştia… sunt părinții lui.

— Să nu-mi spui că a făcut-o un negru, pufni Goldie.

Sora Clarita se încruntă.

— Ce contează culoarea pielii atacatorului.

— De când maşina acelui rabin afurisit a lovit fetița aia, Brooklyn-ul a devenit o zonă de război. Patru victime în şase luni, spuse Goldie contrariată.

Ellen o luă de braț.

— Hai să mergem de aici, spuse, însă Goldie era încă agitată.

— Săracul evreu. Ştii, îmi pare rău de copiii din ziua de azi – războaie între benzi, droguri, lipsa locurilor de muncă, SIDA… La dracu', nu au nici o şansă.

— Domnul, în înțelepciunea lui, începu sora Clarita, dar bărbații hasidici o înconjurară din nou şi cuvintele ei fură

acoperite de foşnetul hainelor lor.

— Varză, spanac, conopidă, ciuperci, morcovi… începu Ellen să înşire pe degete, salată, zahăr, pâine… Respiră adânc.

Ben zâmbi.

— Pe toate le-ai cumpărat pentru mine?

— A fost simplu. Am cumpărat tot ce îmi place.

Ben râse şi imediat fu străbătut de un fior.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ellen.

— Oh, nimic, nimic, doar o uşoară crampă la stomac.

Era mai mult decât o uşoară crampă. Băutura aceea tare, a infirmierei durdulii, îşi făcuse efectul, iar rezultatele urmau să apară cât de curând. Apăsă butonul soneriei şi o chemă pe infirmieră.

— În onoarea întoarcerii tale acasă, continuă Ellen, fără să-şi dea seama de gravitatea urgenței lui, îți ofer ambele părți ale frigiderului.

Ben încetă să o mai asculte. Crampele deveniseră şi mai puternice.

— Unde dracu' e infirmiera?

— Ce este, Ben? Pot să te ajut eu?

— Cheamă infirmiera. Repede.

Ellen zbură pe coridor, dar se întoarse imediat.

— E la o urgență, dar cineva va veni în locul ei, în câteva minute.

Ben îşi dădu seama că nu mai putea rezista cele câteva minute. Nevoia de a ieşi era acum insuportabilă.

Lăsă în jos tăblia patului, îşi aruncă picioarele într-o parte şi, cu un efort supraomenesc, îşi împinse trupul epuizat şi se ridică în picioare.

— Ben, ce este? insistă Ellen.

Fără să scoată vreun cuvânt, el făcu un semn cu capul spre baie, ca şi cum i-ar fi fost teamă că, vorbind, şi-ar fi pierdut controlul.

— Reazemă-te de mine, se oferi ea.

Sprijinit de Ellen, traversă camera şi în sfârşit ajunse la baie. Întinzându-se să apuce bara de lângă chiuvetă, Ben se opri în fața oglinzii, îngrozit. Imaginea pe care o văzu îl revoltă: un bătrân încovoiat, neîngrijit, sprijinit de o frumoasă şi tânără femeie, care îl

ajuta să ajungă la toaletă.

Capitolul 18

Aerul din jurul lui Ellen părea electrizat. Soarele strălucea cu putere, iar pe cerul de cristal nu se afla nici un nor. Trase cu putere aer în piept. De unde venea acea mireasmă îmbătătoare de liliac, în acea perioadă a anului? Nu îi păsa. Însă întreaga lume era a ei, pentru că azi Ben se întorcea acasă. Urcă în fugă scările spitalului, câte două dintr-o dată. În hol, apăsă de nenumărate ori butonul ascensorului, nerăbdătoare să ajungă la etajul lui. Îi era imposibil să aştepte până va ajunge el acasă. O să fie aşa de surprins!

În camera de zi atârnase o pancartă pe care scria „Bine ai venit acasă". În frigider depozitase toate bunătăţile care îi plăceau lui şi o casetă cu tangouri aştepta în casetofonul stereo. Fusese chiar şi la *Gage* & *Tallner,* de unde luase un sfert de kilogram de supă din femelă de crab. Şi îl rugase pe Milt să aducă câteva din aparatele de la sala de gimnastică – o pereche de greutăţi şi o mică banchetă – care să îl ajute să se refacă.

Zbură de-a lungul coridorului spitalului, aproape strivind o infirmieră care împărţea medicamentele de dimineaţă. Năvăli pe uşa salonului lui şi…

Salonul era gol. Verifică numărul de pe uşă. Da, era salonul 307. Dar unde era Ben? Poate că se întâmplase ceva rău în cursul nopţii. Poate că fusese transferat la urgenţă. Cu respiraţia tăiată, ajunse la cabinetul infirmierei.

— Unde este Ben? întrebă.

— Oh, Ellen, ce mai faci? spuse infirmiera cea dolofană, recunoscând-o.

— Ce s-a întâmplat cu Ben?

— A plecat acum o jumătate de oră.

— A plecat? Nu m-a aşteptat?

— A plecat cu fiica lui.

— Fiica lui?

— Da, Marion. Nu aşa o cheamă?

— Unde au plecat?

— Numai un pic, să mă uit… am scris pe undeva.

Infirmiera se uită pe un tabel. Era o adresă în Princeton. 445, Queensbury Lane.

Gonind peste podul Verrazano într-o maşină închiriată, Ellen îşi muşcă buza până la sânge. Bastardul! Afurisitul de bastard! Cum a putut să se hotărască să plece la fiică-sa, fără măcar s-o anunțe? Bineînțeles, era conştientă de puterea de convingere a lui Marion, dar, la naiba, de ce era aşa de slab? De ce a lăsat-o pe fiică-sa să-l manipuleze? Nu se gândise cât va suferi ea?

Strânse volanul cu putere, încercând să-şi controleze tremuratul mâinilor, dar nu putu să-şi reprime golul care îi apăruse în stomac – o panică înfiorătoare, că ceva mult mai grav se întâmplase, că Ben nu plecase acasă la Marion doar ca să se refacă... Că Ben o abandonase.

Marion zâmbi dulceag.

— De ce nu te întinzi acum, tată, să priveşti la televizor, sau să dormi un pic? Eu voi pregăti prânzul.

— Nu îmi e foame, răspunse Ben cu o voce seacă, lăsându-şi trupul istovit într-un fotoliu. Îl durea fiecare încheietură, dar, capul îl chinuia cel mai tare.

Marion dispăru în bucătărie, iar Ben închise ochii. Nu ştiu cât timp rămase astfel, când deodată, printre zvâcniturile puternice care îi pulsau în cap, auzi un sunet de sonerie. Răsună cu putere, făcându-l să vibreze parcă în tot corpul, apoi se opri. Îşi apăsă palmele pe tâmple. Sunetul se repetă. Realiză că venea de undeva din afara capului său. Da, era soneria de la intrare.

— Cine poate fi? ciripi Marion, grăbindu-se să deschidă.

În prag se afla Ellen, palidă la față, cu ochii larg deschişi şi respirând cu greutate, ca şi cum ar fi alergat tot drumul. Pentru un moment, cele două femei se priviră în tăcere.

— Vreau să vorbesc cu Ben, zise Ellen uşor.

— Îmi pare rău, dar nu se poate, începu Marion, însă Ellen deja intrase în cameră şi se uita țintă la Ben. Arăta atât de vulnerabil şi de dărâmat, că toată furia pe care o acumulase în ea, se topi.

— Trebuie să discutăm, Ben, zise ea uşor.

— Intră, spuse el cu o voce obosită.

Ellen ar fi vrut să-l ia în brațe, să îl strângă cu putere şi să-i spună că nu ar fi trebuit să se comporte astfel, dar nu îndrăzni.

— Tată, sunt în bucătărie, dacă ai nevoie de mine, anunță.

Marion, apoi se retrase, în vreme ce Ellen se apropie încet de Ben. El nu putea să o privească. Își simțea capul prea greu ca să îl mențină în poziție verticală. Privea în jos, spre papucii de casă, pe care Marion îi pusese în picioare cu câteva minute în urmă.

— Cum ai putut? întrebă ea simplu.

— Pentru că sunt un laş.

— Ben, Ben, spuse ea, schimbându-şi brusc vocea. Locul tău nu este aici.

Se aşezase pe taburetul de la picioarele lui. Era imposibil să n-o vadă acum.

— Dar care e locul meu, Ellen?

— Cum poți să întrebi aşa ceva? Cu mine!

EI scutură din cap.

— Greşit, spuse.

— Te iubesc, cum poate fi greşit?

Suferința, împreună cu dragostea din ochii ei erau prea mult fată de cât putea el să îndure. Își fixă din nou privirea spre papuci.

— Nu pot să continui să fiu egoist.

— Te rog, nu începe din nou cu acest non sens.

— Nu e un non sens. Nu pot continua să trăiesc într-o lume imaginară.

— Lume imaginară? Ceea ce am trăit împreună nu a fost real?

— Ellen, ştii ce vreau să spun. Sunt cu treizeci şi cinci de ani mai bătrân de cât tine.

— Parcă ai fi un papagal care repetă tot ce spune Marion.

— Nu e vorba numai de Marion. Acum ştiu că nu avem nici un viitor împreună. Am văzut asta în oglindă.

— Ce?

— Ai condus un om bătrân la toaletă.

— Tu nu ai fi făcut la fel pentru mine?

— Vreau ca tu să ai o viață frumoasă, nu să sfârşeşti prin a fi infirmiera unui bărbat în vârstă.

— Dar vreau să fiu infirmiera unui bărbat în vârstă.

— Ah, mergi la un psihiatru, eşti nebună.

— Iar tu eşti un bastard. Dar nu te gândi că o să mă îndepărtezi purtându-te aspru cu mine. Nu o să țină. Te iubesc prea mult.

Ben își sprijini bărbia de piept.

— Îmi pare rău, Ellen, m-am răzgândit. Nu îți ruina viața.

— Lasă-mă pe mine să am grijă de viața mea, bine?

El nu răspunse. Tăcerea părea că pusese stăpânire pe cameră. În cele din urmă, ea spuse foarte încet:

— Cred că am înțeles, Ben. Nu te comporți astfel pentru că eşti îngrijorat din pricina mea. E vorba despre tine. Nu poți să accepți ideea că, pentru prima oară în viață, depinzi de cineva. Ei bine, asta se poate întâmpla oricăruia dintre noi. Toți ne putem îmbolnăvi, sau avea un accident. Mâna ei o atinse uşor pe a lui. Trebuie să ne ajutăm unul pe altul, spuse.

El îşi scutură uşor capul, balansându-l dintr-o parte în alta.

— Îmi pare rău, Ellen, nu pot s-o fac.

Ea se ridică în picioare, hotărâtă să nu accepte această idee.

— Nu poți s-o faci? Cum adică? țipă ea. Ai anulat toată relația noastră, tot ce am însemnat unul pentru celălalt cu acest „nu pot s-o fac”?!

— Domnişoară Riccio! spuse Marion, apărând deodată în cameră. Nu am să vă permit să-l supărați pe tatăl meu în felul acesta. Vă rog să plecați.

— Ben! Răspunde-mi!

Vocea lui Ellen era ca plânsul unui om ce se îneacă.

Ben rămase cu capul plecat, fără să scoată o vorbă. Şi nu se clinti, până când nu auzi uşa închizându-se în urma ei. Apoi se ridică uşor şi se sprijini de scaun. Marion îl prinse imediat de braț, însă el o împinse, chiar dacă mişcarea îi provocă o durere aproape insuportabilă.

— Nu sunt infirm, mormăi el printre dinți.

— Bineînțeles că nu eşti. Dar trebuie să ai răbdare, ciripi Marion. Trebuie să fii un pacient răbdător.

Încercă să facă un pas, dar se prăbuşi înapoi în scaun. Marion nu zise nimic, deşi privirea ei voia să spună „uite ce am vrut să spun”. Cu un efort uriaş, Ben se ridică din nou. Sprijinindu-se de perete, se îndreptă pas cu pas spre camera de lângă bucătărie, pe care ea o aranjase pentru el, astfel încât să nu mai fie nevoit să urce scările.

Când se întinse în pat şi închise ochii, era ud leoarcă de transpirație.

— Ia o înghițitură, spuse Marion, apăsându-i pe buze un pahar cu apă.

Era însetat, dar refuză, câteva picături de apă scurgându-i-se pe

bărbie. Marion oftă disperată.

— Te rog, tată, nu te copilări. Doctorul a spus că trebuie să bei mult lichide.

Ben strânse din dinți şi îşi înăbuşi cuvintele care îi stăteau pe limbă. Undeva, în interiorul ființei lui, o voce plângea „Ellen, întoarce-te" – dar era înăbuşită, strivită sub o stare de depresiune, prea grea ca să poată răbufni.

Ellen nu îşi putu aminti cum ajunse acasă în ziua aceea. Plânse aşa de tare, încât la un moment dat nu mai văzu drumul dinaintea ei. Dar, cumva, reuşi să înapoieze maşina închiriată şi să ia metroul, înapoi spre apartament. Ajunsă acasă, se trânti în pat. Plânse în hohote, până la epuizare, adormind cu intermitențe, trezindu-se şi amintindu-şi... Cu fiecare amintire, inima ei se sfărâma din nou. Pentru prima oară înțelese de ce oamenii pot ajunge la sinucidere – golul din interior e prea mare pentru a putea fi suportat. Când îl surprinsese pe Richard cu Gina, nu suferise aşa de tare. O duruse, dar nu fusese distrusă. Ben era primul bărbat față de care simțea astfel, şi asta pentru că îi dăduse puterea să o facă. Pentru că înlăturase cea mai mică posibilitate de a se proteja, încrezându-se orbeşte că el nu o va răni. Cum putuse să o înşele în halul ăsta? Cum?

O voce lăuntrică îi spunea că lucrurile nu se vor încheia astfel, că se va întoarce înapoi. De fiecare dată când auzea paşi, se gândea că ar fi putut fi el, şi de fiecare dată dezamăgirea îi provoca un nou val de lacrimi.

Dimineață, când se trezi, tot corpul îi era ca o rană deschisă. Abia reuşi să se dea jos din pat, iar când se ridică în picioare, durerea deveni insuportabilă. Când ajunse la baie, vomită. Sună la spital şi le spuse că nu poate să ajungă şi că îşi ia o zi liberă. Ziua următoare, starea ei se agravă. Nu putea să spună dacă avea gripă, sau dacă ulcerul ei îşi făcea de cap, sau dacă toată chestia era ceva pe fond nervos, dar, în mod ciudat, totul i se părea binevenit, căci durerea fizică copleşea suferința aspră ce îi frământa sufletul.

În cea de-a treia zi, îl sună. Marion, cu o politețe rece, răspunse la telefon.

— Pot să vorbesc cu Ben Jacobs, te rog?

— Cine este?

— Ellen Riccio.

— Da, de fapt, ți-am recunoscut vocea, spuse, după care urmă o pauză prelungită.

— Pot să vorbesc cu el, te rog? repetă ea.

— Domnişoară Riccio, tatăl meu doarme acum, însă am să-i transmit că l-ați căutat. Dacă va vrea să vorbească cu tine, sunt sigură că o să te sune.

Lui Ellen îi păru rău că sunase. Sperase atât de mult să îi audă vocea, încât era convinsă că o va suna imediat ce va auzi că îl căutase, astfel că un nou val de dezamăgire o năpădi, căci telefonul rămase mut. Hotărî să nu mai revină cu un alt telefon.

O săptămână mai târziu, decise să se întoarcă din nou la lucru. Se mişca ca o drogată şi probabil că astfel şi arăta, căci Goldie rămase trăznită când o văzu. Lui Ellen nu îi făcea deloc plăcere să-i povestească ce se întâmplase, aşteptându-se la o lungă şi puternică morală din partea ei. Însă Goldie nu zise nimic. Doar o luă în brațe, o strânse cu putere, o sărută pe amândoi obrajii şi îi dădu un medicament, ca să se liniştească. Era o prietenă adevărată, care ştia când să tacă.

Câteva zile mai târziu, suferința ce o frământa se domoli, însă fu înlocuită de ceva mai rău... Un sentiment apăsător că nimic din ceea ce făcuse nu avea vreo importanță, că nu conta de loc. Mergea la lucru, ca şi mai înainte, dar muncea fără nici un fel de entuziasm. Era ca o maşină – făcea totul din obişnuință. Îl sună pe unchiul Pete, care insistă ca, imediat, să-i facă o vizită. Ea îi promise că îl va vizita. Se gândi chiar să plece pentru totdeauna. De ce nu? Ce o mai ținea în Brooklyn? Oricum, trebuia să renunțe la apartament, căci nu avea cum să plătească chiria. Începu chiar să strângă, aranjându-şi câteva dintre lucrurile ei în cutii.

Să facă curat şi în camera lui Ben? Da! Să înlăture toate amintirile legate de el... Odată pentru totdeauna! Deschise cu hotărâre uşa de la camera lui. Dar, brusc, tot elanul îi dispăru.

Totul rămăsese exact ca în momentul plecării lui. Ah, Doamne! îşi zise. Ca să îşi recapete tăria, încercă să-şi amintească lucrurile dureroase pe care i le spuse. „Eu sunt prea bătrân, tu prea tânără... Nu e bine...” Nu credea o iotă din aceste vorbe. Totul nu se datora decât afurisitului lui de ego. Nu putea să sufere să fie bolnav şi să depindă de femeia pe care o iubea. Ei bine, să-l ia dracu', atunci! îşi zise. Apoi îşi aminti defectele lui, modul în care

se privea în oglindă, mângâindu-şi mustaţa unsă cu grijă şi trecându-şi mâna prin părul încărunţit. Atâta îngâmfare! Intră în baia lui. Pe chiuvetă se afla un tub de pastă de dinţi, golit pe jumătate şi fără capac. Zăcea acolo din dimineaţa accidentului. Probabil pasta se uscase de tot. Dar nu îl aruncă. Îi puse, cu grijă, capacul şi îl aşeză pe raft, în dulăpiorul medical, alături de pasta lui de ras. Îşi aminti de noaptea când se ridicase din patul lui, în vreme ce el dormea liniştit. Se depărtase în linişte, pe întuneric, spre camera de baie, ca să nu-l trezească. La dracu'! Fundul ei gol se aşezase pe porţelanul rece. Evident, capacul era ridicat. Nu se putea plânge – la urma urmei, era baia lui, pentru care plătea chirie.

Îşi muşcă buzele şi se aşeză din nou pe capacul toaletei. Apoi părăsi camera lui şi închise uşa. Capacul rămăsese în aceeaşi poziţie – un simbol al unei perioade fericite din viaţa ei.

O lună mai târziu, îi spuse lui Goldie că a terminat-o cu Ben, deşi încă se surprindea mâzgălind, inconştient, desenele lui: o toaletă care plânge, un buchet de flori... Ştia că o minţise pe Goldie – nu o terminase deloc cu Ben.

Zi după zi venea la lucru şi rupea o pagină din calendar, gândindu-se că mai supravieţuise cu încă douăzeci şi patru de ore. Când rupse fila ce corespundea zilei de şase aprilie, îşi dădu seama că peste trei zile era ziua de naştere a lui Ben. Va fi o zi grea pentru el – urma să împlinească şaptezeci de ani. Poate îi va trimite o felicitare, sau o scrisoare, ceva prin care să-l anunţe că îi acceptase decizia, că îl iertase şi că îi dorea multă sănătate. Seara, când ajunse acasă, îşi dădu seama că într-adevăr aşa trebuia să procedeze. Felicitarea de ziua lui va evidenţia de asemenea hotărârea de a-şi continua viaţa fără el. Această decizie o făcu să se simtă mai bine. Prin minte îi trecu gândul că oamenii care au vrut să se sinucidă se simt mult mai bine o dată ce au luat decizia să renunţe.

Se aşeză la masă şi începu să scrie.

Capitolul 19

Fără să se poată odihni, Ben se răsuci de pe o parte pe alta, îşi potrivi perna şi închise din nou ochii. Nu avea idee cât era ceasul.

Şi nici nu îi păsa. Nici măcar nu îi păsa dacă se va mai trezi. Fără Ellen... Ştia că trebuie să o uite, dar îi era imposibil. Amintirea ei persista undeva în adâncul memoriei lui. Nu era vorba despre sex, ci de cât de cald era trupul ei, lipit de al lui, cât de confortabilă, de relaxantă era senzaţia să o simtă aproape. Îi făcea plăcere când venea noaptea, tăcută, în camera lui, silueta ei reliefându-se în lumina ce pătrundea prin uşa deschisă. Se furişa fără nici o vorbă lângă el, lipindu-şi corpul de al lui. Erau ca două personaje dintr-o pictură de Chagall, plutind în timp şi spaţiu, comunicând în tăcere, numai prin simplul fapt de a exista, şi nu a vorbi.

Încercase fără succes să uite acele nopţi liniştite, când stăteau unul lângă altul, simţindu-i mâna atârnând pe pijama atunci când încerca să se întoarcă de pe o parte pe alta. Îi fusese întotdeauna teamă că va pleca şi nu se va mai întoarce... Dumnezeule, asta îi făcuse el ei.

— La mulţi ani, tată! auzi vocea lui Marion.

— La mulţi ani, la dracu'! spuse el, întorcându-se cu spatele la ea.

— Ridică-te, puturosule, ţi-am dus micul dejun.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Marion. Ţi-am spus de un milion de ori, nu sunt la spital! Nu vreau masa la pat.

— Dar, tată, am pregătit-o special pentru ziua ta, spuse ea, cu o voce de martir.

— Nu vreau să îmi mai aminteşti.

Marion nu mai spuse nimic. Aşeză tava pe pat şi se grăbi să iasă din cameră. Pe Ben îl năpădi un sentiment de vinovăţie. De ce era tot timpul aşa de răutăcios cu ea? Doar îi voia binele.

Îi adusese omletă, pâine prăjită, jeleu, ziarele de dimineaţă şi chiar pusese un trandafir roşu într-un vas, lângă care alăturase un bilet pe care scria: „La mulţi ani!"

Biletul era suficient pentru a-i alunge tot apetitul, dacă avusese aşa ceva. Se ridică în fund şi deschise ziarul, frunzărindu-l aproape instinctiv şi oprindu-se în dreptul anunţurilor mortuare. Azi era o zi proastă. Ieri murise unul de optzeci şi trei de ani, altul de optzeci şi nouă şi unul de nouăzeci şi cinci de ani, însă astăzi toţi cei ce muriseră aveau sub şaptezeci de ani.

Nu se îmbrăcă şi nu părăsi camera, până ce nu o auzi pe Marion plecând cu maşina, Voise să-şi ceară iertare, înainte ca ea să plece, dar îi fusese teamă că îl va face din nou să-şi piardă

cumpătul. Păreau că se află în permanență la cuțite, şi asta nu din cauza ei, ci a lui. Se îmbrăcă şi ieşi să lucreze În grădină.

Acum că durerile aproape dispăruseră, era hotărât să pună grădina în ordine. Primăvara se simțea în aer, iar timpul era numai bun pentru însămânțări şi plantări. Dar hobby-ul, care în mod obişnuit îi făcea o deosebită plăcere, părea acum incomod şi murdar, şi chiar nu înțelegea cum putuse să-i placă altădată. Dar îşi asumase această responsabilitate, aşa că va strânge din dinți şi va duce treaba la bun sfârşit.

Curăță zona unde în mod obişnuit se afla gardul viu şi unde plănuise să pună câteva flori. Marion adusese ieri patru cauciucuri pe care el le căra acum afară din garaj, împreună cu o lopățică de grădină, pentru săpat. Apoi începu lucrul care, încetul cu încetul, îl acapară.

Rar privea traficul din jurul casei, femeile tinere împingând cărucioare cu copii, sau sportivii alergând... Terminase de plantat jumătate din rondul de flori şi se ridică să-şi întindă trupul amorțit. Zări o infirmieră care ajuta un om bătrân să traverseze strada. Aşa va ajunge şi el în câțiva ani, o stafie... Aruncă lopățica şi se întoarse în casă. Dădu drumul la televizor şi se aşeză, să privească. Programele de după amiază erau stupide. Unul dintre ele era despre o mamă şi o fiică, care îşi împărtăşeau una alteia din experiența fiecăreia, de prostituată. Ben apăsă telecomanda, nervos. Pe alt program, un cuplu de tineri germani făceau dragoste. Cine erau aceşti oameni? Ce îi determina să-şi etaleze burțile pe programul național de televiziune? Cine erau cei ce priveau idioțenia aceea? Ei bine, el era unul dintre ei. Zgomotul scrisorilor căzând pe podea îl readuse la realitate. Poşta venea târziu, aşa că trebuia să fie trecut de ora patru. Marion va veni acasă curând.

Opri televizorul, se ridică şi culese teancul de plicuri şi de reviste de pe jos. Câteva dintre scrisori erau pentru el. Evident, felicitări de ziua lui. Scrisul de pe un plic albastru era inconfundabil. Inima începu să-i bată cu putere. O puse în buzunar şi, ca un copil ce vrea să ascundă ceva, se furişă în camera de la etaj, în care primise permisiunea să se mute săptămâna trecută. Se întinse pe pat şi privi plicul. Îşi amintea atât de bine acel scris de mână, cu litere rotunjite, din notele pe care ea obişnuia să i le lase. Pe spatele plicului era desenat

stângaci un iepuraş. Zâmbi, dar îşi dădu seama că mâinile îi tremurau. Nu era o felicitare, ci o scrisoare de câteva pagini. Dar, înainte să apuce să o citească, o auzi pe Marion că-l strigă, de jos.

— Tată? Tată! Te-ai trezit?

La dracu', mormăi, apoi răspunse cu voce tare.

—Da.

— Vino până jos, vreau să-ți arăt ceva.

Oh, nu, îşi spuse el, ce dracu' mai e acum? Deschise uşa şi ieşi pe scări.

— Mulți ani trăiască!... Mulți ani trăiască!... cânta cu putere un cor.

Lui Ben nu îi veni să-şi creadă ochilor. La capătul scărilor stătea Marion, ținând un tort cu o lumânare mare, aprinsă, în mijloc. Lângă ea erau Milt, Sarah şi o femeie al cărei chip îi era oarecum familiar. Coborî scările încercând să zâmbească şi înghesuind scrisoarea în buzunar.

— Băiețel, arăți de parcă ai avea o sută de ani, spuse Milt făcându-i cu ochiul.

— Suflă în lumânare, tată, spuse Marion întinzând tortul spre el, în vreme ce ciudata femeie bătea din palme veselă.

— Nu, nu, o întrerupse Sarah. Întâi trebuie să-şi pună o dorință.

Ben îşi dori să dispară cu toții, dar, spre dezamăgirea lui, dorința nu se împlini. Toți aplaudară în vreme ce el, ascultător, suflă în lumânare, apoi îl conduseră în sufragerie, la o masă cu toate felurile pe care el le detesta: ficat de pasăre, salată de cartofi, hering cu sos...

— Am vrut să fac o friptură înăbuşită, dar ceva nu a fost în regulă cu cuptorul meu, anunță Sarah.

— Cadoul meu pentru ziua ta, şopti Milt aplecându-se spre Ben.

Ben râse, în ciuda stării în care se afla.

Se aşezară la masă, iar Sarah se apucă să pună mâncare în farfurii. Lui Ben îi puse mai mult decât ar fi fost în stare orice ființă umană să mănânce într-o săptămână.

Abia acum îşi aminti Ben că femeia în a cărei companie se afla era Brenda, cea cu apartamentul şi cu soțul decedat de curând.

— După ce mâncăm, jucăm cărți, spuse Marion. Vreau ca astăzi să-ți facem toate plăcerile, tată.

Milt se înecă cu peştele cu sos, iar Ben îi aruncă o privire tristă.

Nu era deloc hazliu.

— Brenda, ar fi trebuit să iau friptura la tine şi să o frig în cuptorul tău. Oh, trebuia să mă gândesc la asta. Eşti singura în care mă pot încrede.

— Rămâne pentru săptămâna viitoare, sugeră Milt. Ce zici, Brenda?

— Oh, da, încuviinţă ea.

— Are un apartament superb şi găteşte fantastic, zise Sarah.

— Gătesc în stilul Pritikin, completă Brenda.

— Cum vine asta? întrebă Milt, cu gura plină.

— Am învăţat să gătesc cu puţină sare, pentru soţul meu. Din păcate... A fost prea târziu, spuse ea, plecându-şi privirea.

— L-ai îngrijit foarte bine, Brenda, o încurajă Sarah. Această femeie e un sfânt, adăugă apoi pentru ceilalţi.

— Sunt sigur, mormăi Ben, zâmbit cu jumătate de gură.

Era cea mai nereuşită aniversare din viaţa lui.

Ellen nu ascultase nimic din ceea ce vorbitorul expusese timp de o oră. Era un subiect important, dar nu se putea concentra. Stătea alături de Goldie, într-o stare de zăpăceală totală. Primise, oare, Ben scrisoarea ei de felicitare? Aşa spera, deşi Marion ar fi putut pune mâna pe ea, şi să o arunce. Nu, chiar dacă Marion era rea, nu credea că ar fi putut face una ca asta. De altfel, nu trebuia să o învinuiască de tot ce se întâmplase, căci ea nu făcea altceva decât ceea ce credea că e mai bine pentru tatăl ei. Ben nu era prizonierul fiicei lui; putea să gândească singur. Putea oricând să ridice receptorul telefonului şi să o sune, putea oricând să-i scrie, sau chiar să o viziteze. Însă el se decisese să nu facă nimic din toate astea. El era cel ce închisese toate uşile.

Ropotul de aplauze o făcu să-şi dea seama că prelegerea se terminase. Toţi se ridicaseră în picioare. Se ridică şi ea şi privi în jur. Ochii ei întâlniră privirea insistentă a lui Richard, care zâmbi şi salută dând din cap. Goldie o lovi zdravăn cu cotul.

— Hai să mergem, fetiţo, spuse. Trebuie să mă întorc în salon.

— Mai târziu, bem o cafea?

— Sigur, spuse Goldie şi dispăru în mulţime.

În vreme ce Ellen părăsea sala de conferinţe, auzi în spatele ei vocea familiară a lui Richard.

— Te întorci la bibliotecă?

— Da.

— Te deranjează dacă te însoțesc?

Ellen mormăi ceva de genul „Deloc”, sperând că tonul vocii ei îl va descuraja, însă el nu păru să observe.

— Am veşti bune, continuă el vesel. Tocmai am primit drepturile de autor de la editor. Cartea mea… Cartea noastră s-a vândut foarte bine.

— Mă bucur să aud asta, spuse ea imparțială.

— Ediția a doua va apare într-o lună.

— Oh, e foarte bine..

— Ăsta e un semnal, spuse el, scoțând o carte din buzunar.

Avea acelaşi aspect pe care îl ştia ea, exceptând poza de pe coperta din spate, care fusese înlocuită cu un fragment dintr-o revistă de specialitate.

— Foarte frumos. Ellen ştia că este stupidă, dar era tot ce putea să spună.

— Mă bucur că apare, continuă el, căci îmi dă ocazia să corectez o mare omisiune pe care am făcut-o la prima ediție.

Se aflau acum în dreptul bibliotecii.

— Ce omisiune?

— Uită-te la pagina trei, zâmbi el, şi plecă.

Ellen îl privi depărtându-se, sigur de sine, apoi deschise cartea. Pagina trei era albă, cu excepția unui singur rând – o dedicație: „Lui Ellen Riccio, cu recunoştință şi afecțiune”.

Chiar şi Goldie se arătă impresionată când văzu dedicația. Scoase un fluierat uşor şi prelung.

— Individul tot se mai gândeşte la tine.

— Oh, Goldie, te rog…

— Nici un „te rog”. Ştii şi tu că e adevărat.

Ellen nu zise nimic. Nu putea să nege că Richard voia să reînnoade prietenia lor, căci demonstrase clar acest lucru, în nenumărate rânduri.

— Şi-a cerut scuze, de câteva ori.

— Nimeni nu e perfect. Şi-a dat seama că a greşit. Vorba surorii Clarita „Iertarea e divină”, sau ceva în genul ăsta.

— Nu sunt pregătită.

— Pregătită, nepregătită, cui îi pasă? Când un băiat face atâta efort să-ți recapete favorurile, trebuie să i le oferi.

— Sincer, Goldie, erai ultima de la care mă aşteptam să aud una ca asta.

— Asta e realitatea. Fiecare bărbat poate fi uneori bădăran; unii sunt bădărani tot timpul. Dar băiatul ăsta nu îi depăşeşte pe alţii în această privinţă. Şi banii pe care îi face cu transplanturile de cord... Spuse ea, dându-şi ochii peste cap. Şi îţi mai spun un lucru: toate infirmierele sunt de acord că e cel mai bine bărbat din acest afurisit de spital.

Ellen încuviinţă. Ştia că acest lucru era adevărat.

— Şi, în măsura în care mă pricep, este cel mai competent doctor din spital. Vrei să auzi ce a făcut Fineberg?

Expresia de pe faţa lui Goldie arată că era vorba de o prostie.

— Ce?

— Îţi aminteşti de tânărul evreu, care a fost împuşcat?

— Hasidicul?

— Chiar el. Ştii că a murit?

— Da, a fost îngrozitor.

— Cel mai îngrozitor lucru e că ar fi putut să trăiască. Se pare că Fineberg, care l-a operat, era atât de ocupat să scoată glonţul, încât a uitat să se uite la spatele tânărului.

— Ce?

— Da, puştiul era şi înjunghiat. Curgea ca o sită, dar moşul, orb şi prost, nu a văzut.

— Oh, nu.

— Oh, da. Nu vreau să-mi imaginez ce o să se întâmple când fraţii lui or să afle treaba asta.

— O să-l dea în judecată.

— Fără glumă. Nimeni nu o să-i convingă că un medic dintr-un spital catolic a ucis fără nici un motiv un evreu hasidic.

— Dar Fineberg este evreu.

— Un amănunt fără importanţă, peste care se poate trece cu uşurinţă, în furia pasiunii.

Ellen scutură din cap. Ştia că Goldie avea dreptate. Problema era cu siguranţă un dezastru pentru *Saint Joseph.*

Când, în sfârşit, plecară cu toţii, Ben răsuflă uşurat. Marion, evident foarte încântată de succesul petrecerii, pălăvrăgea în continuare, dar el nu o asculta. La primul căscat, spuse că e obosit şi se retrase în camera lui.

Scoase scrisoarea, dar era prea emoționat ca să o citească imediat. O puse cu multă atenție pe noptieră, se dezbrăcă, își spălă dinții şi îşi potrivi câteva fire din mustață. Apoi făcu un duş, se uscă şi se urcă în pat. Suferise destul tot gândindu-se ce ar putea conține scrisoarea.

Începu să citească.

Dragă Ben,

Odată, la Universitatea din Ohio, trăiau mulți iepuraşi. Erau iepuraşi de laborator, şi erau hrăniți cu doze toxice de colesterol, pentru a vedea cât de repede se vor înfunda arterele lor. Şi, destul de repede, după cum se şi aşteptaseră cercetătorii, toți iepuraşii se îmbolnăviră… Excepție făcând un singur grup. Era un mare mister. Cum putuse să se întâmple una ca asta? De ce acel grup de iepuraşi rămăsese sănătos, în vreme ce ceilalți se îmbolnăveau şi mureau? Doar toți fuseseră hrăniți la fel. Deci, ce anume îi făcea pe unii să trăiască, iar pe alții să moară? Profesorii nu îşi puteau imagina. Până când aflară că grupul de iepuraşi sănătoşi era foarte îndrăgostit de asistenta de la laborator, care avea grijă de ei. De fiecare dată când venea să îi hrănească cu doza fatală de colesterol, îi scotea pe rând din cuşca lor şi îi mângâia pe cap. Profesorii erau uimiți; dar încă nu le venea să creadă. Aşa că repetară experimentul, de data aceasta ordonând asistentei să mângâie numai câțiva iepuraşi. Şi constatară că presupunerea lor era adevărată. Iepuraşii norocoşi, care fuseseră mângâiați, supraviețuiseră.

Deci, spune-mi, dragă Ben, te scoate cineva afară din cuşcă şi te mângâie de ziua ta?

Ben lăsă scrisoarea jos. Lacrimi mari i se rostogoleau pe obraji.

Capitolul 20

Prin fereastra trenului ce gonea spre Amsterdam, Ellen urmări un remorcher urcând de-a lungul râului Hudson, până când acesta dispăru din câmpul ei vizual, depăşit de tren. Apoi se lăsă pe spate pe banchetă şi ascultă zgomotul ritmat al roților pe şine. Cunoştea bine acele şine – două linii de oțel albastru, întinzându-se până departe, părând să se unească la orizont. Copil fiind, când se juca printre liniile de cale ferată, pretinzând că face gimnastică

la bârnă, nu înțelesese acea iluzie optică. Îşi amintea foarte bine emoția şi teama pe care o simțea când un tren apărea în depărtare, repezindu-se, fără zgomot, spre ea. Țipa şi sărea în lături în ultimul moment, privind trenul care vâjâia prin fața ei. Trenurile express nu opreau niciodată în Amsterdam. Zărea bărbații şi femeile ce stăteau la mese acoperite cu pânză albă şi se întreba unde se grăbeau aşa de tare. Îi invidia, căci şi ea îşi dorea să fie în tren şi să călătorească undeva. Până la urmă, s-a urcat şi ea în acel tren, care a dus-o o sută şaptezeci de mile spre sud, către cel mai mare oraş al lumii, New York. În acea zi, la cei şaptesprezece ani ai săi, călătorind cu trenul pentru prima oară, spre Universitatea Columbia, pentru a susține examenul de admitere, i s-a părut că era mai romantic să privească trenul din afară, decât să stea la una din acele mese, acoperită cu pânză albă.

De atunci, a călătorit adesea cu trenul. Chiar şi după ce a murit mama ei, se întorcea la Amsterdam la fiecare Crăciun, pentru a petrece sărbătorile cu unchiul Pete şi mătuşa ei, Marie. Nu prea îi păsa de mătuşa Marie, deşi era o femeie drăguță şi Ellen nu avea nimic împotriva ei. Se întorcea la Amsterdam pentru unchiul Pete, fratele mai în vârstă al mamei, care întotdeauna avusese grijă de ea, iubind-o ca pe propria lui fiică, făcând-o să nu se simtă singură pe lume. Îi era datoare pentru asta. După ce mătuşa Marie a murit, acum doi ani, vizitele ei s-au rărit.

Vizita de acum era diferită. Nu era o simplă vizită, căci în urma ei voia să se decidă dacă se va întoarce, sau nu, pentru totdeauna în Amsterdam. Unchiul Pete fusese foarte insistent când o chemase, căci bibliotecarul de spitalul local se retrăgea din funcție. Având în vedere poziția lui în cadrul conducerii spitalului, precum şi pregătirea ei, dacă se hotăra să se întoarcă, slujba îi era ca şi asigurată.

Să se întoarcă? Nu ştia ce să facă.

O altă decizie importantă a vieții ei era dacă să se împace cu Richard, sau nu. Goldie o convinsese că fusese prea dură cu el. La urma urmelor, ce mai aştepta? Cât să mai caute după bărbatul ideal? Nu era suficient că Richard era bogat, inteligent şi nebun după ea? În final, consimțise să cineze cu el, iar experiența fusese suficient de plăcută, Richard chinuindu-se din răsputeri să fie un gentleman, apropiindu-se uşor de ea, evitând să-i propună să

petreacă noaptea împreună. Ellen nu lungise prea mult masa, argumentând că încă mai resimțea durerea din trecut, un fapt care era întrutotul adevărat. Era evident că el era dornic să o cucerească din nou. Se oferise chiar să o conducă, duminica, cu maşina la trenulețul suspendat, apoi, aflând de călătoria la Amsterdam, pe care plănuia să o facă, a insistat să îl lase pe el să o înlocuiască. A fost de acord, surprinsă şi totodată fericită că el încerca din răsputeri să-şi schimbe atitudinea față de cei fără adăpost. Dacă, într-adevăr, i-ar oferi o altă şansă, cum ar fi viitorul ei cu Richard? S-ar căsători, ar avea o casă într-un cartier, ar avea o mulțime de copii? Apoi, când va deveni foarte cunoscut, poate se vor muta într-un loc exotic – Zürich, Viena, Paris? Richard va fi faimos, iar ea va fi o bună soție, care îl va ajuta în munca de cercetare şi-i va creşte copiii: Ce să aleagă? Să se întoarcă acasă, unde lucrurile erau liniştite, familiare şi sigure, sau să se avânte înainte cu Richard, într-o viață promițătoare, dar totodată nesigură şi cu multe griji? Ar fi vrut să fie constrânsă de anumite reguli, căci astfel i-ar fi fost mult mai uşor să aleagă. Din nou, poate fără să-şi dea seama, Goldie îi oferise soluția. Chiar în mijlocul unui monolog pe tema împăcării cu Richard, Goldie s-a oprit şi apoi, după o pauză lungă, foarte neobişnuită la ea, a spus:

— Chiar acum mi-am adus aminte de ceva.

— Ce anume?

— Un vechi proverb african, pe care ai mei l-au transmis din generație în generație.

— Te ascult.

— „Poți să scapi de cel ce te urmăreşte, dar nu de ceea ce e în sufletul tău.” Nu ştiu de ce mi-a venit în minte. Nu are prea mult sens, în cazul tău.

Însă pentru Ellen avea sens. Ea ştia ce e în sufletul ei. Ştia că întoarcerea la Amsterdam, sau la Richard, nu era decât o modalitate de a-l uita pe Ben. Dar ce altceva putea să facă, din moment ce el nu o voia?

Richard insistă să o conducă în Manhattan, să prindă trenul. Însă odată ajunşi la gară, i-a fost imposibil să găsească un loc de parcare prin apropiere, fiind nevoiți să-şi ia rămas bun în afara stației.

— Călătorie plăcută, şi nu îți face probleme, zise el, atingând-o

pe umăr. O să am grijă de prietenii tăi. Deja am comandat nişte sandvişuri.

— Drăguț din partea ta.

— Bineînțeles, n-o să se compare cu cele preparate de tine.

— O schimbare va fi o plăcere pentru ei. Vor fi foarte încântați.

— Mult mai important, Ellen, e ca tu să fii încântată, spuse el, cu voce joasă, aşteptând să fie sărutat la despărțire. Însă ea nu dorea acest lucru.

— Mai bine să mă grăbesc, să nu pierd trenul, spuse ea îndepărtându-se.

— Drum bun! strigă el, făcându-i semn cu mâna.

Ea nu îi răspunse, ci alergă cât de repede putu în direcția gării. Ellen era singurul pasager care cobora la Amsterdam.

Unchiul Pete, emoționat să o vadă, o aştepta în stația de tren – o clădire de cărămidă, cu aspect mohorât.

Străbătură oraşul cu maşina, acesta părându-i lui Ellen mult mai mic decât şi-l amintea de la ultima vizită. Parcă se micşora mereu, acum fiind doar o umbră a oraşului copilăriei ei. Îşi aminti de trenul suspendat. Şi trenul, şi Amsterdam-ul, erau doar fosile ale trecutului..

Trecură pe lângă biblioteca oraşului, unde petrecuse numeroase ore de visare. Cu cele patru coloane în stil Doric, ce susțineau plafonul superior, arăta ca o replică în miniatură a unui templu grec. Acum nu o mai îmbia la refugiu, aspectul ei fiind mai îmbătrânit, parcă neglijat. Dar poate că şi acum, în sălile ei de lectură, se afla o fetiță pentru care biblioteca era un palat fără egal…

— Nu te mai întreb dacă îți este foame, chicoti unchiul Pete, oprind maşina în fața unui bufet.

Apetitul lui Ellen era ținta glumelor lor, iar acest bufet era locul lor favorit.

În timpul mesei, Ellen află ultimele noutăți legate de rudele ei îndepărtate, pe care cu greu şi le amintea: fratele mătuşii Marie avea cancer şi era în spital, vărul Henry fusese concediat din funcția de director, verişoara Angela născuse a patra fată, spre disperarea soțului, care sperase să fie băiat. Toți se vor bucura să afle că Ellen s-a întors la Amsterdam.

În vreme ce unchiul Pete vorbea, Ellen, ascultându-l doar pe jumătate, îi studie chipul blajin. Încă avea obrajii îmbujorați şi

ochi: luminoşi, deşi totdeauna trişti, însă părul lui negru albise complet.

— Unchiule Pete, vreau să te întreb ceva.

— Ce este, spuse el, ridicând privirea din farfurie, dar continuând să răsucească cu îndemânare spaghetele pe furculiță, lucru pe care Ellen nu îl învățase nici până acum.

— Nu ți-ai dorit niciodată să pleci din Amsterdam?

EI continuă să mănânce, apoi, după o scurtă pauză, cu privirea ațintită undeva, departe, zise:

— Am vrut, dar nu am putut, căci nu am trecut examenul de barou.

Acesta era un subiect discutat foarte rar, dar care pe Ellen o punea totdeauna pe gânduri, căci nu înțelegea cum cineva atât de inteligent ca unchiul Pete, care absolvise o şcoală de avocați cu merite deosebite, putuse să cadă la examenul de intrare în barou de nenumărate ori.

— Am încercat de mai multe ori, continuă el, dar mi-am dat seama că, de fapt, nu vreau să devin avocat. Am vrut să stau aici.

— Dar, puteai să ai…

— Nu ca avocat. Un avocat face bani din lipsa de încredere dintre oameni. Eu mi-am dorit dintotdeauna să-i ajut pe oameni să se simtă bine împreună.

— Şi asta ai şi făcut toată viața. Eşti cel mai cunoscut om din Amsterdam.

— Ei bine, nu ştiu cât de cunoscut sunt, spuse el zâmbind, dar ştiu sigur, Ellen, că semeni foarte mult cu mine.

— Mă bucur să aud asta.

— Cu deosebirea că eşti mai hotărâtă. Ai ştiut de la început că nu poți fi doctor, aşa că ai devenit bibliotecar medical.

— Da, aşa este.

— Întrebarea este dacă Amsterdam-ul este locul potrivit pentru tine.

— Nu sunt sigură…

— Eu sper să te hotărăşti să vii acasă din nou, pentru că îmi place să te ştiu aproape. Dar cel mai important lucru este să faci ceea ce crezi tu că este mai bine. Câtă vreme eşti sinceră fată de tine, totul o să fi bine.

După ce terminară de mâncat, Ellen se simți mai calmă şi mai stăpână pe ea. Era bucuroasă că venise să-l vadă pe unchiul Pete

în acest weekend. Şi, în fine, nu avea nevoie să se mai frământe atâta. Ştia ce are de făcut în continuare.

Capitolul 21

Înainte de a deschide ochii, Ben încercă să ghicească ora. 6:44, aproximă el. Apoi îşi îndreptă privirea somnoroasă spre ceasul digital. Era 6:45. Nu era rău, nu era rău deloc. Un semn bun, pentru dimineața asta de duminică. Vioi, se ridică din pat, ignorând cele câteva dureri care încă se mai făceau simțite. Se îndreptă spre fereastră şi ridică transperantul. Cerul era cenuşiu, dar, la orizont, soarele deja răsărise. Undeva, în grădină, o pasăre cânta o melodie plăcută. Ben căută cu privirea printre crengile stejarului din apropiere. Sigură pe ea, o pasăre mare, de un galben sclipitor, stătea cocoțată pe una dintre ramuri. Un graur auriu? Vara era pe aproape. Pasărea cântă din nou, iar Ben îi răspunse cu un fluierat. Graurul înclină din cap, ca să asculte. Ben zâmbi. Totul dovedea că va fi o zi bună.

Va merge în Brooklyn.

La opt şi jumătate dimineața, Richard făcuse deja duş şi se îmbrăcase. Nu avea timp de pierdut. Ellen se întorcea acasă în dimineața aceea. Apăsă butonul robotului telefonic şi ascultă din nou mesajul pe care îl primise târziu, noaptea trecută:

Bună Richard, sunt Ellen. M-am hotărât să mă întorc duminică dimineața, astfel încât să pot ajunge pe la prânz la prietenii mei. Apreciez gestul tău şi dorința de a te schimba, dar nu trebuie să te mai deranjezi. Încă o *dată, îți mulțumesc.*

Cu un zâmbet sigur de sine, închise aparatul. Mai bine s-ar grăbi. Dar el era un bărbat precaut, aşa că îşi mai aruncă o dată privirea prin cameră, să nu uite ceva. Ah, da! Se îndreptă spre biroul lui şi ridică un fax, de la o bancă de credit suedeză care spunea: „Conform instrucțiunilor domnului Taro Hashikawa, suntem onorați să confirmăm transferul unei prime rate, de trei milioane de dolari americani de la banca din Tokyo, în contul nostru cu numărul 764135."

Rupse mesajul în bucățele mici, le aruncă în toaletă şi trase apa.

Milt se dădu jos din pat fără să facă zgomot, astfel încât să n-o trezească pe Sarah. Îi plăcea să doarmă mai mult duminicile şi putea deveni morocănoasă dacă o privai această plăcere. Îşi aruncă pe el un halat, merse la bucătărie şi îşi făcu o cafea. Dimineața era cea mai plăcută perioadă a zilei, când putea citi ziarul de la început până la sfârşit, fără să fie întrerupt. Însă în dimineața acesta nu avea timp pentru aşa ceva. Trebuia să se întâlnească, la o gustare, cu Michaelson, ceea ce nu-i făcea nici o plăcere, chiar dacă această întâlnire ar fi avut loc în cele mai bune circumstanțe, ceea ce nu era cazul, de data asta. Michaelson era un pachet de nervi îngrijorat din pricina afacerii cu japonezul.

Milt îi sugerase să meargă acasă, pe Coasta de Vest, şi să se întoarcă numai dacă era neapărat nevoie. Însă pentru Michaelson, plecarea era sinonimă cu renunțarea. Aşa că mai bine stătea prin preajmă, spre disperarea tuturor, mai cu seamă a lui Milt. Din fericire, întâlnirea cu Vandermann fusese fructuoasă. Indiferent ce îi spusese doctorul tânărului Hashikawa, la întrevederea care avusese loc cu uşile închise, ținuse. În cele din urmă, după o gândire îndelungată, japonezul fusese de acord cu un transplant de cord de babuin, însă pusese o grămadă de condiții, prima şi cea mai importantă fiind ca totul să se desfăşoare în cel mai desăvârşit secret. Milt putea doar să-şi imagineze câte parale va câştiga doctorul de pe urma acestei operații.

Deşi nu mai avea motive de îngrijorare, Michaelson era într-o nouă criză de nebunie, obsedat că totul putea merge rău. Şi o mulțime de lucruri putea merge rău, mai ales pe timpul operației, care fusese programată la spitalul particular, pentru a evita mutarea pacientului şi pentru a păstra totul secret. Aparent, nu era nevoie de vreun echipament special, în afara celui uzual, câtă vreme existau cele două lucruri, esențiale: o inimă proaspătă şi un doctor care să ştie ce să facă cu ea.

Milt oftă, împăturind ziarul şi se îmbrăcă fără entuziasm. Sarah dormea fericită. O invidia pentru liniştea ei.

Când ieşi din casă, străzile erau încă pustii. Pentru o clipă, i se păru că vede maşina lui Ben dând colțul. Dar ce să caute Ben în Brooklyn, duminică dimineața, şi încă atât de devreme? Nu... Ridicol.

Ben urmă fără zgomot scările ce duceau spre sala de gimnastică. Intră în camera de aşteptare şi aprinse luminile. Panoul cu afişe rămăsese exact cum îl lăsase, umplut până la refuz cu articole şi mesaje pentru clienții lui.

„Dacă viața vă oferă lămâi, faceți limonadă", spunea unul dintre ele. Îi făcea o deosebită plăcere să găsească articole şi desene, pe care să le afişeze acolo. Unul dintre cele preferate, era: „Dacă ai un picior în ziua de ieri şi unul în ziua de mâine, te pişi pe ziua de azi". El, cu siguranță, asta făcuse în ultimele luni. Ei bine, era timpul să înceapă să pună în practică ceea ce gândea. Să facă limonadă şi să nu se mai pişe pe ziua de azi... Iar dimineața aceea era numai bună pentru a începe.

Deschise uşa sălii de gimnastică şi intră înăuntru. Era o linişte desăvârşită. O rază puternică de soare se strecura prin fereastră, luminând praful de pe o pereche de greutăți. Totul părea să îl acuze de neglijență. Luă un prosop din baie, curăță tot echipamentul, apoi îşi scoase cămaşa. Rămase în picioare, drept şi înalt, încordându-şi bicepşii. Se simțea în formă. Nu va pleca de la sală, până nu va lucra şi îşi va pune sângele în mişcare.

În vreme ce ridica o pereche de gantere, îşi văzu în oglindă pieptul musculos. Uită pe loc imaginea bătrânului cu barba neîngrijită, care era condus la toaletă. El arăta bine. Al dracului de bine.

În trenul de New York, în drum spre casă, Ellen stătea cuibărită în colțul umed şi gol al banchetei. Fusese o vizită rodnică. Luase o decizie şi ştia că era cea corectă. În mod categoric nu se va întoarce la Amsterdam şi nu se va împăca cu Richard. Va continua, ca şi până acum, să meargă la slujbă şi să... Nu ştia ce va urma, căci tot ce vedea era un mare gol, dar totul era în regulă. Gândul nu o înspăimânta. Dimpotrivă, o făcea să simtă calmă şi fără griji. Unchiul Pete înțelesese că întoarcerea la Amsterdam nu ar fi ajutat-o. Dar nu reuşise să-şi ascundă dezamăgirea, când aflase că nu îl va însoți la biserică, cum făcea de obicei, şi că nu va rămâne la masă, după slujbă. Era greu să-i explice ce o îndemna să se întoarcă aşa de curând. Ceva din cuvintele de despărțire ale lui Richard îi persista în minte şi o deranja. Fusese prea amabil cu ea, prea... mieros.

Trenul intră într-un tunel şi, pentru o clipă, fereastra reflectă

zâmbetul cinic de pe fața ei. În urmă cu un an, atenția lui Richard ar fi încântat-o. Acum, însă, i se părea goală şi rece. Nu voia să o câştige înapoi.

Richard lăsă Mercedesul în parcarea rezervată doctorilor, din spatele spitalului. Flutură legitimația la intrare, dar portarul, preocupat de ziarul de duminică îi aruncă doar o scurtă privire. Luă ascensorul până la laboratorul său, fără să remarce prezența vreunei persoane în acea zonă a spitalului, şi intră în camera babuinilor. Studenta care se ocupa de curățenia cuştilor şi hrănirea animalelor, tocmai pleca. Îl privi cu uimire.

— Bună dimineața, doctore Vandermann. Nu vă aşteptam azi.

— Ei bine, munca de birou merge greu, iar acum e numai bine pentru a mă concentra în linişte.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Nu, mergi şi te bucură de ziua asta frumoasă, spuse afişând un surâs seducător. Într-adevăr, prea seducător, căci ea ezită.

— Nu-mi place că vă las să munciți de unul singur…

— Ar fi bine să te odihneşti azi, pentru că s-ar putea să am nevoie de tine mâine seară.

— În cazul acesta, ne vedem mâine, zise ea îndreptându-se spre uşă, dar fără să-l piardă o clipă din ochi.

Imediat ce plecă, Richard deschise camera de aprovizionare, unde erau depozitate medicamentele şi echipamentul chirurgical pe care îl folosea pentru experimentele sale. Din dulapul farmaceutic, extrase o fiolă de clorat de potasiu, pe care îl transferă cu grijă într-o seringă. Înveli seringa într-un material steril şi o vârî în sacoşa pe care o luase cu el. Se îndreptă spre frigider, de unde extrase o pungă plină cu soluție *Ral,* la care adăugă 250000 de unități de streptokinoză şi zece mililitri de dextroză. Se mişca repede, ca un bun cunoscător, amestecând coctailul ca un barman. Apoi luă cutia frigorifică, o umplu cu gheață şi introduse punga înăuntru. Era gata. Ridică cutia şi, în drum spre uşă, apucă o trusă de pe raft. Era grea şi conținea toate instrumentele necesare unei operații de transplant, sterilizate şi învelite în plastic. Cără ambele bagaje pe culoar, unde aşteptau cărucioarele goale. Aşeză cutia frigorifică şi trusa pe unul dintre ele, apoi verifică lista cu codurile secțiilor. Găsi codul pentru morgă. Imediat ce introduse numărul, căruciorul începu să se

mişte, deplasându-se uşor prin labirintul spitalului, dirijat de un mecanism invizibil, spre o destinaţie precisă.

În drumul de la gară spre Brooklyn, Ellen se oprise la un magazin şi cumpărase pâine proaspătă, slănină, salată verde şi roşii, tot ce avea nevoie pentru Jello şi prietenii lui. Acum era în bucătărie, frigând slănina şi prăjind pâinea, câte două felii deodată. Ben s-ar fi supărat, dacă ar fi fost de faţă. I-ar fi recitat valorile calorice ale slăninei, insistând asupra pericolului îngrăşării. Ea ar fi răspuns, bineînţeles, că oamenii care nu fac abuz pot să mănânce. El s-ar fi gândit la asta, apoi ar fi încuviinţat, dându-i dreptate... Avea atât de clar în minte vocea lui. Câte conversaţii imaginare purtase cu el, de când plecase? Le pierduse şirul. De câte ori nu privise afară pe fereastră, gândindu-se că ar fi suficient numai să-şi dorească cu tărie ca el să se întoarcă, pentru ca Ben să apară, grăbindu-se să intre în casă, urcând câte două trepte deodată, deschizând uşa...?

Fără să-şi dea seama, se apropie de fereastră şi privi jos, în stradă. Scutură din cap, necrezându-şi ochilor. Lângă trotuar se afla parcată maşina lui Ben. Sau una asemănătoare cu a lui. Un bărbat ieşi din maşină. Era Ben, care mai apoi urcă scările blocului. Ellen se îndepărtă de fereastră şi coborî în fugă scările. Picioarele nu o mai ascultau şi trebui să se ţină de bară ca să nu se împiedice şi să cadă. Se aştepta să-l zărească înainte de-a ajunge la ultima treaptă, dar el parcă dispăruse. Poate nu mai avea cheia de la apartament. Nerăbdătoare, împinse uşa de la intrare. Nimeni. Privi afară. Locul unde văzuse maşina era gol. Visase. Îşi dorise atât de tare să vină acasă, că în final văzuse lucruri care nu existau decât în imaginaţia ei. Dezamăgirea era prea mare. Avea un nod în gât, care o sufoca. Îşi stăpânea cu greu emoţia. Dacă nu se va forţa, va plânge. Şi nu trebuia să mai plângă. Încet, începu să urce scările.

La etajul doi, fu izbită de un miros de slănină arsă. La dracu', cum putuse să uite?

Ben apăsă pe acceleraţie. Maşina răspunse cu o smucitură. În mod clar avea nevoie de o revizie, căci stătuse, prea mult nefolosită, ca şi creierul lui, de altfel. Chiar acum făcuse aproape cea mai mare prostie. Ce ar fi putut face? Să sune la uşă şi să

spună: „Bună iubito, m-am întors." Trebuia să fie nebun să creadă că se putea întoarce în viața ei așa ușor.

Scrisoarea ei nu sugerase că ar vrea ca el să se întoarcă. Era doar un mod drăguț de a-l felicita de ziua lui. Probabil, era felul ei de a-şi lua la revedere, iar el interpretase totul ca o invitație de a se întoarce acasă.

Merse de-a lungul lui Prospect Park. Pe aici se plimbaseră la prima lor întâlnire, după film. Ştiuse că o impresionase prin felul în care îi pusese la punct pe punkeri. Apoi, o bună perioadă de timp, au stat de vorbă la cafeneaua *Cafe la Fontana.* Se opri la stop. Ca să ajungă pe autostradă, trebuia să facă la dreapta. Dar el continuă să se plimbe în jurul parcului.

La dracu', nu avea de ce să se grăbească să se întoarcă în Jersey.

Bineînțeles, scrisoarea ei putea privită şi din alt punct de vedere. În primul rând, îi luase ceva timp ca s-o scrie. Ar fi putut trimite o carte poştală, dar ea preferase o scrisoare. Şi nu o scrisoare de câteva rânduri, ci una foarte lungă, mai ales pentru cineva care de obicei era foarte concis în notele sale. Îi trebuise ceva efort, ca să o conceapă. La dracu', avusese dreptate să creadă că Ellen încerca să-i comunice ceva. Îi era frică să descopere că nu era ceea ce sperase el.

Se învârti, pentru a doua oară, în jurul parcului. Şi acum, încotro?

Michaelson mâncă fără poftă, în schimb bău două pahare zdravene de vin. Milt nu încercă să-l pondereze. Era gata să facă orice, numai să-l ştie calm pe Ron. Oricum, el avea poftă de mâncare. Tocmai terminase omleta şi se gândea să înceapă o felie de plăcintă cu brânză, dar Michaelson se ridică de la masă şi ceru nota de plată.

— De ce te grăbeşti, Ronnie? Avem timp suficient, spuse.

— Nu mai am răbdare. Să mergem.

— Când şeful zice să mergem… spuse Milt resemnat, ridicându-se fără nicio tragere de inimă.

Ieşind pe uşă, aruncă o ultimă privire tristă spre tava plină cu produse de patiserie. Bineînțeles că ajunseră la spital mult prea devreme. Când întrebară de domnul Hashikawa, li se spuse că era cu tatăl său.

— Ți-am spus că trebuia să venim mai devreme, începu imediat Michaelson. În felul ăsta, am fi fost aici când…

— Ron, nu noi facem operația. Eu chiar nu înțeleg deloc ce căutăm noi aici.

— Trebuie să ne asigurăm că totul merge precum am stabilit.

— Vandermann nu are nevoie de noi, ca să-i spunem când să aducă inima.

Privirea lui Michaelson îl îngheță pe Milt, care înțelese imediat că ar fi mai bine dacă ar încerca să schimbe starea de spirit a şefului său.

— Ronnie, relaxează-te. Am auzit că imediat ce îi pune noua inimă, pacientul o să fie în formă şi va putea părăsi spitalul în câteva zile.

— Vorbeşti serios? Atât de rapidă e refacerea?

— Desigur. Înainte ca săptămâna să se încheie, o să stăm cu toții în genunchi, în jurul mesei cu picioarele retezate şi o să bem ceai.

Pentru o clipă, chipul lui Michaelson se lumină.

Maşina lui Ben părea că ştie singură drumul. Urma vechiul traseu de duminică dimineața, spre Coney Island. Ben conducea gânditor. Dar, pe măsură ce se apropia de ocean, starea lui psihică se îmbunătățea. Îşi imagina privirea ei fericită, surprinsă să-l vadă coborând scările stației de metrou. Probabil o să se izbească de el, exact ca în ziua aceea, când de asemenea îi făcuse o surpriză întâmpinând-o. „Dumnezeule, a fost vina mea", o să spună el. „Mă îndreptam spre Jersey, dar această nenorocită de maşină, care nu a mai fost de mult folosită, m-a adus singură în Coney Island. Cred că va trebuie să-i fac o revizie." Ea va râde, îl va lăsa să care cutia cu sandvişuri şi totul va fi ca şi când n-ar fi plecat niciodată.

Aproape ajunse. Îşi privi ceasul. Era nouă şi jumătate şi era prea devreme. Ellen apărea de obicei în jurul orei unsprezece, dar, la dracu', o să-l țină puțin de vorbă pe Jello, cât să mai treacă timpul, apoi o va aştepta la barieră.

Scena se reliefa foarte clar în mintea lui. El va face o figură de iepuraş şi va spune: „Ce s-a întâmplat, doctore?" Bineînțeles, va fi foarte surprinsă de apariția lui. „Nu ai mai văzut nici un iepuraş până acum?", va continua el.

Îşi imaginä zâmbetul de fața ei, parcă văzând-o cum aruncă

cutia şi îşi deschide larg braţele. Va...

Brusc, i se tăie respiraţia. Chiar prin dreptul maşinii lui, un bărbat îmbrăcat elegant, traversa strada. Era doctorul Vandermann. Căra după el o trusă medicală şi se îndrepta direct spre trenuleţul suspendat. Ben se făcu mic de tot în scaun, sperând să nu fi fost văzut. Nu observă schimbarea culorii semaforului şi nici nu auzi claxonul maşinii din spatele lui. Rămase pitit în vreme ce şoferul, evident pierzându-şi răbdarea, îl depăşi şi îl înjură.

Capitolul 22

Richard se strecură pe lângă tiribombă, scuturându-şi nervos rugina de pe pardesiu. O linişte sinistră bântuia locurile năpădite de buruieni, unde locuiau cei fără adăpost. Părea că nimeni nu se trezise încă, cu excepţia lui Choo-Choo, care stătea pe un bidon şi îşi încălzea cafea într-un vas.

— Unde este Jello? întrebă Richard.

Fără să scoată un cuvânt, Choo-Choo îşi ridică bărbia în direcţia unui grup de oameni care, stând ghemuiţi în poziţie fetală, dormeau sforăind puternic. Richard se ghemui lângă Jello şi îl bătu uşor cu palma pe umăr.

— Trezeşte-te, spuse.

Jello se trezi şi ochii mici ca două mărgele ai lui Junior se iviră din buzunarul hainei lui.

— Îngerul păzitor m-a trimis ca să am grijă de tine, spuse Richard.

— Hmm?

— Domnişoara Ellen.

— Oh, drăguţ din partea ei.

— Cum te mai simţi?

— O să mă simt minunat într-un minut, mormăi Jello, întinzându-se după o sticlă de whisky, aproape goală, ce zăcea lângă el. Se rezemă într-un cot şi luă o înghiţitură zdravănă. Aproape imediat începu să tuşească. Cu tot siropul de tuse pe care l-am băut până acum, spus el contrariat, de ce nu încetează o dată tusea asta blestemată?

Richard îşi aşeză mâna pe fruntea murdară a lui Jello.

— Nu vă purtaţi frumos cu el, doctore, interveni Choo-Choo. E mahmur, după beţie.

— Mă îndoiesc, zise Richard pe un ton profesional. Are temperatură... Cred că e grav bolnav.

Choo-Choo părea sceptic în această privinţă.

— Pentru mine, pare neschimbat.

Richard scoase stetoscopul şi îi ascultă inima.

— Nu îmi place, zise el, mult mai tare decât era necesar.

Trebuie să începem imediat un tratament pe antibiotice. Scoase telefonul portabil şi formă un număr. Va merge la spital chiar acum.

— Nu vreau la spital, obiectă cu voce slabă Jello.

— Ce are, doctore? vru să ştie Choo-Choo, dar Richard vorbea deja la telefon.

— Am nevoie de o ambulantă. Un bolnav de plămâni. Lângă trenul suspendat, da... în trei minute?... Am să aştept la intrare.

Jello se alarmă.

— Stai puţin, doctore. Mă simt foarte bine. Nu-mi trebuie decât putină cafea.

— Îţi aduc imediat, strigă Choo-Choo, întorcându-se la vasul de cafea.

— Îmi iau singur, spuse Jello, vrând să se ridice, dar Richard îl opri.

— Eşti foarte bolnav.

— Nu mă întorc la spital.

— Lasă-mă să-ţi fac o injecţie, apoi mai vedem.

Richard scoase rapid seringa pregătită.

— Nici vorbă, protestă Jello.

— Dacă după injecţie te vei simţi mai bine, nu va trebui să mergem la spital.

Jello îl privi cu ochi înceţoşaţi.

— Promiţi, doctore?

— Da.

— Bine, o injecţie şi nimic altceva.

Richard îi ridică mâneca şi înfipse acul direct în venă

— O să te simţi mai bine, acum.

Jello nu răspunse. Când Choo-Choo se întoarse cu cana de cafea aburindă, Jello stătea cu capul căzut pe umăr.

— Dumnezeule, spuse, nu arată bine deloc.

— Ți-am spus că e grav bolnav.

— Nici măcar nu mişcă.

— Ajută-mă să-l ducem la barieră, spuse Richard, apucându-l pe Jello de subsuori.

În depărtare, se auzea sirena ambulanței care se apropia.

O rafală de vânt lovi din senin maşina lui Ben, în vreme ce acesta traversa podul Verrazano, suspendat la înălțime deasupra golfului New Yorkez. Putea simți cum acesta se balansează în bătaia vântului.

Era un mare dobitoc! Cum putuse să se gândească să-i spună iubitei că decisese, aşa, pe moment, să se mute înapoi? În aroganța lui, se aştepta ca ea să uite ce mizerabil se purtase şi să-l primească cu brațele deschise. Numai un dobitoc adevărat putea să viseze aşa ceva. Bineînțeles că se întorsese la vechiul ei prieten. Şi de ce nu? Nu o sfătuise chiar el să procedeze astfel? Trebuia să fie nebun să creadă că va sta acasă, suferind din cauza unui bătrânel care i-a spus că nu o mai vrea.

Echipa ambulanței, cărând o targă, alergă spre locul unde stăteau Richard şi Choo-Choo, lângă corpul inert al lui Jello, care era întins lângă un vehicol dărăpănat, la intrarea în parcul de distracții.

— Să-l punem pe targă, zise Richard poruncitor.

— Dar, doctore, nu trebuie, mai întâi…

— Faceți ce v-am spus! Vin şi eu cu voi.

Echipa de asistenți se conformă rapid şi, în vreme ce urcară targa cu trupul lui Jello în ambulanță, un şoricel sări din buzunarul hainei lui. Asistenții se priviră mirați.

— Asta n-o mai văzusem, mormăi şoferul ambulanței.

Richard urcă şi el.

— Pot să vin şi eu? întrebă Choo-Choo.

Şoferul încuviință, dând din cap.

— Poți să stai în față, cu mine.

— Nu! țipă Richard, apoi continuă cu o voce joasă. Ellen o să sosească curând. Trebuie să rămâi şi să-i explici ce s-a întâmplat. Spune-i că am să fac tot ce-mi stă în putință.

— Bine, doctore, încuviință Choo-Choo.

Portiera fu închisă cu zgomot şi ambulanța demară cu sirena

urlând. Zăpăcit, Junior alergă după ea.

Când, în cele din urmă, Ellen ajunse la metrou, încă se dojenea aspru pentru slănina arsă. O cantitate deloc neglijabilă se prefăcuse în scrum. Apartamentul, plin de fum, mirosea ca un incinerator. Slavă Domnului că nu luase foc bucătăria.

Aerisi şi şterse toate urmele incidentului, apoi coborî şi se îndreptă spre cel mai apropiat magazin, de unde cumpără o altă porție de slănină. Jello merita efortul.

Ambulanța pătrunse în trombă pe poarta intrării de la urgențe. Richard sări din maşină, urmat de personalul echipei salvării.

— V-ați comportat admirabil, îi felicită el.

Ei mulțumiră, dând din cap.

— Eşti formidabil, doctore Vandermann, zise şoferul.

— Mai încape vorbă, fu de acord partenerul lui. Puțini doctori s-ar zbate atât de mult ca să salveze viața unui vagabond.

— Oricine a depus jurământul lui Hippocrate ar trebui să se comporte astfel.

— Duminică dimineața? Eşti unul la un milion, doctore.

— Apreciez complimentul, băieți. Mulțumesc.

Încă scuturau din cap a admirație când el intră în spital.

— Ce ai adus? întrebă îngrijitoarea camerei de urgență.

— Un cadavru. Am să-l duc la morgă şi o să mă îngrijesc de certificatul de deces.

Îngrijitoarea îi întinse formularul, fără să-şi ridice nici măcar o clipă privirea din hârțoagele ei.

Înainte ca Ben să introducă cheia în broască, uşa sări în lături.

— Unde ai fost? întrebă Marion, înnebunită.

— Am făcut o plimbare cu maşina.

— O plimbare?

— Da, am fost până la sala de gimnastică.

— În Brooklyn? spuse, urmându-l în dormitor. Vrei să te sinucizi?

Ben îi aruncă o privire care spunea clar „lasă-mă în pace”, dar ea nu remarcă.

— Puteai să mori, continuă ea.

— Calmează-te, Marion.

Era prea abătut ca să facă față unei crize de isterie din partea ei.

— Nu arăți suficient de refăcut, pentru o asemenea călătorie.

— Fii serioasă, Marion, nu sunt invalid. Doctorul a spus că trebuie să fiu mai activ.

— Fi mai activ aici, acasă. Termină cu plantatul florilor…

— Mâine, grădina o să fie gata.

Marion îl privi mai atentă.

— Tată, nu arăți bine. Îți pregătesc o baie fierbinte.

— Pot să mi-o pregătesc şi singur.

Vocea lui era rece şi fermă.

ÎI privi, pentru o clipă, apoi zâmbi cu indulgență.

— Te-ai obosit prea mult azi. Te las să te odihneşti. Am să-ți aduc imediat puțină supă, zise ea, îndreptându-se spre uşă.

Să o ia dracu' de supă, gândi Ben. Ura să fie dădăcit, dar ceea ce făcea Marion era mult mai mult decât atât. Simțea că se sufocă. Şi ce era mai rău, era că nu avea scăpare.

Gomez, tehnicianul de la morgă şedea cu picioarele sprijinite pe biroul său. Era în pauză şi nimic nu-l putea împiedica să-şi mănânce sandvişul cu carne de vită şi pâine de secară. Abia dacă aruncă o privire spre cadavrul lui Jello, care fu cărat cu targa înăuntru. Infirmierul care împinsese targa o şterse imediat. Cei vii, întotdeauna voiau să-şi ia cât mai repede tălpăşița de la morgă. Cei morți, mai aveau de aşteptat. Pe domeniul lui Gomez, nu exista grabă; la urma urmei, clienții lui nu se plângeau.

— Bună dimineața, Gomez, spuse Richard zâmbitor.

Tehnicianul ridică o sprânceană: un doctor, la lucru, duminica dimineața nu era un eveniment care se întâmpla prea des, dar asta nu era de ajuns ca să-l facă să-şi întrerupă masa.

— Salut, doctore Vandermann, mormăi el cu gura plină.

— Pregăteşte-l pe ăsta pentru mine, te rog.

Gomez fu surprins.

— Vreți să faceți o autopsie?

— Nu, n-am nevoie decât de nişte probe de țesut, pentru nişte cercetări.

— Duminică dimineața? Din ce sindicat faceți parte?

— Nu te întâlneşti în fiecare zi cu un anonim cald, fără o familie care să facă scandal.

— Ştiu ce vreți să spuneți, râse el.

Termină sandvişul, se şterse la gură cu mâneca şi se uită lung la plăcinta cu cireşe, care trebuia să fie desertul lui.

— Pregăteşte cadavrul, spuse Richard. Dacă nu recoltez inima în douăzeci de minute, nu-mi mai e de nici un folos.

— OK, doctore, încuviință în cele din urmă tehnicianul.

Gomez era chiar înspăimântat de ideea de a se zori într-o dimineață de duminică – o zi în care sperase că toate vor decurge molcom – dar ce putea face? Era o slujbă cu un salariu sigur.

Richard părăsi morga şi se îndreptă spre locul în care îl aştepta căruciorul cu ustensile. Trecu pe lângă sora Clarita, care ieşea din camera ei, salutând-o cu o mişcare rapidă a capului şi se grăbi mai departe, înainte ca ea să aibă şansa să se lanseze într-un şir de politețuri nesfârşite. Când se întoarse, o clipă mai târziu, îmbrăcat în costumul de chirurg, în mână cu echipamentul său şi o ladă frigorifică, Gomez sta, vădit încurcat, în hol.

— Nu ți-am spus să începi? spuse Richard, arțăgos.

— Nu pot. Sora se roagă peste cadavru.

Prin uşa întredeschisă, Richard o văzu pe sora Clarita miluindu-l pe Jello, în timp ce buzele ei se mişcau fără a scoate un sunet. Se uită la ceas. Mai avea la dispoziție unsprezece minute. Trase scurt aer în piept şi împinse uşa.

— Soră, spuse autoritar, o să fie destul timp pentru rugăciuni la înmormântare.

— O, dragă doctore Vandermann, taina Sfântului Ştefan trebuia împărtăşită acestui nefericit înainte să moară. Şi îndrăznesc să spun că sufletul lui are, poate, nevoie de orice ajutor de care poate dispune.

Pe moment, Richard rămase fără cuvinte. Puse jos setul pentru intervenții cardio-chirurgicale, făcându-şi de lucru cu despachetarea conținutului.

— Ei bine, spuse în cele din urmă sora Clarita, trebuie să-mi fac rondul de dimineață şi, totodată, să te las să munceşti.

— Vă urez o zi bună, soră.

Suspinând uşurat, Richard îşi privi ceasul. Mai avea nouă minute.

Tehnicianul intră în acțiune şi scoase hainele mototolite de pe Jello…

— Ce o să faceți cu smochingul lui? întrebă.

— E un dar pentru tine, chicoti Richard.

— O, mulțumesc mult, zise Gomez, îndesând grămada de zdrențe într-un coş de gunoi.

— Te rog, adu-mi mai multă gheață. Sterilă, ordonă Richard, apropiindu-se de cadavru.

— Sterilă? Trebuie să mă duc până la capătul coridorului după ea, mormăi Gomez. Pe aici nu prea avem nevoie de material steril.

Dar Richard nu ascultă vorbăraia tehnicianului. Luă, cu mâna înmănuşată, un scalpel, trase înapoi de pielea de pe pieptul osos al lui Jello şi făcu o crestătură adâncă, mai jos de centrul toracelui.

Capitolul 23

— Taxi, taxi! striga Ellen disperată.

Un cuplu de tineri ce se îndreptau spre plajă, îi aruncă o privire stranie, dar ea nu le dădu importanță. Observă un taxi ce dădea colțul spre Surf şi traversă în fugă strada, în diagonală, puțin lipsind să fie lovită de un break.

— Fii atentă! țipă şoferul break-ului, dar ea nu-l auzi.

Cu răsuflarea tăiată, sări în taxi.

— Spitalul Saint Joseph, bâigui ea.

Ce i se putuse întâmpla lui Jello? De ce îi venise rău, aşa, pe neaşteptate. Săptămâna trecută, când îl văzuse ultima oară, tuşea, dar el tuşea tot timpul. Slavă domnului că Richard nu primise mesajul ei şi venise la trenul suspendat! Spera din tot sufletul să fi ajuns la timp pentru a-l salva pe Jello. Imaginea pe care i-o zugrăvise Choo-Choo o alarmase teribil, dar Richard era cel mai bun dintre toți doctorii pe care-i ştia ea. Jello avea noroc – Richard va face tot posibilul.

Acest gând o calmă un pic.

Richard îşi aruncă mănuşile în coşul cu gunoi, dezbrăcă complet completul chirurgical şi îl înghesui în coşul pentru spălătorie. Puse instrumentele însângerate în cutia pentru sterilizare. Oricât ar fi fost de grăbit, avea grijă să urmeze procedura regulamentară.

Gomez era ocupat cu cadavrul.

— Mulțumesc. Şi o zi bună în continuare, îi ură Richard.

Era întotdeauna politicos cu cei ce-l ajutau.

— Aşa să fie, doctore.

Gândul lui Gomez era deja la plăcinta pe care nu apucase s-o termine.

Cu lada frigorifică în mână, Richard luă liftul până la parter şi pătrunse în parcare printr-o ieşire de incendiu. Nimeni nu-l văzuse plecând.

Înainte să pornească Mercedesul, scoase din buzunar telefonul celular şi formă repede un număr.

— Doctorul Vandermann, spuse. Puteți începe, sunt pe drum.

Maşina traversă parcarea, ieşi şi se opri. Nu mai putea înainta. Strada era blocată în întregime de o mulțime de evreii hasidici, îmbrăcați cu toții în negru şi cu pălării negre pe cap. Câțiva purtau pancarte pe care scria **ACEST SPITAL UCIDE EVREI.** Protestau pe față pentru tratamentul lui Moishe.

Mărşăluiau în cerc, tropăind, agitându-şi pumnii şi țipând.

Baricade ale poliției protejau drumul spre Urgență, dar asta nu-l ajuta cu nimic pe Richard. Furios, se aplecă în afara geamului portierei.

— Domnule ofițer! strigă.

Polițistul care supraveghea mulțimea îşi întoarse privirea spre el, dar nu încercă să se apropie nici măcar cu un pas.

— Domnule ofițer! repetă Richard.

În cele din urmă, polițistul veni lângă Mercedes.

— Care-i problema cu dumneavoastră?

— Vreau să ies de aici.

— Şi eu cum să vă ajut? Au autorizație.

— Sunt medic şi trebuie să ajung urgent la o consultație.

— Cei de la spital au spus că parcarea asta nu e folosită duminica.

— Au greşit.

— Pe moment, n-am cum să vă ajut.

— E o problemă de viață şi de moarte.

— Mda, aşa spun doctorii întotdeauna, spuse polițistul şi dădu să plece.

— Dar trebuie să ajung în Manhattan! insistă Richard.

— Luați metroul, ca oricare dintre noi.

Având de gând să nu mai piardă nici un minut din timpul său cu acel străin încăpățânat, polițistul se întoarse pe călcâie şi veni la locul lui.

— Blestemații ăia de evrei sunt din nou aici, mormăi taximetristul.

— Ce ai spus?

Ellen, trezită deodată din gânduri, prii împrejur. O mulțime de oameni îmbrăcați în negru blocau strada. Taximetristul întoarse maşina.

— Trebuie să ocolesc. Drumul ăsta e blocat, zise el şi ambală motorul, oprind în fața intrării de la Urgență.

Ellen îi dădu o hârtie de cinci dolari, pentru o cursă care costa numai doi dolari şi plecă fără să mai aştepte restul.

— Unde-i Vandermann? întrebă la poartă.

Funcționarul de la informați îşi întrerupse lucrul la calculator şi îi înmână un formular.

— Completați, vă rog, formularul şi aşteptați să vă vină rândul, spuse el, mecanic.

— Nu, nu, nu, spuse Ellen, nerăbdătoare, nu sunt bolnavă. Am venit pentru un pacient.

— Ce i s-a întâmplat?

— Nu ştiu. De asta îl caut pe doctorul Vandermann.

— Unde este?

— Păi asta vă întreb şi eu.

— Domnişoară, calmați-vă. Spuneți-mi numai unde este pacientul.

Ellen inspiră adânc. Ştia că în starea agitată în care se afla, nu putea comunica prea coerent.

— A fost internat azi dimineață. Doctorul Vandermann l-a internat. De asta trebuie să-l văd.

— Bine, iată că ajungem undeva. Care-i numele pacientului?

— Jello Bob.

Funcționarul apăsă nişte taste pe calculator.

— Nu avem nici o internare pe acest nume.

— Dar ştiu sigur că o ambulanță l-a adus aici, acum cel mult o oră.

— Ambulanță? Acum o oră? Staţi un moment.

Căută prin nişte hârtii de pe birou.

— O, iată-l, zise el privind spre Ellen şi, fără vreo vorbă, îi întinse formularul.

Pe el era scris: „Statul New York, certificat de deces.” Ellen se sprijini de ghişeu. O senzație stranie o furnică prin tot corpul şi tot sângele i se scurse din obraji.

— Sunteți bine?

Ellen nu răspunse.

— Vreo rudă de-a dumneavoastră? spuse funcționarul cu compătimire în voce.

În ochii lui Ellen apărură lacrimi. Clătină din cap că nu.

— Vreun prieten, nu-i aşa?

Ellen încuviință, dând din cap. Cu o voce de-abia auzită, întrebă:

— Este…?

Buzele i se articulară pentru a spune acel cuvânt pe care însă nu-l putu rosti.

— La morgă.

Se prăvăli lângă ghişeu.

Sunetul ascuțit al telefonului din afara sălii de operație îi făcu pe amândoi să tresară. Ron îl privi întrebător pe Milt. Telefonul sună din nou, dar prin apropiere nu era nimeni din personalul medical, care să răspundă.

— Ridică-l, Milt, şopti nervos Ron.

Milt tresări.

— Alo, spuse şi ascultă câteva clipe. Milt Schultz, doctore Vandermann, se recomandă el. Sunt toți aici.

— El unde e? întrebă Ron.

Milt îi făcu semn cu mâna.

— Ei bine, spuse el, puteți lua metroul de la stația de lângă spital, pe linia D, spre Broadway, sau Lafayette, apoi va trebui să schimbați, spre Lex… Da, Lexington, numărul şase… Dar, doctore, nu prea circulă duminica.

Când Milt închise, Ron şuieră printre dinți:

— Ce dracu’ facem?

— Nu îmi dau seama ce s-a întâmplat, dar vine cu metroul.

Ca şi când s-ar fi mişcat cu încetinitorul, Ellen îşi croi drum prin aglomerația din subsolul spitalului. Totul îi părea familiar.

Avea sentimentul că mai fusese pe aici înainte, dar nu-şi putea aminti când. Lucrurile păreau amestecate, învălmăşite.

După un colţ, inscripţia **MORGA** îi sări în faţă.

Uşa era deschisă. Lângă intrare, un tehnician înfuleca o bucată de plăcintă cu cireşe.

— Îl caut pe Jello, spuse ea, aproape fără să se audă pe sine.

— Ce?

— Jello.

— Nu-mi place Jell-O, prefer plăcinta cu cireşe, spuse el, arătând spre o bucată de plăcintă.

Ellen fu cât pe aci să izbucnească într-un râs isteric. Toate conversaţiile pe care le avusese de când se angajase la spitalul acela erau la fel.

— A fost adus azi de dimineaţă un bărbat…

— Mda, confirmă tehnicianul.

— Pot să-l văd?

Gomez îşi ridică privirea.

— Vrei să-l vezi pe eroul necunoscut?

— Este… Era… Vocea i se prăbuşi. Cineva foarte drag.

El se strâmbă, lăsă furculiţa jos şi se îndreptă agale spre un perete de inox, ce semăna cu un fişier gigantic. Duminica asta, cu siguranţă, nu-i mergea bine. Deschise un sertar. Zornăitul roţilor pe şine se reverberă în sală şi o pală de aer rece o lovi pe Ellen în faţă. Putea vedea conturul unui corp, acoperit de un cearşaf alb.

— Vă aparţine, zise Gomez, întorcându-se la plăcinta lui.

Ellen se apropie uşor de sertar. Dinăuntru, răzbăteau curenţi de aer rece. Cu blândeţe, trase de colţul giulgiului. Cenuşiul feţei sale se potrivea perfect cu cel al bărbii. Ochii lui erau închişi, dar buzele le avea uşor deschise, de parcă ar fi încercat să vorbească.

— O, Jello, şopti ea, îmi pare atât de rău.

Lacrimile îi curgeau şiroaie, căzând pe pleoapele şi fruntea lui. Cu colţul cearşafului, le şterse cu multă dragoste.

Michaelson stătea cu faţa îngropată în mâini, chipul său fiind imaginea disperării. Milt dădu din cap cu dezgust.

— Pentru Dumnezeu, Ron, propriul său fiu o duce mai bine decât o duci tu acum.

— Sigur, tocmai a moştenit o avere, iar eu am pierdut zece milioane de dolari.

— Am ştiut de la început că e vorba de ceva cu bătaie lungă.

— Dar fusesem atât de aproape, zise Ron cu o voce plângăreață. Totul fusese aranjat: doctorul, babuinul, inima…

— N-a mers… Ştiai că japonezul tău ar fi putut avea un *a*lt infarct, şi chiar pe masa de operație, în timp ce doctorul Vandermann bântuie cu metroul prin Harlem?

— Tu l-ai îndrumat.

— Uite ce e, nu e vina mea că le-a spus să-l țină pe japonez deschis, cât el rătăceşte prin metrou. I-am spus să schimbe pe linia D, spre Lex. Sunt eu de vină că nu a coborât unde trebuia?

— Ar fi trebuit să aranjezi transportul lui până aici.

— O, la dracu'!

Milt atinsese limita până la care putea suporta isteria lui Michaelson.

— Ce ai fi vrut să fac? Să-l car în spate?

— Orice ar fi fost nevoie, spuse Ron, răstindu-se. E treaba ta.

— Nu, Ron, nu e treaba mea. Munca mea e să reprezint actori, sau cel puțin asta era munca.

— La dracu', cu actorii. Ei nu sunt decât momeli.

— Da, ai dreptate. Deci, poți să cumperi studioul de film şi să…

Milt îşi dădea seama că vorbea ca un puşti care fusese concediat cu un an înainte, dar nu-i mai păsa.

— Cap sec, scuipă printre dinți Ron. Câți actori ar trebui să-ți treacă prin mână, ca să faci banii ăştia?

— Asta este conflictul intereselor, Ron.

— Conflict de interese?

— Da, asta înseamnă că este greşit.

— Greşit? strigă Ron. Ai făcut o mulțime de bani de-a lungul anilor şi-mi spui mie, acum, că e greşit?

Ceva se rupse în Milt.

— Acum mi-am găsit curajul.

— Eşti un măgar.

— Iar tu eşti un fraier.

— Nu-ți permit să vorbeşti astfel cu mine. Eşti concediat!

— Nu mă poți da afară.

— La dracu', nu pot.

— Nu, nu poți. Demisionez.

Marion deschise uşa la primul sunet al soneriei.

— O, Milt, ce surpriză! Intră.

— Ce-i pe foc?

— O supă superbă de pui. Ai picat la ţanc pentru prânz.

— Oh, nu, nu pot să stau atât. Sunt în drum spre Atlantic City.

— Tu, Milt? Te-ai apucat de jocuri de noroc?

— Nu, mă duc doar să salvez un fost client.

— Mă simt uşurată să aud asta.

— Ce mai face puştiulică?

— Păi, el crede că totul a revenit la normal. Îşi scutură capul, exasperată. Toată ziua mă omor ca să fiu sigură că nu se opinteşte prea mult ridicând greutăţi, sau ducând gunoiul.

—Asta e o veste grozavă. Poate că, în curând, o să se întoarcă în Brooklyn.

— O, nu, nici vorbă. A avut un accident serios.

Convalescenţa, după aşa ceva, ia mult timp. Şi mai sunt şi problemele psihice, care trebuiesc luate în considerare, iar ăsta e domeniul meu.

— Credeam că domeniul tău e psihologia infantilă.

— Şi la copii, şi la bătrâni, se aplică aceeaşi regulă.

Chicoti singură de gluma ei, căci Milt nu i se alătură.

— Unde-i ăla mic?

— În camera lui, răspunse Marion, ca şi cum n-ar fi simţit sarcasmul din vocea lui.

— Îl găsesc eu, zise Milt, îndreptându-se către scări.

— E destulă supă, dacă te răzgândeşti între timp, strigă ea în urma lui.

Ben era întins în pat, îmbrăcat complet, citind ziarul.

— Hai, Ben, spuse Milt intrând, sus şi... Pe ei! O să te îngraşi. Adu-ţi aminte: camerele de rezervă sunt bune numai pentru plute.

— Propriile mele cuvinte se întorc împotriva mea.

— Şi să ştii că nu-mi place să zgândăresc lucrurile, zise Milt prăbuşindu-se pe un scaun.

— Văd că prietenul tău, japonezul, are un necrolog pe prima pagină, spuse Ben, arătând spre ziar. O chestie tare.

— Da, asta scuturat bine de tot acţiunile lui Hashikawa.

— Necaz mare pentru tine?

— Nu mă întreba. Nimic mai mult decât un mare dezastru.

— Ştii, individul ăla, Michaelson... Nu dau un ban pe el.

— I-am spus să mă pupe undeva şi mi-am dat demisia.

— Ai demisionat?

— Da, şi tocmai asta e problema. Acum o am pe Sarah pe cap, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Îmi imaginez cum vine treaba, spuse Ben, cu un ton de cunoscător.

— Nu, n-ai cum să-ți imaginezi. Sarah e singurul om din lume care mă face să-mi fie dor de Michaelson.

Umorul sec al prietenului său, servit cu o mină atât de serioasă, ar fi trebuit să-l facă pe Ben să râdă, acesta însă doar încuviință trist din cap. Amănuntul nu-i scăpă lui Milt.

— Hei, puştiulică, cum se face că arăți atât de fericit?

— Oh, sunt un idiot…

— E, cumva, în legătura cu Ellen?

Ben dădu din cap, afirmativ.

— Nu te înțeleg. La ce dracu' ai mai părăsit-o?

Ben nu răspunse. Rămase tăcut, cu umerii căzuți şi mototolind ziarul.

— Ben, erai mai fericit cu ea. Aruncând o privire fugară spre uşă, continuă aproape în şoaptă. Întoarce-te la ea… Înainte ca Marion să facă din tine un bebeluş înfofolit şi să înceapă să te poarte numai în cărucior.

— E prea târziu, oftă el.

— Imposibil. Fata te iubeşte.

— Nu, Milt. Duminică dimineața m-am dus până la trenul suspendat. Am vrut să-i fac o surpriză.

— Şi? Ce a zis?

— N-am văzut-o pe ea, ci pe prietenul ei.

— Pe cine?

— Ştii tu, doctorul ăla de inimi, Vandermann. Sunt din nou împreună.

— Stai aşa, Ben. Ai spus Vandermann?

— Da.

— Duminica trecută, dimineața, la trenul suspendat?

— Da.

— Imposibil. Avea programat un transplant de inimă.

— Dar sunt sigur că l-am văzut acolo.

— Să recunoaştem, ochii tăi nu mai sunt ce au fost.

— A trecut chiar prin fața mea.

— Nu se poate. L-am văzut chiar eu în Manhattan, duminică

dimineața.

— Tu? Întrebă Ben, ridicându-şi privirea.

— Da, deşi e un secret absolut, ție pot să-ți mărturisesc că el e cel care trebuia să-i pună o inimă nouă japonezului ăla, care a murit.

— Să mă fi înşelat?

— În mod sigur te-ai înşelat. Şi încă în mai multe privințe. Milt aruncă altă privire spre uşă. Sfatul meu e să pleci dracului de aici. Du-te înapoi, la Ellen.

Pentru prima dată de la începutul conversației, Ben zâmbi.

— Eşti un prieten adevărat, Milt.

— Şi-mi eşti dator. Aştept felicitări în scris şi o invitație la o friptură la tavă, weekend-ul ăsta.

— S-a marcat, ne întâlnim.

— Minunat. Milt se uită la ceas. Ar cam trebui să plec. Don Arnold mă aşteaptă în Atlantic City. Are spectacol deseară, şi acum e în pioneze.

— Credeam că te-ai lăsat de muncă.

— Păi, ăsta e doar un favor pentru Don.

— Trimite-i salutările mele.

— O s-o fac. Mai ales că mă întreabă tot timpul de tine.

Imediat ce uşa se închise în urma lui Milt, putu auzi vocea ascuțită a lui Marion, care striga de jos:

— Eşti gata pentru prânz?

— În câteva minute! țipă Ben, la rândul lui. Aşteaptă numai să termin de citit ziarul.

Ar fi făcut orice, numai să întârzie cât mai mult ritualul cotidian, în care Marion îl trata de parcă ar fi fost un copil idiot.

Deschise din nou ziarul, la pagina cu anunțuri mortuare.

Azi era o zi mai bună decât de obicei. Trei-patru personalități puternice muriseră, având peste optzeci şi cinci de ani. Ochii se plimbară pe deasupra anunțurilor. Îl uimea întotdeauna să constate câț de mulți oameni mureau într-o singură zi.

Ce? Apropie ziarul şi-şi potrivi ochelarii mai bine. Un anunț la litera „J”, spunea:

Jello Bob va fi regretat adânc de cei ce l-au cunoscut. Prietenii pot suna la Casa Funerară Carlucci; bulevardul Bensonhurs, numărul 1722, *azi la şaptesprezece treizeci.*

— Se răceşte supa, anunţă Marion.

— Dă-o-n măsa de supă, mormăi Ben, aruncând din picioare papucii şi îndreptându-se spre baie, după ce consultă în fugă ceasul de la mână.

Capitolul 24

Pentru Ellen era evident că domnul Carlucci nu era deloc înfricoşat să „dirijeze" – după cum el însuşi se exprimase _ ceremonia funerară pentru Jello. Cu siguranţă că nu era o afacere care să aducă bani cu carul. Ellen optase pentru un „set economic", renunţând la coşciugul comandat de el, din cireş masiv, cu mânere de alamă, lenjerie de satin sută la sută şi saltea din burete, în favoarea unuia din arţar masiv. Mai mult, nu avea să aibă loc nici o înmormântare, deoarece Ellen nu-şi putea permite să cumpere un loc în Cimitir şi o cruce. Jello avea să fie incinerat imediat după slujbă.

— Desigur, doamnă Riccio, numai că noi nu incinerăm aici, o informă domnul Carlucci, cumva cu răceală, căci suntem o casă funerară catolică.

— Oh, ar fi trebuit să-mi dau seama de asta.

Ellen îşi amintea, de la orele de religie din clasele primare, că biserica catolică obişnuia să-i excomunice pe cei care ordonau incinerarea lor, sau a altora, deşi, în ultimul timp, mai slăbise întrucâtva pedeapsa.

— Să caut atunci în altă parte, domnule Carlucci?

— Nu-i nevoie, adăugă el repede. Avem un aranjament cu *Neptune Society,* pentru clienţii noştri care doresc acest serviciu.

— O, vă mulţumesc, zise Ellen uşurată.

Nu mai avea energia necesară pentru a trece din nou prin toată tevatura, în altă parte. Dar era important pentru ea ca Jello să aibă parte de un ritual religios. Nu era un cadavru fără nume, care să fie aruncat în groapa comună. Merita un rămas bun decent.

Nu ştia nimic despre ceremoniile legate de moarte, exceptându-le pe cele la care luase parte: a mamei sale şi a mătuşii Marie. Îl alesese pe Carlucci, deoarece îi aducea aminte de Casa Funerară Rizzo, din Amsterdam. Cel puţin, ştia la ce să se aştepte.

Habar nu avea ce ar fi dorit Jello, de care religie aparţinea şi,

mai ales, dacă aparţinea vreuneia. „Nici măcar nu-i aflase vreodată numele adevărat. Aşa că îi va oferi cel mai de soi rămas bun romano-catolic, pe care se aştepta să-l poată achita în decursul unui an de muncă. Acest sentiment era tot ce-şi putea permite.

Sosi cu o jumătate de oră mai devreme, ca să se asigure că angajaţii lui Carlucci nu vor opri din greşeală accesul vreunuia din gaşca lui Bob, care ar fi dorit să apară.

Biletul de pe afişierul de la intrare anunţa că slujba pentru Jello avea loc în capela D. Îşi croi drum, prin coridorul strâmt, ce mirosea greu, a tămâie, şi găsi în cele din urmă sala. Capela D era decorată, ca de altfel toate capelele caselor funerare, cu portrete imense ale sfinţilor în toiul martirului, realizate în stilul lui El Greco. Dacă era înfricoşător, sau inspirator, asta depindea numai de ochiul privitorului. Oricum, sala era în semiîntuneric, aşa că trebuia să ai o ambiţie perversă ca să distingi detaliile.

În faţă, sub o cruce uriaşă, era aşezat coşciugul deschis, înconjurat de crini şi gladiole. Fu surprinsă că banii ajunseseră pentru atât de multe flori. Se apropie încet de sicriu şi-l putu vedea. Ellen îl atenţionase pe director în privinţa bărbii, şi să nu folosească prea mult machiaj – mătuşa ei, Marie, atunci când o înmormântaseră, arăta ca o femeie de stradă – şi era mulţumită că dorinţele ei fuseseră respectate. Singurul lucru nepotrivit era îmbrăcămintea lui Jello: cămaşă albă, scrobită, costum negru şi pantofi din înlocuitori de piele. Nu-l mai văzuse niciodată pe Jello îmbrăcat în asemenea boarfe.

Întins în sicriu, părea că stă confortabil şi liniştit. Îi va fi teribil de dor de el, dar poate că el însuşi se bucurase că terminase cu viaţa. Cum altfel puteau fi interpretate excesele lui de băutură, în ciuda tuturor avertismentelor primite. Cu numai două luni în urmă, Richard îi spusese în termeni fără echivoc că se omora singur.

Era mulţumită că cel puţin Richard fusese acolo. Făcuse tot ce putuse, dar fusese prea târziu. Păruse atât de deprimat când îi spusese că eşuase în încercarea de a salva o viaţă atât de dragă ei. Se simţi un pic ruşinată pentru ceea ce gândise despre el în tren.

— Scuzaţi-mă, domnişoară Riccio.

Ellen se întoarse.

— O, doamna Carlucci.

— Pot să încep?

Matroana căruntă, cu obrajii roşii şi a cărei figură arăta de parcă ar fi mâncat timp de ani de zile de zece ori mai multe spaghetti decât cantitatea normală, arătă spre orgă.

— Cei mai mulți dintre cei îndoliați găsesc că muzica le alină durerea.

— Vă rog, vă rog, începeți.

Doamna Carlucci se aşeză şi începu să pedaleze, pompând aerul în orgă. Era un instrument de modă veche, ce obliga pe cântăreț să pompeze tot timpul aer în țevi, pentru a produce sunete. Curând, acordurile line ale lui *Ave Maria* umplură sala. Ellen spera că doamna Carlucci n-o să înceapă să cânte din voce – uitase să discute acest aspect cu domnul Carlucci – dar se părea că aceasta nu făcea parte din „setul economic", căci femeia pedala tăcută.

Ellen oftă. Ce imn trist. Mai bine să se ducă să stea la intrare şi să-i întâmpine pe cei ce aveau să vină. Îşi invitase toți prietenii de la spital, şi bineînțeles, şi pe cei din trupa lui Bob. Spera că era o opțiune bună, ştiind că lui Jello îi plăcuse întotdeauna să aibă un numeros auditoriu.

Sora Clarita, fie-i sufletul binecuvântat, fu prima care veni.

— Draga mea, nu plânge. El este cel norocos – e cu Dumnezeu acum.

— Mulțumesc, soră, zise ea cu o oarecare răceală.

Ura acest tip de platitudini, chiar şi venind din partea unei călugărițe.

— Au sosit florile?

— Ce?

— Am trimis nişte flori în plus, din capela spitalului. Noi avem întotdeauna prea multe, nu crezi?

Nu era de mirare că-l crezuse pe domnul Carlucci ca fiind prea generos cu crinii.

— Oh, soră, sunteți o dulce.

Ellen se simți imediat vinovată că fusese rece cu ea.

— Aş fi asigurat şi sicriul, dacă aş fi ştiut că aranjezi funeraliile aici.

— Soră, nu puteam să abuzez.

— Nu ar fi fost nici un abuz. Sunt însă bucuroasă că am avut posibilitatea să îndeplinesc ultimul ritual, înainte ca domnul Vandermann să-i facă autopsia.

— Oh, nu, doctorul Vandermann nu a făcut nicio autopsie.

— Dar l-am văzut pregătind instrumentele, la morgă.

— Oh, nu, nu se poate. Sunt sigură că…

Ellen fu întreruptă de sosirea lui Choo-Choo şi a înţeleptului. Amândoi se spălaseră şi se bărbieriseră, cu această ocazie, cu toate că hainele lor arătau la fel de murdare şi de mototolite ca întotdeauna. Arătau foarte stânjeniţi în această situaţie.

— Mulţumesc că aţi venit, le spuse Ellen şi-i îmbrăţişă pe amândoi.

Ben îşi strecură capul pe uşa capelei D, tocmai când un preot tinerel, cu faţa pistruiată, se ridicase să se adreseze micului grup, de zece-douăsprezece persoane, dinăuntru.

Recunoscu câţiva dintre ei: Goldie, stând lângă alte două femei, îmbrăcate în uniformă de soră, sora Clarita, Choo-Choo şi Înţeleptul şi, bineînţeles, Richard. Acesta din urmă, stătea pe un scaun, lângă Ellen, a cărei faţă palidă părea că se asortează cu bluza albă pe care o purta. Părea fragilă, ca o păpuşă de porţelan.

Faptul că o revedea, după atâta timp, aduse un asemenea val de tandreţe în sufletul lui, că pentru moment i se tăie răsuflarea. Trase adânc aer în piept, intră în sală şi se aşeză în ultimul rând. Încercă să fie atent la ceea ce spunea preotul.

— Acest om, care a murit, a fost un mister pentru noi toţi. Lasă el în urmă o soţie, un fiu, o fiică? Nu ştim. A ales să nu ne împărtăşească aceste lucruri, ascunzând multă durere. Dar ceea ce ştim despre aceste om, care şi-a spus singur Jello Bob, este că într-o mică măsură a încercat să marcheze, cumva, omenirea. Poate că nu lasă în urmă averi materiale, dar lasă în urma lui amintiri pe care le vom îndrăgi întotdeauna. Vă rog, acum, să vă deschideţi cărţile de rugăciune şi să citiţi împreună cu mine din Luca, capitolul şase, versetul douăzeci.

Preotul făcu o pauză, pentru a da tuturor posibilitatea să găsească pagina, iar Ben se pomeni căutând şi el prin biblia învechită, îmbrăcată în vinilin.

— Fericiţi sunteţi voi, cei săraci, căci a voastră e împărăţia lui Dumnezeu, începu preotul, acompaniat de mormăitul celorlalţi.

Ben găsi pasajul şi se alătură corului, vocea lui ridicându-se peste murmurul general.

— Fericiţi voi, cei înfometaţi acum, căci vă veţi sătura…

Ben se întoarse. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui şi îi zâmbi slab.

Ben îi întoarse zâmbetul. Ar fi putut spune că ea se bucura că îl vedea, şi inima i se umplu de amărăciune. Vocea răsuna puternic în micuța capelă.

— Binecuvântați sunteți voi, care plângeți acum, căci veți râde…

După alte câteva rugăciuni şi cântece de orgă, preotul îi invită pe cei prezenți să treacă pe rând pe lângă sicriu, pentru cel din urmă salut.

Când se ridicară, un piuit asurzitor acoperi sunetele orgii. Era soneria unui pager. Richard se apropie de Ellen şi îi şopti ceva la ureche. Ea încuviință, dând din cap. Ben se crispă când Richard o sărută pe obraz, dar se bucură văzându-l că pleacă.

Curând şi ceilalți începură să plece, cei mai mulți făcându-şi timp să-i spună câteva cuvinte lui Ellen, înainte de a se îndrepta spre ieşire. Nimeni nu voia să întârzie mai mult decât era necesar. Şi cine putea să-i condamne?

Ben se asigură că era cel din urmă. Repetase în gând ce avea să-i spună: „Îmi pare foarte rău, Ellen. Ştiu că resimți adânc această pierdere". Nu, prea pompos. „Îmi pare rău, Ellen. Ştiu ce mult a însemnat el pentru tine." Mai bine, dar parcă tot nu era cel mai bine. „Îmi pare foarte rău Ellen…"

Şi iată-l în fata ei.

— Îmi pare foarte rău, începu el, dar nu mai putu continua.

Ea făcu un pas înainte şi îl cuprinse cu brațele de gât. Stătură aşa mult timp, ținându-se unul de altul, ca de frica morții. În cele din urmă se desprinseră din îmbrățişare. Trebuiau să mai şi respire.

— Mă bucur că ai venit, zise ea încet.

— Am rămas trăznit, când am citit anunțul în ziar. Când s-a întâmplat?

— Duminică dimineața.

— Sper că nu a suferit.

— Nu, a avut o moarte liniştită. Aşa mi-a spus Richard… A fost cu Jello atunci când…

— O, deci a fost acolo.

„Milt se înşeală", gândi Ben.

— A încercat să-l salveze, dar a fost prea târziu.

— E foarte drăguț din partea lui Richard, să facă un drum până în Coney Island, chiar înaintea unei operații importante.

— Ce operație?

— Un mare industriaş japonez.

— Nu, nu se poate.

— Ba da, Milt mi-a spus. Richard trebuia să-i facă tipului un transplant de inimă.

— Transplant de inimă?

Părea că are nevoie de timp, ca să-i înțeleagă cuvintele.

— Da, sunt sigur de asta, Milt a fost cu el.

Ea privea țintă înainte, dar fără să vadă ceva.

— Ellen, care e problema?

Nu răspunse. Nu putea să creadă ceea ce tocmai îi spusese Ben. Nu putea fi adevărat. Se întoarse şi se îndreptă hotărâtă spre sicriu. Cu mâini tremurânde, dădu la o parte cravata lui Jello şi îi desfăcu nasturii de la cămaşă. Se aplecă asupra cadavrului şi dintr-o dată durerea din spate deveni sfâşietoare. Urcă prin stomac, spre piept, strângându-i gâtul.

— Dumnezeule, şopti gâtuită. Privi țintă la lunga cicatrice, gri-albăstruie, de pe pieptul lui. Uite ce a făcut.

— Ellen, ce nu e în regulă?

Ben era şocat de expresia plină de oroare şi durere, de pe fața ei.

— El… El… începu ea, dar nu putu continua.

Întinse mâinile spre Ben, dar acesta dispăruse. Tot ceea ce văzu în fața ochilor fu o beznă totală.

El o prinse în brațe pe când se prăbuşea.

Capitolul 25

Ben stătea pe marginea unui scaun din plastic, în sala de aşteptare a serviciului de Urgențe, a Spitalului Saint Joseph, lângă un puşti cu nasul plin de sânge şi în fața unei mame ce ținea în brațe un copil care avea febră şi a unui bărbat cu un braț susținut de o eşarfă. De abia îi băga în seamă. Se gândea la un singur lucru: se va face bine Ellen?

În timp ce o duseseră înăuntru, pe targă, ea îşi recăpătase cunoştința şi îl luase de mână, dar sanitarii îi ceruseră să aştepte afară.

De atunci aştepta nervos. Cât să fi trecut? Se uită la ceasul de

pe perete. Treizeci şi opt de minute. Respiră adânc, de câteva ori, ca să se calmeze.

Acum două luni ieşise din spitalul acesta, promiţându-şi să nu revină, dar iată-l din nou aici. Dacă exista iadul pe pământ, atunci acesta nu putea fi decât un spital.

În cele din urmă, o doctoriţă tânără, cu stetoscopul de rigoare atârnat de gât, ieşi şi zise:

— E cineva pentru Ellen Riccio?

— Eu sunt! spuse el, sărind de pe scaun. Cum se simte?

— E bine, dar am hotărât să o ţinem noaptea asta aici, pentru observaţii şi analiza sângelui.

Se întoarse să plece. Ben se grăbi după ea.

— Ce nu e în regulă?

Ea oftă, uşor disperată, nevoind să se prindă într-o discuţie lungă.

— Ei bine, atunci când am examinat-o, am observat că are globii oculari galbeni şi ficatul mărit. Ca să fiu sinceră cu dumneavoastră, suspectez o hepatită.

— E grav?

— Probabil că nu. Cu puţin noroc, nu este vorba decât de o hepatită A, depistată din timp. Dar vom şti mai multe mâine, când vor ieşi rezultatele de la laborator. Atunci îi vom da medicamentaţia de rigoare şi o vom trimite acasă.

— Pot s-o văd?

— Puteţi să vorbiţi cu ea, dar pentru foarte puţin timp. I-am administrat somnifere şi, pentru la noapte, o vom duce sus, în salon.

Un infirmier deja împingea targa pe care se afla Ellen, spre lift. Ben o ajunse.

— Cum te simţi?

— Sunt bine, Ben. Sunt bine, spuse ea, dar vocea îi suna foarte slab.

— Doctoriţa spune că o stai aici la noapte şi că mâine vei putea pleca acasă.

— Bine.

El îşi apropie buzele de urechea ei şi îi şopti:

— O să-ţi ţin patul cald.

Ea făcu ochii mari.

— Faci tu asta?

— Mi-am păstrat cheia, zise el, arătându-i-o, în timp ce infirmierul împingea targa în lift.

Ea îi trimise un zâmbet larg. Uşile liftului se închiseră.

În lift, pe măsură ce calmatul îşi făcea efectul, Ellen adormi fericită, amintindu-şi doar vag că în urmă cu o zi avusese un teribil coşmar, în care Jello murise, iar Richard îi furase inima.

Când introduse cheia în broască, Ben avu un sentiment ciudat. Deschise uşa şi aprinse luminile. În faţa lui se afla livingul pe care îl ştia atât de bine, dar acum ringul lor de dans era presărat cu cutii de carton, iar de pe rafturi dispăruseră cărţile şi porţelan urile. Se muta, oare?

Intră în bucătărie. Pe masă zăcea un borcan cu cremă de arahide, pe jumătate gol. Zâmbi. La dracu', îşi zise el în gând. Când pisica nu-i acasă, şoarecii joacă pe masă. Va avea el grijă.

Agenda sa, pe care o folosea de obicei pentru a confirma întâlnirile din ziua următoare, încă mai atârna lângă telefonul din bucătărie. Ea n-o dăduse încă jos de acolo. Poate că ştiuse tot timpul că se va întoarce.

Se aşeză şi începu să formeze numere de telefon, de parcă nu ar fi trecut două luni, iar totul era la fel de liniştit ca înainte de accidentul de elicopter. Toţi erau fericiţi să audă că se întorsese. Era atât de uşor să revii la normal. Dar când termină şi puse receptorul în furcă, îşi aminti că mai avea de dat un telefon, şi nu unul uşor.

Formă numărul.

— Alo, răspunse ea imediat.

— Marion?...

— Doamne, tată, m-ai speriat de moarte. Să nu mai faci asta niciodată. Când vii acasă?

— Sunt acasă, Marion.

— Ce?

— Sunt în Brooklyn.

Se aşternu tăcerea.

— Cu femeia aia?

— Da, Marion, cu femeia aia.

Ea inspiră adânc, apoi continuă, cu voce reţinută:

— Uite, tată, am mai vorbit despre asta până acum...

— Da, am vorbit, şi nu vreau să mai vorbim încă o dată.

— Trebuie să mă asculți, continuă ea. Ai avut un şoc…
— Marion…
— Ai nevoie să fii supravegheat…
— Marion, te rog…
— Nimeni nu poate avea grijă de tine, ca mine.
— Marion! țipă el. Dacă vrei un copil, fă-ți-l!

Imediat ce închise telefonul, îi fu ruşine de el însuşi. Ar fi vrut s-o sune din nou. Fusese o cruzime ceea ce-i spusese fetei lui, chiar dacă era adevărat. Avusese probleme, era singură, nefericită, dar îl copleşise cu atenție şi afecțiune. Cu prea multă, fireşte. Mâna lui se odihnea pe receptor. „La dracu' cu ea", îşi zise. Va telefona mâine.

O nouă zi îşi revărsa zorii asupra lui. Se simțea ca un tânăr, pe cale să ia în piept noi aventuri în viață. Nimic nu-l putea opri. Dacă era vorba de hepatită, el o va ajuta să învingă boala, şi cu asta, basta!

Îşi dezbrăcă haina, slăbi cravata şi intră în dormitorul său. Nimic nu se schimbase. Totul era la fel şi în baie. Pe polița dulăpiorului, lângă periuța de dinți, găsi tubul început de pastă de dinți, exact aşa cum îl lăsase el, numai că ea îi pusese căpăcelul.

Ştiu că era acasă.

Ellen deschise ochii şi se uită de jur împrejur. Era întinsă pe un pat de spital, într-un salon. Privi lenjeria de pe pat. Purta ştampila *Saint Joseph Medical Center*. Era, deci, internată. Îşi scutură capul, ca să-şi limpezească simțurile amorțite de medicamente. Toate amintirile începeau să revină. Visul minunat în care îl revedea pe Ben… îl ținea de mână… zâmbetul lui… cheia apartamentului…

Se ridică brusc în capul oaselor. Totul fusese şters dintr-o dată de imaginea lui Jello, într-un coşciug, cu o cicatrice gri pe pieptul său.

Se întinse peste marginea patului şi apucă telefonul.

Răspunse domnul Carlucci, în persoană.

— Ellen Riccio, la telefon.

— Da, domnişoară Riccio. Sper că aranjamentul de ieri, pentru domnul Jello, v-a mulțumit.

— Da, da. Dar vreau să vă rog ceva foarte important, domnule Carlucci. Vă rog să nu incinerați corpul.

— Dar, domnişoară Riccio, e prea târziu.

— Prea târziu?

— Am trimis corpul la crematoriu imediat după slujbă.

— Da, înțeleg. Mulțumesc, domnule Carlucci.

— Puteți ridica cenuşa oricând doriți.

Mintea îi lucra cu înfrigurare. Aruncă cearşaful de pe ea, lăsă în jos tăblia patului şi păşi pe linoleum, în picioarele goale. Era îmbrăcată doar în cămaşa de noapte a spitalului. Deschise micul dulap de lângă patul ei. Gol. Unde dracu' îi puseseră hainele?

Îşi scoase capul pe coridor. Nu prea departe de uşa ei, se afla un cărucior cu efecte, pe care un infirmier le distribuia pe etaj. Luă un echipament chirurgical şi se retrase în salon.

Îmbrăcă întreg costumul: chiloți, sutien şi halat, toate scrobite, şi încălță învelitoarele pentru încălțăminte pe picioarele goale.

Nu putea să piardă nici un minut. Trebuia să ştie, şi trebuia să ştie acum. Ajunse la lift chiar când uşile se închideau. Iar îşi vârî un braț între ele şi acestea se deschiseră. Sări înăuntru şi apăsă butonul pe care scria S – subsol.

Cu un buchet de flori în mână, Ben mergea atât repede pe coridor, spre salonul lui Ellen, încât aproape se ciocni de o soră.

— Scuzați-mă, spuse.

— Te cunosc! exclamă sora.

Oh, nu, era chiar sora care îl îngrijise cât timp fusese internat.

— Ți-a plăcut atât de mult spitalul, încât te-ai întors să-l revezi? chicoti ea.

— Nu, am venit s-o vizitez pe Ellen Riccio.

— Da, sigur, îmi amintesc că erai prietenul lui Ellen.

— Mi-au spus că e în salonul 312.

— Da, da. Numai că eu tocmai vin de acolo şi pot să te anunț că păsărica şi-a luat zborul din cuib.

— Ce?

— Glumeam. Probabil că au dus-o la ecograf.

— Ecograf? Ăsta e un test pentru hepatită?

— O, nu, n-are hepatită. Şi, băiete, trebuie să te bucuri pentru asta. Nu e decât anemică.

Ben scutură din cap.

— Asta puteam să vă spun şi eu. Nu mănâncă cum trebuie. N-are deloc grijă de ea.

Imediat ce rosti aceste cuvinte, Ben se simți vinovat. O mare parte din vină îi aparținea lui. Ellen se stresase atât din pricina accidentului şi a plecării lui, cât şi din pricina morții lui Jello, care o lovise de două ori mai puternic. Iar el nu fusese lângă ea, s-o îngrijească.

Sora dădu să plece, dar el o opri.

— Dar, dacă e anemică, de ce are nevoie de ecograf?

— Ei, ştii şi tu cum sunt doctorii; trebuie să treacă prin toate procedurile.

Ben răsuflă uşurat.

— Şi cam cât durează?

— Nu prea mult. Maximum o oră.

— Bine, cred că o să cobor la bufet, să-mi omor acolo timpul.

Nu trecuseră decât câteva zile de când Ellen trecuse pe acest coridor. De data aceasta, găsi mult mai repede uşa potrivită.

Gomez era acolo, spălând cu furtunul masa perforată, de autopsie, de un amestec de lichide vâscoase, galbene şi roşii, care-ți produceau greață. Puțea îngrozitor. „Respiră pe gură", îşi zise şi păşi înăuntru.

— Bună, zise Gomez. Mi-aduc aminte de tine. Cauți alt cadavru?

— Nu voiam decât să-ți pun o întrebare.

— Dă-i drumul. Gomez este la dispoziția dumneavoastră.

— Duminica trecută, i s-a făcut autopsia acelui corp?

— Nțț!

— Eşti sigur?

— Sigur, că sunt sigur. Mi-aş aduce aminte dacă ar fi fost vorba de autopsie. Asta implică o grămadă de treabă.

— Dar a fost deschis. Avea o cicatrice.

— O, aia n-a fost autopsie, a fost cercetare medicală, spuse Gomez, oprind apa.

— Cercetare medicală?

— Da, ştii cum e, ca atunci când se iau eşantioane.

— Eşantioane de organe?

— Da.

— Ce organ a fost scos?

— Numai inima.

— Tu ai făcut-o?

— Nu. A făcut-o doctorul Vandermann.

Gomez îşi terminase treaba şi strângea furtunul.

— Când Jello a ajuns aici, era mort?

— Cred că glumeşti. Aici e morgă.

— Vreau să zic, e posibil ca numai creierul să fi fost mort, dar inima încă…

— Uite ce-i, cucoană: când ajung aici, ăştia sunt morți de-a binelea.

Ben sta la o masă, la bufet, lângă un buchet care se ofilea încetul cu încetul, sorbind din a doua ceaşcă de cafea. Biata Ellen! Anemie! Bine că, cel puțin, nu era hepatită, deşi…

Îşi promise să recupereze timpul pierdut. În primul rând, o va lua într-o vacanță lungă, undeva unde era cu adevărat drăguț. O exista vreun loc unde ar prefera să meargă? În California, poate. California era plină de prospețime, însorită, renumită pentru mâncărurile bogate. San Francisco. Şi acolo ar fi fost romantic. Apoi va începe cu ea un program riguros de gimnastică.

— Ia te uită ce ne-a adus pisica! auzi vocea voioasă şi uşor sarcastică a lui Goldie, care se trânti pe scaun, lângă el. Te-am văzut aseară, la agenția de pompe funebre.

— Mda, murmură el, stânjenit.

— Deci, te întorci cu adevărat, sau nu vrei decât s-o mai zdruncini încă o dată?

El strânse din dinți.

— Merit asta, Goldie, dar jur că o să mă revanşez față de ea.

— Ar cam trebui.

— O s-o fac, pe cuvânt.

— Bine, zise ea zâmbind. Şi acum o aştepți pe Ellen, la micul dejun?

— Nu, aştept să termine cu testele.

— Ce teste?

— Nu ştii? Da, n-aveai cum. S-a întâmplat după ce ai plecat. A leşinat.

— Nu-i de mirare, a fost atât de stresată.

— Au internat-o aseară. Spun că e o anemie.

— Slavă Domnului că nu e ceva mai grav!

— Mda.

— Şi unde e acum?

— Ti-am zis, au dus-o la nişte analize, la ecograf.

— Ecograf? Goldie sări de pe scaun, panica citindu-i-se pe chip.

— Ce-i? Ce nu e în regulă?

— Nimic, nimic, încercă ea s-o dreagă, dar Ben nu se lăsă păcălit.

— Trebuie să-mi spui, Goldie! Ce dracu' te-a făcut să sari de pe scaun?

— Ei, am fost doar surprinsă, asta-i tot. E un test foarte scump, şi nu se face aşa, oricui. Dar înseamnă că vor să facă treaba ca la carte, ea fiind una de-a casei.

Ben se linişti oarecum.

— Stai pe aproape, Ben. Mă duc la laborator chiar acum şi mă întorc imediat, să-ți spun care-i treaba.

— Bine, încuviință el, dar un nor negru se coborâse asupra lui.

Capitolul 26

Pe când se întorcea de la morgă, Ellen îşi auzi numele anunțat la stația de amplificare. Probabil observaseră deja că dispăruse din salon, dar trebuiau să mai aştepte – nu se putea lăsa distrasă tocmai acum.

Liftul părea că merge ca melcul. Nerăbdătoare, îşi muşca buzele, în cele din urmă ieşi din lift şi practic alergă până la bibliotecă.

— Bună dimineața! o salută voios Penny, o nouă voluntară, care venea de două ori pe săptămână, să pună cărțile la loc în rafturi.

— Bună, Penny!

— Vă caută prin stație, spuse voluntara, privind costumul chirurgical de pe Ellen.

N-o văzuse niciodată îmbrăcată astfel.

— Am auzit. O rezolv imediat.

Se duse direct la rafturi, dar cartea pe care o căuta lipsea.

— Penny, a luat cineva „Cardiologia"?

— Păi, eu… Iat-o, tocmai a fost adusă.

Ellen practic smulse cartea din mâinile lui Penny şi o deschise repede la cuprins. Găsi ce căuta: Reanimare, pagina 274. Auzea parcă aievea vocea cu care el îi dictase acest capitol, dar trebuia să vadă cu ochii ei, negru pe alb, ca să fie sigură că într-adevăr astfel

procedase. Citi:

Dacă experienţele întreprinse în Spitalul Universitar Loma Linda, din California, vor dovedi acelaşi succes şi asupra oamenilor, aşa cum au dovedit asupra oilor, se va ivit un nou rezervor de donatori de inimi. Chirurgii au demonstrat că, prin folosirea unui amestec corect de medicamente, este posibilă reanimarea inimii unei oi după o *jumătate de oră de la moarte…*

Nota de subsol cita numărul din mai, 1992, al „Analelor de Chirurgie Toracică."

Se aşeză la computer şi introduse nişte comenzi, pentru o căutare de date. Acestea apărură în câteva secunde. Ochii i se plimbară deasupra raportului plin de termeni medicali complicaţi şi, în sfârşit, ajunse la lista medicamentelor folosite pentru reanimare: 250 mililitri soluţia lui Roe; 200000 unităţi streptochinază; 10 mililitri dextroză 50%.

Din nou difuzorul anunţă:

„Ellen Riccio, vă rugăm sunaţi la interior 125". Penny se uită ciudat la ea:

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Nu, nu, zise ea.

Luă telefonul şi formă 974.

— Farmacia, răspunse o voce de bărbat.

— Ellen Riccio, de la bibliotecă, la aparat. Introduc în calculator nişte date în legătură cu experienţele pe babuini ale doctorului Vandermann şi nu mă descurc cu scrisul lui de pe lista de medicamente.

— Poate vă pot ajuta.

— Asta-i tot ce-mi doream.

— Staţi să-i caut fişierul…

Ellen îl putea auzi tastând pe calculator.

— Gata l-am găsit. Ce căutaţi?

— Aţi putea să-mi citiţi ultima reţetă, vă rog?

— Nici o problemă.

Cu stiloul în aer, Ellen asculta.

— Să vedem… Clorură de potasiu… Rahat. Asta nu era trecut.

— Altceva?

— Soluţia lui Roe…

Iată!

— … dextroză şi streptochinază… Se scrie S-T-R-E-P-TO-C-H-I-

N-A-Z-A.

— Asta e. Mulțumesc foarte mult.

— Oricând.

— Ia stați așa! îl opri ea înainte să închidă. Încă ceva. Puteți să-mi spuneți la ce folosește clorura de potasiu?

— Păi, în mod normal e folosită pentru refacerea nivelului de potasiu din organism, dar cred că o folosește la transplanturile lui pe babuini – 20 de miliechivalenți opresc inima de tot.

— Mulțumesc. Nici n-aveți idee ce mult m-ați ajutat.

Ellen era îmbujorată de emoție când puse receptorul în furcă. Îl avea la mână pe ticălos. Tresări, auzind vocea lui Goldie:

— Ce dracu' se întâmplă aici?

— O, Goldie! Nu ştiu cu ce să încep…

— Îți spun eu cu ce. Mișcă-ți fundul jos la ecograf.

Cu un şuierat uşor, panoul pe care era întinsă intră în cilindrul aparatului. Era strâmtoare înăuntru, partea de sus a capacului fiind la numai douăzeci şi cinci de centimetri de fața ei. Se simțea de parcă ar fi fost băgată într-o cutie de conserve de supă. Imaginea i se păru hazlie. Probabil că era în pragul isteriei, dacă găsea așa ceva chiar uşor amuzant, dar cu cât se gândea mai mult, cu atât mai hazliu era. Chicoti.

— Vă simțiți bine? întrebă asistentul.

De obicei pacienții nu găseau treaba asta amuzantă.

— Nu mă lua în seamă. Dacă nu râd, încep să plâng.

— Dacă sunteți claustrofobă, zise el cu o voce îngrijorată, priviți în oglinda de deasupra dumneavoastră. Pe unii îi ajută.

Se uită în sus, dar oglinda era aşezată oblic, aşa încât nu-şi vedea decât halatul. O făcea să pară ca o rufă într-un storcător de rufe, gata să înceapă să se rotească. Chicoti din nou.

— Nu mişcați acum! o instrui de afară asistentul. O secțiune de ficat nu durează mult, dar trebuie să stați nemişcată.

Începu un ciocănit neîntrerupt, monoton, ca nişte tam-tam un indiene, deşi nu chiar atât de sec, mai degrabă ca cel făcut de un filtru de cafea, după care se acceleră.

— Bine. Încă o dată.

Alte ciocănituri şi pocnituri. Se afla într-o rachetă lunară, şi un ceas uriaş bătea secundele până la lansare. Ştia că nu putea râde acum, aşa că îşi încordă toți muşchii, încercând să rămână

nemişcată, în timp ce din ochi îi izvorâră lacrimi, lent, foarte lent.

Imediat ce fusese transportată înapoi în salon, într-un cărucior cu rotile, cu toate că protestase, susținând că poate să meargă şi singură, dar regulile din spital nu puteau fi decât respectate, Ellen îşi ceruse înapoi hainele.

— Nici o grijă, probabil sunt încă jos, la Urgență, o asigură asistentul, un tânăr pe care nu-l mai văzuse până atunci. Trimitem pe cineva după ele.

— Poți s-o faci acum?

— Ce-i graba asta? Nu plecați nicăieri.

— Ba da, plec. M-am săturat.

— Ascultați, fiți înțelegătoare. Vocea i se înmuie, devenind mai linguşitoare. Dacă doriți să plecați împotriva sfatului medicului, nu vă va opri nimeni, dar ce vă costă să mai aveți nițică răbdare? Hm? Doctorul O'Brien e de părere că ar trebui să vă odihniți, până va avea ocazia să interpreteze rezultatele.

Dintr-o dată, Ellen se simți foarte obosită.

— Bine, cedă ea.

Se urcă supusă în pat. Ar putea folosi tot acest timp ca să-şi pună ordine în minte, să treacă prin toate, să plănuiască atent ce avea de făcut în continuare.

Asistentul dădu să plece.

— O clipă! Poți să-mi faci un serviciu?

— Care?

— Domnul Ben Jacobs e jos la bufet. Ați putea să-i trimiteți vorbă să urce?

Câteva minute mai târziu, în uşă se auzi o uşoară ciocănitură. Ellen se ridică imediat în capul oaselor.

— Ben! Intră, intră.

Uşa se deschise. Dar era Richard, îmbrăcat încă în uniforma de spital.

— Ellen, tocmai am aflat că eşti aici, spuse cu o voce plină de preocupare. Ce s-a întâmplat?

Zbuciumul atâtor emoții mânioase îi încleştă atât de tare fălcile, încât, pentru câteva momente, rămase fără grai. Îşi întoarse capul în partea cealaltă. Nu voia să-l vadă.

Îngrijorat, el se apropie.

— Ai trecut prin multe. Mă tot gândesc la tine…

Ascultându-l, Ellen îşi simți sângele invadându-i obrajii. Respira repede.

— Ştiu cât de mult a însemnat Jello pentru tine, continuă el. Am încercat totul, dar era prea târziu. Ştii ce rău mă simt că n-am putut să-l salvez?

— Ticălosule! şuieră ea printre dinți.

Forța furiei ei îl făcu pe Richard să facă un pas înapoi.

— Tu l-ai ucis!

— Ellen, cred că delirezi.

Întinse mâna spre fruntea ei, dar privirea ei îl opri.

— Ştiu că tu l-ai ucis.

— Ia ascultă la mine.

Vocea lui Richard era calmă şi controlată.

— Emoțiile nu te lasă să gândeşti clar. Ți-am spus acum câteva luni că trebuia să lase băutura, altfel o să moară. Jello s-a omorât singur.

Ea se ridică într-un cot, ochii ei scormonindu-i privirea.

— Am văzut cicatricea. Am vorbit cu sora Clarita şi cu Gomez. Tu i-ai luat inima.

Gura lui Richard se strânse uşor într-un spasm, dar tonul lui măsurat nu tremură.

— Da, am luat-o, pentru cercetări medicale. Nu era bună pentru altceva.

— Opreşte-te! Ți-am studiat cartea blestemată, îți aminteşti? Pot să-ți spun cu exactitate cum ai făcut-o: clorură de potasiu, streptochinază…

Richard albi pe moment, apoi pe față îi apăru un zâmbet superior.

— Ai o memorie excelentă. Dar de ce să fi vrut eu să fac un asemenea lucru?

— Pentru pacientul tău, din Manhattan. Acolo te-ai dus, imediat ce ai furat inima lui Jello.

Richard îşi strânse puțin pleoapele, apoi se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre fereastră. Cu spatele la ea, începu să vorbească, cu o voce fără inflexiuni:

— Am vorbit despre asta destul de des. Despre câți oameni suferinzi au nevoie de o inimă nouă, despre cât de puține inimi disponibile sunt. Ştii şi tu că oamenii nu vor să fie donatori.

Se întoarse pe călcâie din nou, şi aţinti spre ea un deget lung, acuzator, după care începu să vorbească mai repede.

— Voi, americanii, vreţi multe, dar nici unul nu e dornic să plătească preţul. Eu experimentez pe babuini, şi uite ce se întâmplă? Iubitorii de animale, cu ochii înlăcrimaţi, blochează intrarea în spital ţipând: „Cruzime!"

Vocea i se ridică din cauza emoţiei.

— Valorile ţării ăsteia sunt anormale. Spune-mi şi mie: de ce ar trebui să trăiască un vagabond beţiv şi să moară un gigant al industriei?

— Deci recunoşti că ai făcut-o!

— Nu recunosc nimic! Da, am luat inima lui Jello, dar pentru cercetări medicale. E sus, în laboratorul meu. Şi da, am avut programată o operaţie în Manhattan, cu o inimă de babuin, dar pacientul a murit. Jello s-a întâmplat să moară în aceeaşi zi.

— Nu te cred.

— Vino-ţi în fire. Pe cât de mult l-ai iubit, nu se putea să-ţi fi scăpat că se omora singur, din pricina băutului. Nu contează ceea ce am făcut, viaţa lui nu merita să fie salvată.

— Cum îndrăzneşti să decizi tu a cui viaţă merită să fie salvată? Nu eşti Dumnezeu, zise cu voce tremurândă. Numai naziştii gândesc astfel. Şi tu eşti...

— Nu mai accept astfel de insulte, de la o muiere în delir.

Din nou vocea îi deveni controlată şi rece.

— Şi înainte de a mai trăncăni prostiile astea prin spital, gândeşte de două ori. Nu-ţi dau voie să-mi distrugi reputaţia. Tot ceea ce am spus poate fi verificat. Suspiciunile tale firave se bazează pe o simplă coincidenţă.

— Poate. Dar să comparăm şi grupele sanguine ale lui Jello şi magnatului tău japonez. Ar fi tot o coincidenţă, dacă s-ar potrivi perfect?

Richard se uita ţintă la ea, fără să scoată o vorbă.

— Asta, dragă doctore, se cheamă probă de circumstanţă şi a trimis câţiva criminali în puşcărie.

Privirea de pe chipul lui era înspăimântătoare. Se răsuci brusc şi ieşi din salon cu paşi apăsaţi.

Capitolul 27

Ben o găsi pe Ellen păşind încolo şi încoace prin salon, desculță şi tremurând, în cămăşuța subțire dată de spital.

— N-ar trebui să fii în pat?

Alergă spre el şi îşi aruncă brațele în jurul lui, încolăcindu-l.

— Sunt aşa de bucuroasă că eşti aici.

— Totul a mers bine la MRI?

— O, da. Sunt bine, sunt bine, doar puțin anemică.

Răsuflă uşurat. Reacția lui Goldie îl îngrijorase mai mult decât voia să recunoască. Fusese atât de obsedat de treaba asta, încât uitase buchetul de flori la bufet.

— Vreau să-ți vorbesc despre ceva, începu ea cu o voce ce suna înfrigurată, imperioasă..

— Bine, spune-mi. Dar mai întâi treci înapoi în pat, altfel o să te alegi cu o pneumonie.

Făcu ceea ce i se ceruse, iar el îşi trase un scaun lângă ea. Respiră adânc şi începu să povestească. După ce termină, Ben stătu mult timp fără să spună nimic.

— Ellen, îți dai seama că-l acuzi de crimă?

— Exact ăsta este lucrul de care s-a făcut vinovat.

— Ia-o uşor. Şi dacă are într-adevăr inima lui Jello la el, în laborator? La urma urmei, n-a mai făcut operația pe clientul lui Milt. Săracu', fraieru' a murit înainte ca el să ajungă acolo.

— Dar eu ştiu că el...

— Ascultă-mă, Ellen. E un om deştept. Cu siguranță că are un alibi. Pot să pun pariu că are chiar şi o înregistrare, cum a scos o inimă de babuin.

— Nu contează dacă...

— Ellen, nu-mi place că trebuie să-ți spun, dar el are dreptate. Tot ceea ce ai, nu sunt decât o mână de coincidențe.

— Strânge destule coincidențe şi tribunalul le va numi probe de circumstanță.

— Poate, dar mă îndoiesc că ai strâns destule.

— Mai am nevoie de una singură, ca să mă pot duce la procurorul districtual. Şi tu trebuie să mă ajuți s-o strâng.

— Ce?

— Trebuie să fac rost de o copie după fişa medicală a acelui magnat japonez.

— De ce? E mort.

— Sunt sigură că sângele lui şi al lui Jello se potrivesc perfect.

— Ellen, nu-mi place chestia asta.

— El l-a omorât pe Jello! Nu-l pot lăsa să scape.

Ben clătină din cap.

— Ştiu şi eu…

— Ben, te rog…

— Ce pot eu să fac? Nu sunt detectiv.

— Roagă-l pe Milt să facă rost de fişă.

— Eu nu…

— Te rog, Ben. O să facă asta pentru tine.

Ochii ei îl implorau. Instinctul îi spunea că ar trebui să o forțeze s-o lase baltă. Nu putea ieşi nimic bun din treaba asta. Dar nu avea cum s-o refuze.

— Bine, Ellen. O să vorbesc cu el, dar trebuie să-mi promiți că o să păstrezi o tăcere absolută. Nu-i spune nici măcar lui Goldie…

— Acum vorbeşti ca Richard.

— Pune-ți mintea la contribuție: este un doctor foarte important, toată artileria grea e de partea lui şi deocamdată n-ai împotrivă decât cuvântul tău.

Ellen se exasperă.

— Dar dacă mă ajuți, n-o să mai fie doar cuvântul meu. Voi avea dovezi sigure.

O vedea cât era de agitată. Îi luă mâna într-a sa.

— Bine, o să fac tot posibilul.

— Mersi, îi zise ea, zâmbind uşor. Te duci acum la Milt?

— Mai târziu. Acum vreau să mai stau câtva timp cu tine.

— Vom avea tot timpul din lume să fim împreună, acum că te-ai întors.

Îl sărută pe buze.

— Imediat ce-mi aduc hainele, o să vin acasă.

— A zis doctorul că poți pleca?

— Ei, doctorii! Te-ar ține să-ți facă analize şi teste până găsesc ceva în neregulă, sau te omoară, nu contează în ce ordine. Doar am leşinat, asta-i tot.

Arăta într-adevăr mult mai bine. O parte din culoare îi revenise în obraji.

— Eşti sigură?

— Absolut. Mă simt minunat. Singurul lucru în neregulă la mine e asta, zise ea desfăcând larg brațele ca să-i arate cămaşa de

noapte a spitalului, boțită şi mult prea mare.

Ben zâmbi.

— Mie mi se pare că arăți minunat.

— Termină cu complimente false. Mai bine vezi ce poți obține de la Milt.

Când Ben ajunse la Milt, prietenul său nu era acasă, dar Sarah era bucuroasă că găsise cui să țină o cuvântare.

— Intră, Ben, ia loc, îl trase ea înăuntru.

— Nu pot să stau Sarah, îl caut doar pe Miltie…

— Am auzit că te-ai întors în Brooklyn.

Veştile circulau repede.

— Da, m-am întors, Sarah. Când se întoarce Milt?

— Cine poate şti? Când se cufundă În munca lui, pierde orice simț al timpului.

— Muncă? Credeam că se lăsase.

— A n-şpea mia oară şi de n-şpe mii de ori s-a întors. Îl ştii pe Milt, nu poate să se pensioneze niciodată.

Ben clătină din cap. Într-adevăr, ăsta era Milt.

— Deci, aş putea să-l prind la birou.

— Posibil, da' ce-i cu graba asta. Ia o cafea, cu mine.

— Ca să mă mai chinui? Nu, mersi.

O expresie rănită apăru pe fața ei.

— E foarte nedrept din partea ta, Ben. Nu-ți vreau decât binele.

— Aşa-mi spui mereu.

— Toți bărbații sunteți la fel. Credeți că ce e mai tânăr e mai bun. Ei bine, Ben, să-ți spun ceva. O femeie matură are multe de oferit.

— Nu mă îndoiesc, Sarah, dar…

— Brenda ți-ar fi fost o nevastă bună. Ar fi avut grijă de tine…

— Nu am nevoie de îngrijire.

Sarah nu-l auzea; era în priză acum.

— Păcat că-i prea târziu, s-a alăturat celor de la Liga Antialcoolicilor.

— E alcoolică?

N-ar fi bănuit niciodată.

— Nu fi ridicol, iar privirea exasperată a lui Sarah zise: „Cât poți fi de prost?"

— Nu înțeleg.

— S-a dus acolo să-şi găsească un bărbat şi, din prima zi, a reuşit să fixeze o întâlnire.

— Ce face?

— Aşa-i. Alt bărbat i-a văzut meritele imediat.

— Dar de ce să se întâlnească cu un om beat?

Sarah îl ţinti cu o privire reprobatoare.

— Nu beat, Ben. Un alcoolic pe cale de reabilitare. Orice bărbat are câte o problemă, iar unei femei i-ar lua trei ani de căsătorie ca să afle care e, dar Brenda ştie de la prima întâlnire care e problema.

Ei bine, aici era o logică perversă, trebui Ben să admită.

— Şi nu e numai asta. El se străduieşte să rezolve chestia asta. Ea o să-i fie de mare ajutor.

— Poate că ar trebui să mă alătur şi eu lor.

Sarah nu aprecie gluma.

— Nu mă lua în bătaie de joc… Dar, dacă tot ai adus vorba, n-ar fi o idee rea. Brenda se duce la întâlniri la *First Presbyterian,* de pe strada Henry.

Ben scutură din cap. Sarah era incorigibilă. Nu era de mirare că Milt se întorcea atât de repede la muncă.

Uşa se crăpă puţin şi o mână pătrunse în salon, ţinând un umeraş pe care atârnau hainele purtate seara trecute de Ellen călcate impecabil, după care apăru şi faţa zâmbitoare a surorii Clarita.

— Soră! Îţi mulţumesc atât de mult!

— Le-am găsit grămadă, la Urgenţă şi m-am gândit că poate v-ar face plăcere…

Ellen înaintă şi o îmbrăţişă.

— Cum te simţi?

— O, minunat.

Călugărita îi aruncă o privire neîncrezătoare, dar Ellen n-o luă în seamă. Începu imediat să se îmbrace.

— Mi-am făcut griji pentru tine, draga mea…

— Nu-i nimic care să mă îngrijoreze.

— Ştiu că acel domn fără adăpost, Jello, a însemnat atâta pentru tine. Şi mai ştiu că nu te-ai simţit prea bine, de la un timp. Deseori combinaţia dintre şoc şi durere, pe un organism deja slăbit…

— Soră, te rog. Mi-a mai rămas ceva putere să lupt.

— Ştiu. Şi tocmai asta mă îngrijorează.

Ellen era îmbrăcată, dar mai era ceva.

— Ce-i cu pantofii mei?

— Draga mea, i-am uitat la mine în cameră. Mă întorc imediat.

— Merg cu dumneata!

— Dar eşti desculță!

— Nu-mi pasă.

Personalul spitalului, obişnuit cu privelişti ciudate, nu dădu prea multă atenție curioasei perechi: o călugăriță bătrână şi o bibliotecară desculță, îndreptându-se spre subsol.

— Să fac un ceai? întrebă sora Clarita când ajunseră şi descoperiră pantofii.

— Nu, nu, începu Ellen, dar îşi dădu seama că era nepoliticos să o refuze, după ce sora Clarita fusese atât de amabilă, iar, pe de altă parte, era posibil ca bătrâna călugăriță să fi văzut mai multe pe jos, pe la morgă. De ce nu?

Sora Clarita îi făcu semn să se aşeze pe marele cufăr de lângă perete, iar ea îşi făcu de lucru cu ceaşca ei ciobită şi cu fierbătorul.

— Nu pot să-mi scot din minte cum a murit Jello, se aventură Ellen, încercând s-o ademenească.

Sora Clarita încuviință din cap.

— Este o reacție foarte naturală: să ne întrebăm ce puteam face pentru a salva de la moarte pe cineva iubit.

— O, nu mă învinuiesc. Mă întrebam doar dacă doctorul Vandermann a făcut tot posibilul.

Ştia că pătrunsese pe un teren alunecos, dar nu ştia cum să procedeze altfel. Sora Clarita se aşează cu multă grijă lângă ea. Ellen aşteptă, dar călugărița nu zise nimic. Părea că studiază crucifixul de pe perete. Apoi oftă şi zise:

— Dumnezeu spune: „Nu judeca”; nu e rostul nostru să dăm pedepse pentru relele altora.

— Soră…

Nu-şi putea crede urechilor: sora Clarita îi confirma suspiciunile. Dar aceasta n-o lăsă să continue, punându-i un deget pe buze.

— E foarte uşor să faci foarte mult rău, atunci când cauți să te răzbuni. Dacă sentimentele de ură le domină pe cele de dragoste în inima ta, răul continuă să câştige.

—Dar, soră, ce…

Sora se ridică brusc.

— Ceaiul nostru e gata! anunță ea voioasă, de parcă până atunci ar fi vorbit despre vreme. Era clar că nu mai voia să mai răspundă la alte întrebări.

Se întoarse într-o clipă, cu o ceaşcă de ceai de muşeţel.

— Bea-l. Te va ajuta să-ți revii.

— Da, mormăi Ellen, pierdută în gânduri, amintindu-şi vag efectul liniştitor pe care ceaiul îl avusese asupra ei ultima dată.

— Mi-a părut foarte rău, zise ea după ce se aşează din nou lângă Ellen, că nu mi-am adus şi eu altă contribuție la funerarii. Dar am aflat prea târziu.

— Vai soră, dar ai adus toate florile acelea minunate.

— Ei, fiindcă fusese prietenul tău, sperasem să-i ofer ceva mai personal, zise ea, bătând cu palmele în cufărul mai lung. Era destul de mare pentru…

— Isuse! exclamă ea.

— Da, e un coşciug. Simplu, dar utilizabil. L-am făcut singură şi, crede-mă, nu mi-a fost uşor. Pune mâna. Mi-a luat săptămâni să-l lustruiesc.

ÎI mângâia cu dragoste. În ciuda voinței sale, Ellen făcu la fel. Lemnul era ca atlazul – atât de neted, încât aveai impresia că e umed.

— Îl folosesc drept pat. Capacul căptuşit e de-a dreptul confortabil.

Ellen nu ştia ce să zică. Cum să-i lauzi cuiva coşciugul?

— E drăguț, se descurcă ea într-un final. Parcă ar fi o ladă de zestre.

— Chiar este o ladă de zestre. Mă pregăteşte pentru timpul când sper că-l voi întâlni pe Dumnezeu.

— O, soră, e atât de deprimant.

— Ba deloc, draga mea, zise ea cu ochii strălucitori. E un sentiment atât de fericit să nu-ți fie teamă de moarte. N-ar trebui să fie privită ca un timp al durerii, ci ca un moment de sărbătoare. Ne ducem acasă, acolo de unde am plecat şi unde ne este locul. El, zise ea mângâind coşciugul din nou, îmi aduce mereu în minte ziua aceea.

Ellen înghiți restul de ceai. De-abia aştepta să plece de acolo. Era prea mult: moartea lui Jello, trădarea lui Richard, şederea pe

un coşciug, o prelegere despre moarte ca ceva bun pentru tine. Era pur şi simplu nebunesc, iar ea avusese parte de destulă nebunie în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Taxiul se mişca greu de-a lungul podului Brooklyn din cauza traficului aglomerat din timpul amiezei. Ben se bucura că se hotărâse să nu plece cu maşina lui, altfel această stagnare a traficului l-ar fi înnebunit. Unde dracu' se duceau toţi? De ce nu erau la muncă sau la masă, la ora asta?

Privi pe geam turnurile gemene ale lui *World Trade Center,* doi giganţi care aproape se năruiseră într-o grămadă de moloz. Masivitatea lor nu le-ar fi ajutat cu nimic, dacă demolatorii ar fi pus dinamita în locuri mai vulnerabile.

Lui Ben nu-i plăcuseră niciodată cele două clădiri. După părerea lui, acestea stricau orizontul pe care îl admira adesea din balconul lui Milt. Partea nostimă era că cele mai frumoase cărţi poştale reprezentând New York-ul, cu orizontul în apus de soare, sau scânteind noaptea ca un giuvaier, erau tocmai acelea făcute în Brooklyn. Cei care plăteau averi ca să locuiască în Manhattan, nu aveau parte decât de privelişti largi.

Aruncă o privire la ceas. Era aproape prânzul. Spera ca Milt să aibă deja fişa când va ajunge la el. Ben îl sunase de acasă, iar Milt îi promisese că va face tot ce-i stă în putinţă, că va trage toate sforile pe care le avea în mână. Ben ştia că dacă cineva era în stare să facă treaba asta, acela era Milt.

Cu toate acestea, o parte din el nu voia să aibă de-a face cu toată treaba asta. Nu-i plăcea ca Ellen să alerge la procurorul districtual, aşteptând punerea sub acuzare, sperând ca ucigaşul lui Jello să ajungă după gratii. Nu-i păsa dacă o făcuse Richard. Nu dorea decât ca viaţa să intre în normal, la fel de fericită precum fusese înainte de accidentul cu elicopterul. Voia să recupereze timpul preţios pe care-l pierduse. Voia doar să stea acasă şi s-o iubească. Poate că ajunsese deja acasă, iar el încă se târa odată cu traficul, spre Manhattan. La dracu'!

— Vreţi să mai spuneţi o dată adresa? întrebă şoferul.

— Intersecţia dintre Strada 43 şi Lex.

Erau cam la zece blocuri depărtare, iar traficul se mişca parcă şi mai încet.

— Opreşte. O iau pe jos.

— Cum vreți, zise şoferul nepărând încântat.

Ben îi dădu un dolar în plus şi sări din maşină. Doamne, cum mai ura Manhattan-ul! Trecătorii goneau încolo şi încoace, cu disperarea unor şobolani într-un labirint, făcându-şi loc printre vânzătorii ambulanți de genți sau ceasuri, cu marfa expusă în cutii de carton, atârnate de gât. Toți încercau să scoată un ban din orice era posibil.

În sfârşit, blocul lui Milt. Uşile liftului se deschiseră la etajul 40, într-o recepție futuristă, încât dacă marțienii ar ateriza vreodată acolo, s-ar simți ca la ei acasă.

— Aş dori să-l văd pe Milt Schultz, vă rog.

— Numele dumneavoastră? întrebă ea cu un zâmbet exersat.

— Ben Jacobs, răsună o voce în spatele lui.

Ben se întoarse şi-l văzu pe Don Arnold apropiindu-se de el, cu brațele larg deschise. Crescuse ceva în greutate.

— Ştiu la ce te gândeşti, Ben; n-am mai exersat, dar o iau de la capăt, acum că te-ai întors.

— Aşa e, o să încep cu tine un program săptămâna asta, îl amenință Ben cu degetul.

— O, n-ai cunoscut-o pe soția mea.

Don se întoarse să prezinte o blondă frumoasă, aflată în spatele lui. Ben o recunoscu imediat din fotografii: era infama Dawn.

— Domnule Jacobs, vreau să vă mulțumesc pentru că l-ați ajutat atât de mult pe Don, zise ea întinzând o mânuță cu unghiile bine îngrijite, ce părea trasă în jos de greutatea unui inel cu un diamant uriaş.

— Vezi pietroiul, Ben? îi făcu Don cu ochiul. I l-am luat cu ocazia logodnei noastre.

Amândoi râseră. Ben nu se prindea de poantă; ultima dată auzise că divorțau.

— Ştiu la ce te gândeşti, Ben, zise Don, părând că-i citeşte gândurile. Dar am noutăți. Ieri au fost în sfârşit semnate hârtiile de divorț, aşa că am ieşit undeva, să sărbătorim…

Ben încuviința din cap, tăcut, încă neînțelegând.

— Şi ce crezi că s-a întâmplat? continuă Don. Am băut ceva. Numai două pahare, Ben, nu mai beau.

Râse zgomotos.

— Oricum, ne-am rezolvat diferendele şi ne-am dus la Elktourn, Maryland, unde ne-am recăsătorit.

— Nu-i aşa că e romantic? ciripi Dawn, ridicând o privire plină de adoraţie spre Don, care o strânse puternic în braţe. Gazetele de scandal vor avea o zi plină, când se va afla.

Una dintre gărzile de corp, care ţinu se deschisă uşa liftului pe timpul conversaţiei, îi strigă:

— Domnule Arnold, doamnă Arnold, întârziaţi!

— Vino cu noi, Ben, spuse în grabă Don. Hai cu mine şi cu trupa la masă.

— Mulţumesc mult, dar nu pot.

— Păcat, dar ne vedem curând, nu? Vorbesc cu impresarul meu, să te sune să aranjaţi un program de lucru.

— Bine, încuviinţă Ben. Şi, Don...

— Ce?

Liftul era pe cale să se închidă în nasul cântăreţului.

— Când comanzi mâncarea, gândeşte-te la pedeapsa pe care o vei primi pentru fiecare calorie.

— Te aud! zbieră Don din spatele uşilor închise.

Apăru şi Milt.

— Săracu' fraier! spuse Milt dând din cap, compătimitor.

Curva i-a pus belciug în nas a doua oară.

— Îmi pare şi mie rău pentru el, aprobă Ben. Dar trebuie să se maturizeze odată.

— Vezi tu, el este dintre cei care învaţă din greutăţi.

— Mda, ca mine. Eu am crescut singur.

Milt chicoti şi-l conduse în biroul său.

— Ascultă, Miltie, nu vreau să-ţi răpesc timpul de masă. Am trecut numai să iau ceea ce ai făcut rost.

Milt oftă şi se prăbuşi în scaunul din spatele fotoliului său.

— Băiete, am veşti proaste. Fata ta s-ar putea să fie pe nişte urme. Am avut chiar eu sentimentul ăsta când Vandermann...

— N-ai putut să faci rost de fişă, îl întrerupse nerăbdător Ben.

— Până şi cea mai mică hârtiuţă a fost luată cu ei înapoi, în Japonia.

— Nu pot să cred.

— E dreptul lor legitim.

— Spitalul n-a păstrat o copie?

— Fiul a insistat să ia totul.

— Atunci, Milt, poate c-ar trebui să-l suni în Japonia.

— Ca să-i spun ce? Că am nevoie de fişa medicală a lu' ta'su, ca

să demonstrez o conspirație pentru comiterea unei crime?

— Nu, bineînțeles că nu, dar tu îl ştii pe tip, găseşti tu ceva.

— Ascultă, tânărul Hashikawa îi urăşte pe americani, iar eu sunt al doilea american de pe lista lui.

— Cel puțin nu eşti *number one.*

— O, nu, ăla e Michaelson. Şi nu pot să spun că-l dezaprob.

Ben zâmbi. Auzise atâtea despre şef, de la Milt.

— Şi cum se face că te-ai întors?

— Ei, ce era să fac? zâmbi Milt. Are nevoie de mine, pentru noua afacere pe care are de gând s-o facă, cu *Credit Lyonnais.*

— Au de gând ei să cumpere *World Pictures*?

— Ronnie pare sigur de asta. Ar trebui să vezi masa în stil franțuzesc, provincială, pe care tocmai au pus-o în sala de şedințe.

Ben râse. Ce altceva mai putea face? Ellen va fi nefericită din cauza fişei medicale, dar poate că asta va pune capăt întregii încurcături.

Capitolul 28

Ellen întinse mâna spre Ben, dar nu găsi decât cearşaful rece. Se trezi brusc, cu un sentiment de spaimă. Fusese oare într-adevăr, Ben aici noaptea trecută? Şi deodată îşi aminti.

El se întorsese de la biroul lui Milt cu mâna goală, nerăbdător s-o convingă să abandoneze urmărirea lui Richard. Nu putea să facă asta; era neclintită ca o stâncă.

— Atunci, cel puțin să nu mai vorbim despre el în seara asta, o rugase el.

— Bine, căzuse ea de acord într-un final. Nu avea destulă putere să se contrazică cu el. Se simțea complet epuizată.

— Te scot la un restaurant, undeva drăguț.

— Sunt prea obosită, spuse ea şi, văzând dezamăgirea de pe fața lui, adăugă: Nu vreau decât să stau aici cu tine.

— E-n regulă atunci. Gătesc eu. O să-ți fac mâncarea preferată: pastă de arahide şi aspic, zise el cu o sclipire neastâmpărată în priviri.

Ea zâmbi, veni spre el şi-l îmbrățişă, şoptindu-i:

— Tu eşti cel mai bun.

Ben făcu sandvişul şi ea se forță să-l mănânce, mai mult ca să-i

facă lui plăcere, de fapt nefiindu-i foame deloc.

— Mâine vom avea o zi minunată, promise el. I-am comasat pe toți clienții de dimineață, dar voi veni devreme acasă şi hai să facem ceva nostim, eventual să dăm o fugă până sus la *Catskills,* da?

— O, nu, nu pot. Trebuie să mă întorc pentru un test.

— Ce?

Fața îi exprima alarmarea.

— Nu-ți face griji. E numai pentru că tâmpenia aia de test n-a fost destul de concludent.

— Neconcludent? Ce înseamnă asta?

— Nu ştiu. Au dat o avere pe aceste maşini ale erei spațiale şi nu ştiu să interpreteze rezultatele.

— Deci trebuie să-l mai faci o dată?

— Nu. Doctorul O'Brien vrea să fac alt test de data asta.

— Care?

— O, Ben, mi-a dat o explicație lungă şi amănunțită, pe care nici măcar n-am ascultat-o. Aveam altele în minte.

— Ellen, e vorba de sănătatea ta. Trebuie să-i dai atenție. Nu poți lăsa ca obsesiile privind moartea lui Jello să…

— Bine, bine, o să-i dau atenție mâine, dar nu mă mai bate la cap. Sunt prea obosită ca să mă cert.

El o luă în brațe şi nu-i mai dădu drumul, legănând-o ca pe un copil, până când adormi…

Acesta era ultimul lucru pe care şi-l mai amintea. Dar unde era el acum? O, Doamne, trebuie că se făcuse târziu şi probabil că plecase deja la sala de gimnastică.

Ben se gândise la toate. Filtrul de cafea era pornit şi masa era aranjată pentru micul dejun. Avusese destulă bătaie de cap, căci pusese o față de masă albă, nou-nouță – probabil că o cumpărase atunci – şi căpşuni, lapte, fulgi de cereale. Lângă ceaşca ei, găsi un bilet:

Dragă Ellen,

Ai nevoie de odihnă, aşa că nu te-am trezit. Termin pe la unsprezece şi trec să te duc la spital pentru test.

Semnase cu un B foarte mare şi desenase în bucla de sus o mutră fericită, iar în cea de jos una tristă, notând în dreptul celei fericite Eu, iar în dreptul celeilalte Tu.

O mişcase. Era atât de drăgăstos şi de atent, nici pe departe nu

bătrânul țâfnos care pretindea că este.

Se uită la micul dejun, dar numai gândul o făcu să-i vină greață. Poate mai târziu. Pentru moment, trebuia să se ducă la spital şi să pună în mişcare cea de-a doua fază a planului ei. Indiferent ce-ar fi zis Ben, nu putea avea odihnă până nu-l vedea pe Richard primindu-şi pedeapsa pentru ceea ce făcuse.

Din fericire, domnul Grabowski, administratorul spitalului, acceptă să o primească imediat. Dar când intră în biroul său, în locul omului mereu voios de odinioară, găsi un om agitat.

— Intră, Ellen, intră. Ce bine c-ai venit. Aveam de gând să te sun eu.

— Dumneavoastră?

Era uimită, dar probabil că el auzise că fusese bolnavă.

— Voiam să vorbesc cu tine în legătură cu doctorul Vandermann. Se mişca nervos în fotoliul său prea mare, al cărui spătar aproape că-l depăşea. Sunt foarte întors pe dos de ceea ce s-a întâmplat.

Ellen rămase împietrită.

— Aţi aflat?

— Doctorul Vandermann a lăsat o scrisoare lungă, în care explică totul.

— O mărturisire?

— O ce?

— V-a spus totul?

— Da, bineînțeles. Şi e o tragedie că un tânăr aflat la apogeul carierei este nevoit să ia o astfel de decizie. Dar, trebuie s-o spun, îl admir pentru alegerea făcută.

— Îl admiraţi?

— Să aleagă între a fi şeful întregului personal din acest spital – o funcție pe care fusese asigurat că o va primi – şi grija față de mama sa. Ăsta, da, gest nobil.

Ellen era stupefiată.

— Şi nu e o ironie a sorții ca mama unui cardiolog să se îmbolnăvească de inimă?

Mintea lui Ellen o luase razna; gândurile îi erau atât de învălmăşite, încât rămăsese mută. Administratorul nu băgă de seamă, vorbind în continuare fără pauză, aşa cum făcea de obicei, ca ea să nu găsească vreo ocazie să-i întrerupă monologul.

— Din fericire, am venit devreme la birou, am citit biletul şi am reuşit să-l prind la telefon, chiar înainte de a se îmbarca în avionul de Viena. I-am sugerat s-o aducă aici pe maică-sa. I-am fi asigurat cea mai bună îngrijire, dar, din nefericire, călătoria este imposibilă în starea ei. Demisia nu este oficială, desigur, până când consiliul de administraţie n-o acceptă.

— Şi-a dat demisia?

— A lăsat o cerere de demisie, dar încă mai sper să-l facem să se răzgândească, să-şi ia numai un concediu fără salariu. Consiliul nu se întruneşte până săptămâna viitoare.

— Domnule Grabowski…

— Şi de asta voiam să vorbesc cu tine, draga mea. Trebuie să ne ajuți.

— Ce?

— E bine ştiut faptul că tu şi doctorul Vandermann sunteți prieteni, dacă nu te deranjează că zic aşa. Te rog, foloseşte influența pe care o ai asupra lui, pentru a-l convinge să nu ia acum o decizie definitivă. Pentru binele spitalului.

Făcu o pauză, ca să-i dea posibilitatea să zică da.

— Nu pot să fac asta, spuse ea cu jumătate de voce.

— Nu poți? păru el să nu înțeleagă cuvintele.

— Doctorul Vandermann şi cu mine nu mai suntem prieteni.

— O, înțeleg, zise el, părându-i ceva de înțeles.

Se ridică de pe scaun, hotărât să nu mai piardă timpul pentru o cauză pierdută.

— Ei bine, atunci va trebui să fac eu un drum la Viena. Nu ne putem permite să pierdem un doctor atât de bun.

Îi deschise uşa, dându-i de înțeles că n-are altceva de făcut decât să plece.

— Domnule Grabowski, începu ea, dar el se şi întorsese să plece şi acum, dacă Richard îşi luase zborul, nu mai avea nici un rost să spună ceva. Mult noroc în călătoria dumneavoastră! continuă şi închise uşa după ea.

Ar fi putut să-i spună că drumul la Viena era pierdere de timp: nu era stilul lui Richard să plece în pripă şi să lase în urmă un indiciu în baza căruia să poată fi găsit. Dar nu-i păsa ce făcea domnul Grabowski. Lasă-l să colinde Europa, în căutarea mamei lui Richard. N-avea cum s-o găsească – murise în urmă cu patru ani.

— Ellen! strigă Ben intrând în apartament, dar nu primi nici un răspuns.

Rămase în picioare, atent dacă nu cumva aude apa curgând în baie. Linişte.

Intră în bucătărie. Micul dejun era neatins, dar pe castronul cu fulgi de cereale trona un bilet de la ea:

Nu-i nevoie să mă duci la spital. Mă duc singură mai devreme. Trebuie să mă îngrijesc de nişte treburi importante. Să fii acasă după-amiază, pentru o lecție de tango. Te iubesc mai mult ca oricând.

Imitându-l, semnase cu un E foarte mare şi desenase două mutrițe fericite în fiecare buclă.

Ben zâmbi. Citi biletul încă o dată. Ce voia să zică cu „treburi importante”? Spera că nu mai imaginase încă o nouă schemă ca să demonstreze uciderea lui Jello.

În ceea ce îl privea, cel mai important lucru era că erau din nou împreună. Îi venea greu în dimineața asta să fie fără ea, chiar şi numai pentru două ore.

Ea fusese programată la amiază. Îşi amintea că pe doctor îl chema O’Brien şi că avea cabinetul în anexa spitalului, aşa că se hotărî să o aştepte acolo.

— Cu ce vă pot fi de folos? îl întrebă secretara slăbănoagă, zgâindu-se la Ben pe deasupra ochelarilor de baga.

— O caut pe Ellen Riccio. E cumva înăuntru cu doctorul?

Secretara ezită.

— O secundă, vă rog, zise apăsând pe interfon.

— Da, răspunse o voce bărbătească.

— Doctore O’Brien, e aici un domn care o caută pe Ellen.

— Vin imediat.

Ben auzi un „clic” şi, un moment mai târziu, doctorul apăru în uşă. Era un omuleț bonom, cu o față blândă şi uşor ridată.

— Dumneavoastră trebuie că sunteți tatăl lui Ellen.

— Nu, dar se poate spune că suntem aproape rude. Numele meu este Ben Jacobs.

Doctorul îl studie un moment, ca pentru a se decide ce să spună mai departe.

— Ellen îşi face testul acum? întrebă Ben.

— Nu, a lăsat un mesaj secretarei mele, anulând programarea şi încă n-am reuşit să dăm de ea, ca să o reprogramăm.

— Nu înțeleg, zise Ben, o cută adâncă brăzdându-i fruntea. Ştiu că avea de gând să vină încoace.

— Mi-aş fi dorit să nu fi anulat programarea. Sunt foarte îngrijorat în privința ei.

Tonul din vocea doctorului sublinia cuvintele acestuia.

— Despre ce-i vorba?

— Nu v-a spus?

— Păi, spunea că trebuie să mai facă un test, dar nu prea părea s-o ia în serios.

— Hm.

Doctorul îşi frecă bărbia cu dosul mâinii, după care zise:

— Vreți să intrați un moment?

— Bineînțeles, zise Ben urmându-l în cabinet. Aş vrea să-mi explicați şi mie ce se întâmplă.

Doctorul se aşeză greoi în spatele biroului său şi, cu un gest, îl invită pe Ben să ia loc pe un scaun din fața sa.

— Domnule Jacobs, o cunosc pe Ellen de câțiva ani buni. E o bibliotecară excelentă şi o persoană drăguță...

— Sunt de acord că e minunată, doctore, dar nu se îngrijeşte de ea.

— Ei bine, fiecare pacient are felul său de a stabili un raport cu propriul corp. Ellen este dintre cei care nu vor să-şi facă griji.

— Înțeleg ce vreți să spuneți. Cât de gravă e anemia ei?

— Anemia nu e boală, domnule Jacobs. Este un simptom al multor boli, din care cauză am şi recomandat un MRI. Dar, când am discutat rezultatele cu Ellen, a fost ca şi cum nu m-ar fi auzit.

— Ce-a arătat testul acela, întrebă Ben, simțind cum frica începea să i se furişeze în suflet.

— Nu pot să fiu sigur sută la sută. Iată de ce este vital să facem o biopsie.

— Biopsie?

— Da.

— Vreți să spuneți... Şovăi Ben, de parcă vorbele nu voiau să fie rostite, ca pentru cancer?

Doctorul încuviință din cap. Fața lui blândă era plină de compasiune.

— Ştiu că o doare spatele, că are poate un ulcer, chiar şi

anemie, dar... Ben nu putu continua.

— Din nefericire, aceste simptome maschează adesea un cancer al pancreasului. Examenul MRI arată o dilatare a acestui organ şi o formațiune în jurul ficatului. Dar nu pot spune cu precizie ce este, până nu facem o biopsie,

— Adică s-o deschideți?

— Nu, chestia asta nu se mai face în zilele noastre. Introducem doar un ac lung în abdomen, extragem o bucățică din țesutul pancreatic şi-l trimitem la laborator.

— Şi ei vă pot spune dacă are cancer?

— Da, celulele canceroase ies foarte bine în evidență la microscop.

— Şi dacă... zise Ben accentuându-l pe „dacă", atunci va trebui s-o operați?

— Nu, în condițiile astea, operația n-ar fi de nici un ajutor.

— Fără folos? întrebă aproape mecanic Ben, un val de sânge, colorându-i obraji.

— Acest tip de cancer, este aproape întotdeauna fatal.

Mâinile lui Ben îi tremurau acum, în timp ce ochii îl sfredeleau pe doctor.

— Acu', domnule Jacobs, nu vreau să vă alarmez fără motiv. Nu am făcut biopsia. Mă bazez numai pe examenul RMN, care nu este întotdeauna exact.

— Cât de des e greşit?

— Păi, la o acuratețe de... făcu o pauza lungă, după care zise încetişor. Nu prea des. Examenul MRI se consideră că are o acuratețe mai mare de nouăzeci la sută.

— Nouăzeci la sută, reluă Ben. Deci sunteți destul de sigur pe rezultate.

— Dați-mi voie să accentuez din nou că întâi trebuie să fac biopsia.

— Dar ştiți deja. Chiar asta ați spus. Ştiți. Numai că nu-i veți spune pacientului, până nu verificați din nou.

Doctorul păru să-şi cântărească vorbele.

— Bine, se poate spune şi aşa. Dar ar fi iresponsabil din partea mea să pun un diagnostic de cancer în ultimul stadiu, fără să fac biopsia. Sper din toată inima ca examenul MRI să fie greşit.

Fălcile lui Ben se încleştară.

— Dar să presupunem că nu e greşit.

— Vă rog, domnule Jacobs, să nu…

— Trebuie să aflu ceea ce ştiți şi dumneavoastră! Spuneți-mi!

— Domnule Jacobs…

— Spuneți-mi, la dracu'!

Vocea doctorului fu aproape şoptită:

— Dacă biopsia confirmă ceea ce examenul MRI m-a făcut să suspectez… Ellen ar mai avea încă şase luni de trăit.

— Şase luni!

— Nu se mai poate face nimic, odată ce cancerul s-a răspândit de la pancreas şi a cuprins tot ficatul.

— De ce?

— Pentru că ficatul fiind compromis, organismul nu mai are mijloace să elimine propriile toxine.

Ben îşi îngropă fața în mâini. Doctorul se aplecă peste birou.

— Vă simțiți bine?

Ben se trase mai aproape de el şi îl privi, întrebându-l:

— Durerile sunt mari?

— Păi, o mulțime de terminații nervoase în jurul ficatului. Putem administra analgezice, desigur, dar asta n-ar împiedica cu nimic avansarea bolii.

Tensiunea pe care Ben încercase s-o țină sub control în timpul convorbirii, îi provoca un tremur nervos în muşchii încordați. Numai vocea îi rămase calmă, ca şi cum s-ar fi detaşat de el.

— Dar ce părere aveți de radioterapie, chemoterapie…

— Da, ar putea fi încercate, dar odată ce a cuprins şi ficatul, n-ar putea aduce decât cel mult două sau trei luni în plus.

— Nu puteți face ceva?

— Îmi pare foarte rău, domnule Jacobs, foarte rău, dar nu se poate face nimic. Dacă am fi depistat cancerul în pancreas am fi salvat-o, dar odată ce…

— De ce nu l-ați depistat? sări Ben în picioare. Munceşte în mizerabilul ăsta de spital. Doctorii o văd de sute de ori pe zi şi nimeni n-a observat nimic?

Doctorul nu răspunse. Se uită numai cu multă compătimire la Ben, cum se prăvăli la loc în scaunul său, suspinând.

Capitolul 29

Amorțit, Ben merse indiferent pe coridoarele din anexă, până în aripa principală a spitalului. Doctorul îl lăsase să-şi descarce emoțiile până nu mai rămăsese nimic. Acum nu mai simțea decât sfârşeală şi drumul până aici părea că fusese prea lung. Respira greu, ca unul care alergase la maraton… şi pierduse.

În mod normal, ar fi luat-o pe scări spre mezanin, dar de data asta optă pentru lift. Când ajunse la bibliotecă, se opri în uşă, pentru a cuprinde cu privirea imaginea din fața sa. Ellen, aşezată la biroul ei şi cu o pernă îndesată la spatele ei, era adânc cufundată în nişte hârtii aflate pe birou. Părea o şcolăriță, tocind pentru examen. Trase adânc aer în piept şi se apropie.

Ea îşi ridică privirea şi chipul i se lumină dintr-o dată cu un zâmbet.

— O, Ben, ia vezi ce zici de astea, zise arătându-i un teanc de hârtii. Întocmesc un raport al întregului caz. Am strâns toate rețetele cerute de Richard de la farmacie. Şi eu… se opri busc. Ce cauți aici?

— Am venit să te văd.

— O, eşti atât de romantic, dar… şi se întoarse spre un doctor, care tocmai se apropiase.

— Doriți ceva, doctore Stevenson?

— A apărut cumva noul număr din „Patologia modernă”?

— Îl caută Penny, pentru DVC.

Făcu un semn voluntarei care sorta reviste, apoi se întoarse spre Ben.

— O, nu ți-am spus. Richard a plecat.

— Plecat?

— Da, a lăsat o cerere de demisie, din care reiese că a plecat la Viena.

— E minunat, înseamnă că l-ai gonit. Ți-ai atins țelul.

— Nu încă. Dacă nu pot să-l bag în închisoare, trebuie cel puțin să mă asigur că nu va mai practica niciodată medicina.

Tonul ei era grăbit, febril.

— Dar, Ellen…

— Mai devreme sau mai târziu, va voi să lucreze într-un spital, undeva în lumea largă. Şi când o va face, va avea nevoie de o recomandare de la domnul Grabowski, şi astfel voi afla unde este. Şi crede-mă, zise ea arătând spre hârtiile ei, acel spital va primi acest raport.

— Ellen, e o nebunie. Te rog, renunță. Richard a plecat. Jello e mort. Noi suntem aici, încă vii.

— Da, dar…

— Nici un „dar”.

— Ben, nu înțelegi? Nu-l pot lăsa să scape aşa. Nu pot. Mi-e imposibil să mă gândesc la altceva.

— Ştiu. Ai anulat şi programarea de azi dimineață.

— O, aia era un rahat. Ştiu obiceiul din spital. Te testează pentru orice. Trebuie să bifeze tot ce-i mai rău, din motive de siguranță. Am anemie, asta-i tot.

Ben se uită la ea fără să zică nimic. Ea îi surprinse expresia.

— Bine, bine, mâine la prima oră mă reprogramez.

— Nu, zise Ben ridicând receptorul telefonului şi punându-i-l în mână. Acum, te rog…

Ea îşi scutură umerii. În timp ce forma numărul, îşi ridică privirea spre el, zâmbindu-i larg, şi zise:

— Acum că eşti aici, voi fi prea fericită ca să-mi vină greață.

Doctorul O’Brien îşi reorganiză agenda de lucru pentru a putea avea grijă de Ellen mai târziu, în acea după amiază. Ben rămase în sala de aşteptare, nerăbdător, numai că rezultatul de la laborator nu avea să fie gata decât a doua zi.

Ellen nu părea afectată deloc şi despre biopsie nu fu nici măcar adusă vorba când merseră la cumpărături, în Bighton Beach, în drum spre casă.

Pălăvrăgea întruna, în stilu-i caracteristic din ultimul timp, despre raportul detaliat pe care-l pregătea. Atinsese şi ideea de a controla prezența inimii lui Jello, dacă aceasta încă se mai găsea în laboratorul lui Richard, a medicamentelor pe care era sigură că doctorul le folosise. Când Ben îi atrase cu grijă atenția că prezența medicamentelor nu probează crima, ci numai că Richard a făcut experiențe pe inimă, ea îi răspunse ca şi cum n-ar fi auzit, presupunând că procurorul districtual, odată ce-ar fi văzut raportul ei, va încerca să-l extrădeze pe Richard cu ajutorul vreunei legi internaționale care, ştia ea sigur, se putea aplica în acel scop.

În seara aceea, ciuguliră dintr-o salată făcută de Ben, din toate legumele cunoscute. Era ca şi cum aceste verdețuri ar fi constituit o cură miraculoasă. Ellen nu prea avea poftă de mâncare, dar Ben

o împingea mereu de la spate.

Cu un oftat de uşurare, o culcă pentru a fi pregătită faţă de orice ar fi adus ziua următoare. Întins lângă ea, îi asculta respiraţia egală. În cele din urmă, un somn agitat îl copleşi şi se cufundă în ţara coşmarurilor.

Se făcea că stătea iarăşi pe malul râului, privindu-şi soţia cum se zbate neajutorată în mijlocul apelor învolburate. Dar de data asta, când capul ei apăru la suprafaţă, din vârtej, văzu chipul lui Ellen. Cu un strigăt de durere, se aruncă în apă, după ea, încercând cu disperare să o ajungă.

Se trezi scăldat într-o sudoare rece. Era încă întuneric, iar Ellen dormea liniştită. Strânse ochii puternic şi se forţă să viseze din nou. Voia ca de data asta visul să se termine altfel, cu Ellen ieşind pe mal, tuşind şi scuipând apă, râzând de micul necaz. Dar, indiferent cât de tare încerca, visul nu apărea.

Se întoarse pe spate, cu mâinile sub cap şi privi ţintă în întuneric. Cum se rugau oamenii? Nu ştia, n-o mai făcuse de când era copil. „Doamne", începu el, vorbind în gând, către tavan „dacă asculţi acolo sus, te rog ajută-mă." „Nu ţi-am cerut niciodată nimic" încercă el din nou, „nici când Betty s-a îmbolnăvit. Dar e prea crud. M-ai lăsat să trăiesc toate astea, m-ai lăsat să mă înşel singur, crezând că am avut o viaţă împreună. Ăsta e modul Tău de a-ţi impune punctul de vedere? Pedepsindu-mă pentru că am fost prea închis în mine? Ei bine, asta cam..."

Poate că nu era respectuos.

Coborî din pat şi îngenunche pe podea, cu mâinile împreunate. „Te rog, Doamne. N-am ştiut ce înseamnă să fii viu până când fata asta a intrat în viaţa mea. Mă iubeşte şi fără dragostea ei viaţa n-ar fi nimic. Aş fi un cadavru ambulant. Te implor pentru acest lucru şi sunt gata să plătesc. Renunţ la toată viaţa care mi-a mai rămas, oricât ar fi, zece, cincisprezece ani, te rog, numai dă-i ei totul. Salveaz-o. Tot ce vreau pentru mine sunt doi ani cu ea. Nu sunt lacom, mă mulţumesc şi cu unul singur. Numai mai lasă-mi-o puţin. Te rog, Doamne. N-o să te mai deranjez niciodată."

Capitolul 30

Ellen ieşi din cabinetul doctorului O'Brien cu privirea aţintită

înainte. Străbătu decisă anexa şi se îndreptă direct spre aripa principală a spitalului. Mai era un singur loc unde voia să ajungă, o singură persoană pe care dorea s-o vadă acum.

Coborî scările spre subsolul care-i devenise atât de familiar. Când trecu pe lângă morgă şi-l văzu pe Gomez înfulecând de zor dintr-un sandviş, aproape că izbucni în râsul acela isteric, ce părea că tot timpul clocoteşte în ea.

Nu fu surprinsă că sora Clarita o aştepta. Era ceva supranatural cu călugărița: părea că ştie tot ce se întâmplă în spital şi era mereu acolo unde era nevoie de ea.

Micul fierbător deja încălzea apa în cana ciobită.

— Ceaiul e aproape gata, anunță voioasă sora Clarita.

— Mulțumesc, soră.

Ellen se aşează pe cufăr; n-o deranja că ştia acum că, de fapt, era un coşciug.

Sora îi dădu o ceaşcă de ceai şi se aşeză lângă ea.

— Deci, ia spune, ce-i în mintea ta, draga mea?

Ellen luă o înghițitură, neştiind cum să înceapă. Apoi spuse dintr-o răsuflare:

— Soră, ce se întâmplă după ce murim?

— Mergem acasă, să-l revedem pe Dumnezeu.

— Cum poți fi sigură de asta?

— A, ăsta este unul din paradoxurile vieții: nu putem fi siguri, putem numai să credem. Şi tocmai asta îi înspăimântă pe cei mai mulți oameni.

— Dar ție nu ți-e teamă.

— Nu.

— De ce nu ți-e teamă, dacă altora le este?

— Eu cred în dumnezeirea lui Dumnezeu.

— Şi eu cred, dar... dar... moartea e... se opri, căutându-şi cuvintele.

Călugărița zâmbi dulce, aproape angelic.

— Nu te gândi la moarte ca la un sfârşit al vieții, pentru că nu e. Imaginează-ți că pur şi simplu îți părăseşti corpul, aşa, ca pe o haină veche... Că nu mai ai nevoie de el. Dar tu continui să trăieşti, aşa cum ai făcut-o înainte, numai că mai uşoară, mai fericită, deoarece nimic nu te mai trage în jos, pentru că nu mai e nimic care să te împiedice să vezi celălalt plan al existenței, pe care-l simțim cu toții, dar nu-l putem vedea, atâta timp cât privim

prin ochii corpului uman.

Glasul melodios al surorii Clarita o aduse pe Ellen într-o stare ca de transă. Sau fusese de vină ceaiul? Se uită la ceaşcă. Era goală, dar sora Clarita i-o umplu din nou. O bău şi se ridică.

— Mulțumesc, soră.

— N-ai pentru ce. O să mai vorbim, draga mea.

Urcă scările, dar nu se simțea pregătită să se întoarcă la lucru, şi nici acasă nu se putea duce, să dea ochi cu Ben chiar acum. Părăsi spitalul şi îşi croi drum spre aleea podită.

Era plăcut în lumina soarelui de aprilie. O briză sărată venea dinspre ocean, aducând cu ea un miros slab de peşte. Valuri înspumate se luptau să spele plaja. Curând, toate acestea vor fi şterse din viața ei. Sau nu vor fi? Sau va fi încă aici, plimbându-se pe plajă, fără „haina" ei, aşa cum spusese sora Clarita, invizibilă pentru cei din jur.

Cum mergea aşa, pe gânduri, ceva îi lovi piciorul şi o făcu să privească în jos. La picioare zăcea o minge roşie de cauciuc, uzată. Se aplecă şi o ridică.

— Hei, doamnă, aici!

— Un grup de băieți, probabil trăgând chiulul de la şcoală, o strigau şi îi făceau semne de pe plajă. Le aruncă mingea înapoi.

Îşi scoase pantofii şi se îndreptă spre plajă, amintindu-şi-l pe Ben mergând alături de ea, o obişnuință a atâtor dimineți de duminică. Simțea mirosul înțepător al crenvurştilor, la care poftea întotdeauna, dar fără ca Ben s-o lase vreodată să mănânce. Aici alerga ea, iar el încerca s-o prindă... Se opri şi mătură nisipul cu piciorul, ca şi când ar fi vrut să şteargă amintirile.

Era acum la trenul suspendat. Înălță capul spre rămăşițele scheletice, profilate pe cerul plin de nori pufoşi. Îi era uşor să şteargă această amintire, acum că Jello nu mai era.

Când ajunse la capăt, îşi puse din nou pantofii în picioare şi se îndreptă spre stradă. Oamenii se grăbeau, trăncănind între ei însufleți. Vaietul unei sirene răzbătu peste zarva traficului. Un avion bâzâia pe deasupra, cauciucuri scrâşneau. Toate sunetele vieții de zi cu zi. Ajunse la stația de metrou şi decise să se ducă acasă.

Dar, când coborî în stația *Seventh* & *Flatbush,* încă nu era gata să dea ochii cu Ben. O luă pe un drum ocolit spre casă, traversând *Prospect Park,* şi se pomeni aproape de tunelul unde Ben îi luase la

pumni pe tinerii punkeri, în seara în care se cunoscuseră. Intră în tunel, plimbându-şi degetele pe lemnul lustruit de mii de astfel de atingeri. O rază de lumină cădea pe inițialele cioplite pe care le citiseră împreună. Acestea nu puteau fi şterse – păreau prea durabile. Acum dorea ca Ben să fi săpat şi inițialele lor în lemn, să stea acolo pe vecie.

Ben stătea întins pe pat, terminând al doilea pahar de vodcă. Alcoolul nu avea nici un efect – tensiunea era prea mare. Tresări când auzi uşa deschizându-se. Panica i se ridică în gât dar se forță să fie calm.

— Sunt aici, strigă el, ca şi cum ar fi fost o zi ca oricare alta.

Dar panica reveni când auzi paşii traversând holul şi îndreptându-se spre el. Repede trecu la birou, luă o foarfecă şi se prefăcu că îşi aranjează mustața – o imagine a nonşalanței întruchipate.

Îi putea simți prezența – stătea în cadrul uşii acum – dar nu îndrăznea să se uite direct spre ea.

— Vrei să auzi un banc? zise ea.

— Un banc?

— Da. Ia ascultă: un pacient aşteaptă în cabinetul doctorului rezultatul unor analize. Doctorul intră şi spune: „Ce vrei să auzi mai întâi, vestea cea bună, sau pe cea rea?" „Păi, doctore", zise pacientul, „să începem cu cea rea". „O.K.", zise doctorul, „mai ai numai şase luni de trăit". Şi pacientul întreabă „Care-i vestea bună?" „Vestea cea bună e că în sfârşit i-am tras-o asistentei mele."

Ben nu putu nici măcar să schițeze un surâs palid.

— Nu mi-a părut nostim nici când am auzit-o prima dată, de la Milt.

Veni în spatele lui. Ochii lui Ben se îngustaseră când văzu imaginea ei din oglindă. Îl privea cu o expresie enigmatică, ce spunea totul.

— O, sunt atât de obosită, zise ea.

— De ce nu te întinzi puțin?

Puse foarfeca jos şi o conduse cu blândețe până la pat, simțindu-se de parcă se mişca cu încetinitorul.

O lungă bucată de vreme stătură întinşi pe pat, ea cuibărită în brațele lui. Lui îi venea să se ducă la WC, dar nu îndrăznea să se

mişte.

Ea tresări.

— Îmi pare rău, Ben, şopti ea. N-am vrut să-ți fac asta.

— Mie?!… Mie?

O strânse tare la pieptul său.

— Am promis să nu te abandonez.

Ben trase adânc aer în piept.

— Sunt un tâmpit, Ellen.

Ea îi întoarse o expresie întrebătoare.

— Atâtea blestemate de griji, că îmbătrânesc. Întotdeauna eu, eu, eu. Cum să merg eu mai departe fără tine? Nu pot, ştii. Nu pot. E atât de nedrept. Ai jumătate din vârsta mea. N-are nici un sens. Cine guvernează lumea asta blestemată?

— Dar, Ben, începu ea, îngropându-şi faţa la subsuoara lui. N-ar fi fost îngrozitor dacă eu aş fi trăit până la adânci bătrâneți fără să te fi întâlnit, fără să fi ştiut vreodată ce înseamnă să te iubesc, aşa cum te iubesc, fără să fi avut vreodată dragostea pe care tu mi-ai dat-o, cicălindu-mă cu pastă de arahide şi aspic, învățându-mă tangoul cu atâta răbdare. Cărând sandvişurile, duminica, până în Coney Island. Ben, n-aş schimba asta nici pe 30, 40, sau 50 de ani de viață.

— Nu aşa îmi făcusem eu planurile.

— Ştiu, Ben, ştiu. Nici eu. În bibliotecă citeam despre îmbătrânire, plănuind cum să am mai bine grijă de tine, gândindu-mă unde să ne mutăm, dacă ai fi ajuns într-un scaun cu rotile.

— Ai făcut asta?

— Da, pusesem totul la punct.

— Dar nu te-aş fi lăsat să ai grijă de mine.

— Ei bine, eu sunt mai egoistă – eu vreau să ai tu grijă de mine. O să ai, Ben? O să mă îngrijeşti?

— Ştii bine că da, spuse şi vocea i se frânse.

— Atunci e bine.

Stăteau lungiți, ascultând respirația celuilalt. După un timp ațipiră, unul lângă altul, apropiați, ca două linguri într-un sertar.

Când Ben deschise ochii, camera era întunecată. Ellen părea că încă mai doarme, cu mâna stângă aruncată peste el. Întoarse uşor capul, să n-o trezească, dar ea avea ochii larg deschişi.

— Hai să mergem să mâncăm, zise el încet.

— Nu-i prea târziu?

— Nu, zise, înghiontind-o uşor cu cotul. Îmbracă cea mai bună rochie. Te duc la un restaurant special.

Gonind de-a lungul bulevardului Flatbush, Ben aruncă o privire scurtă spre ceasul luminat de pe turnul băncii Williamsburg: trecuse deja de unsprezece. Trebuiau să se grăbească, altfel nu i-ar mai fi servit. Şeful de sală ar fi consimţit cu greu să-i lase să stea la o masă, dacă nu ajungeau înainte de unsprezece şi jumătate.

Dădu repede colţul pe strada Water şi, având încă zece minute la dispoziţie, intră pe aleea pietruită de la *River Cafe,* cu farurile măturând pajiştea galbenă de narcise din mijlocul curţii.

Parcă cu faţa spre pilonul podului Brooklyn, ce părea că se înalţă la nesfârşit, pe fundalul cerului de cerneală, cablurile de suspensie arătând ca o pânză cenuşie de păianjen. Opri motorul şi, pentru un moment, stătură tăcuţi în maşină, ascultând zbârnâitul constant al podului ce vibra deasupra lor.

— Gata? întrebă el.

Ea încuviinţă din cap.

Intrând, trecură pe lângă un grup de consumatori ce tocmai plecau, râzând tare de ceva. Îşi croiră drum de-a latul pasarelei, spre pontonul care adăpostea sala. Înăuntru, câţiva patroni luau la bar câte o băutură după masă. Un pianist obosit, cânta din Cole Porter:

Mi-ai intrat pe sub piele
Ai pătruns adânc în pielea mea.

Se întrebă dacă Ellen dădea atenţie cuvintelor.

Atât de adânc înăuntru
Eşti într-adevăr parte din mine
Mi-ai intrat pe sub piele…

Bine c-am întârziat, altfel n-am mai fi apucat loc la fereastră. Îi trase unul din scaunele din împletitură de bambus. Locurile de aici sunt rezervate cu luni înainte.

— Da, am avut noroc.

Purta o rochie roz, foarte drăguţă, care lui i-ar fi încântat privirea întunecată, numai de n-ar fi fost ea atât de palidă.

— Nu-i frumos, Ellen?

Arătă spre fereastră, unde se vedea o barjă petrolieră imensă, ce

aluneca fără nici un zgomot. Ea nu răspunse. Poate că observase mizeria ce plutea pe sub fereastră.

Dornic să însenineze atmosfera, să alunge din minte lucrul la care se gândeau amândoi, începu să trăncănească. Îi spuse despre Brenda, prietena lui Sarah şi despre incursiunile acesteia la Liga Antialcoolicilor, în căutarea unui bărbat, despre cea de-a doua căsătorie a lui Don şi Dawn, care era sortită să se termine dezastruos, despre noul echipament computerizat pentru gimnastică, pe care se tot gândea să-l comande pentru sala sa.

Sosi mâncarea. Era minunat preparată – morcovii şi roşiile erau tăiate în formă de trandafiri, iar cartofii ca nişte margarete.

— Doamne, zise Ellen, e atât de frumos, încât n-aş vrea să le stric, mâncându-le.

Şi n-o făcu.

Ben atacă tonul său cu lămâie şi somonul în sos tartar cu multă poftă. Erau îngrozitoare, prea bogate şi condimentate, cu cel puțin zece condimente în plus.

Când comandară desertul, toți consumatorii plecaseră din restaurant. Ceasul de stejar, de pe peretele din fundul sălii, arăta unu şi patruzeci şi cinci. Ospătarii căscau.

Marchiza cu ciocolată era un dezastru. Ar fi trebuit să o fi dus la *Cafe La Fontana.* De ce nu se gândise la asta? Îi plăcuse când fuseseră prima dată, iar muzica de operă ar fi fost o schimbare drăguță… Ei bine, iată că o dăduse din nou în bară.

Pe moment, nu făcu nimic ca să şteargă privirea hăituită din ochii aceia căprui şi sclipitori. Ea se juca cu furculița, împingând absentă chiflele rămase pe masă.

— Hei, Charlie…

— Ce? zise ea, trezită din vreo visare.

— Ai văzut *Goana după aur?*

— Filmul lui Charlie Chaplin?

— Da. Îmi aduci aminte de micul vagabond, când ia masa singur.

Zâmbi în sfârşit, un zâmbet micuț şi abia schițat.

— Presupun că a lua masa cu mine dă acelaşi sentiment, hm? Îmi pare rău că n-am fost prea vorbăreață.

— O, nu, nu-i asta. Mă gândeam la chestia aia deşteaptă, pe care o făcea cu pâinea.

Înfipse furculițele de desert în două chifle italieneşti, lungi, şi le

făcu să danseze pe masă.

— Uite – lent, lent, rapid, rapid, lent.

— Ele învață mai repede decât am făcut-o eu, zâmbi ea din nou, de data asta mai cald.

— Nu, tu ai fost cel mai bun elev al meu.

— Da, sigur, probabil singurul.

— Ai dreptate, singurul.

O luă de mână. Strălucirea îi dispăruse din ochi. Ea îl strânse de mână. Pentru un moment, nu făcură altceva decât să stea nemişcați, mână în mână, privindu-se în ochi.

Atunci îi veni ideea.

— Ştiu ce.

— Ce?

— Să mergem undeva, să dansăm tango.

— În apartament.

— Nu, nu, undeva exotic.

— Unde?

— Ai încredere în mine.

Capitolul 31

Un zid amenințător de ceață densă avansa netulburat peste Oceanul Atlantic, spre țărm, spre luminile strălucitoare ale Brooklyn-ului. Plutea la suprafața apei, călătorind pe crestele valurilor unduitoare ce se rostogoleau pe o plajă nisipoasă ritmic, aproape în concordanță cu ritmul tangoului ce venea din casetofonul maşinii lui Ben.

La capătul aleii podite din Coney Island, Ben şi Ellen alunecau uşor pe lemnul umed: lent, lent… rapid, rapid… lent.

Şi dansau, părând nişte pitici față de imensul schelet pe cale de descompunere al trenulețului suspendat, cu ceața învăluindu-i, trimițând înainte, în recunoaştere, valuri ca nişte gheare încovoiate, care li se înfăşurau în jurul trupurilor ce se învârteau.

Prin pâcla ce acoperea acum totul, becurile felinarelor pâlpâiau palid, aruncând o strălucire difuză. Înăbuşite de ceață, zgomotele oraşului – sirene văitându-se şi claxoane ascuțite – se depărtau, slăbind din ce în ce, până ce nu se mai auzi decât tangoul.

Ben o roti pe Ellen şi apoi, când ea îi reveni în brațe, o lăsă jos,

într-o fandare grațioasă. Ea îşi ridică privirea, zâmbindu-i, iar el îi întoarse zâmbetul.

Ceața devenea din ce în ce mai deasă, acoperind totul în calea ei. Curând deveniră două siluete nesigure, plutind în spațiu, parcă fără să mai aibă contact cu pământul.

Dar continuau să danseze, ignorând umezeala ce le uda fețele, părul, hainele, indiferenți față de sirena de ceață, ce suna un avertisment, în depărtare, neluând în seamă că banda ajunsese la capăt şi că muzica nu mai cânta.

sfârşit